

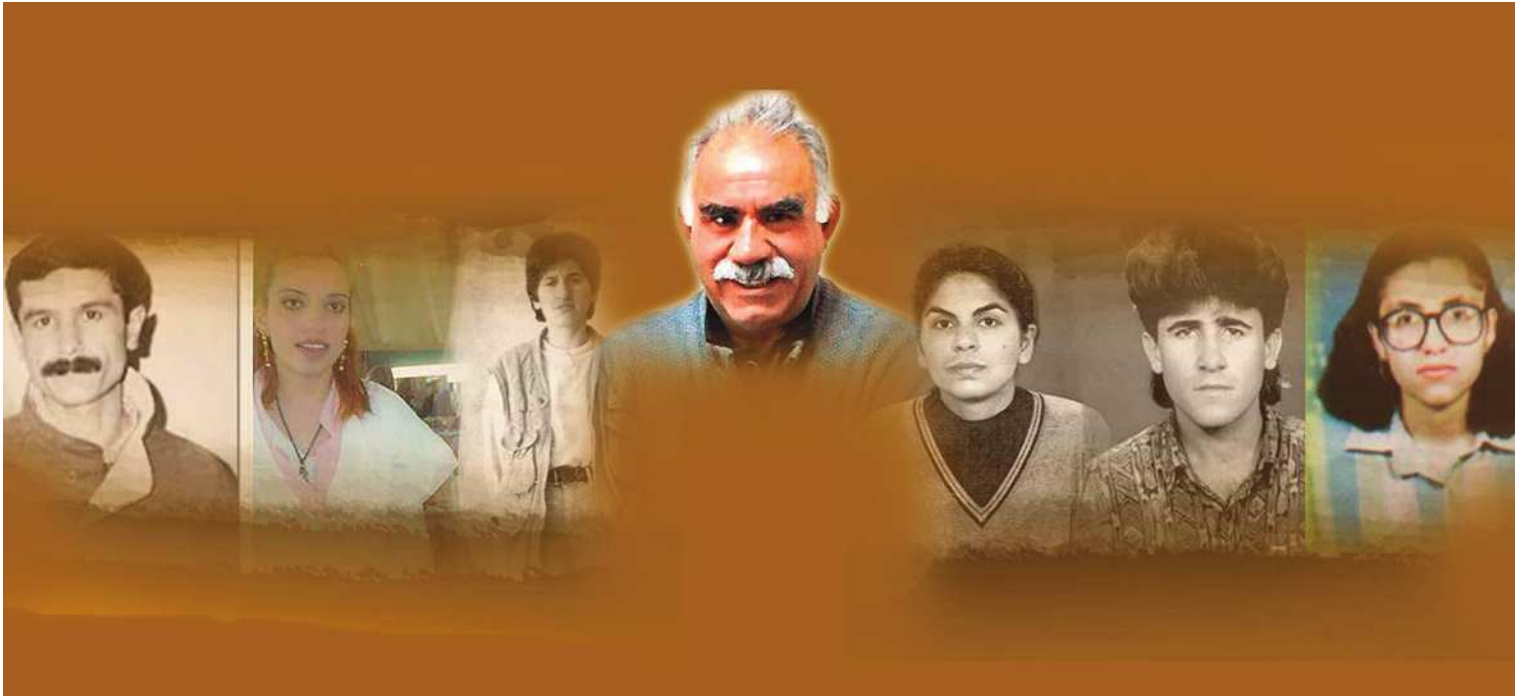

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 42 / Hejmar 494 / Sibat 2023

ZAMANIN VE MEKANIN SINIRLARINI AŞAN İNSANIN SOYLU DİRENİŞİ

Deprem Ölümleri Politiktir

Mustafa Karasu

✓ Bu depremde sadece devletin enkaz altında kalması ve çöküşü gerçekleşmemiştir. Merkezîyetçi yapılanma da çökmüştür. Ülkeler için merkezîyetçi değil, ademîmerkezîyetçi siyasi, toplumsal sistem ve yerel yönetimlerin hayati önemi anlaşılmıştır. Toplumda 'el kaşıyacağı yeri bilir', deyimi vardır. Yerellik bir canlı gibi bütünlük arz eder. Toplumun ihtiyacının ne olduğunu en iyi yereller bilir. Böyle durumlarda ne yapacağını bilir. Anında yetişme gibi bir avantajı vardır. Dünyada siyasal sistemler sürekli daha fazla yerelleşirken Türkiye'de merkezileşme esas alınmıştır. **Sayfa: 2**

Toplumun Ölülerine Yaklaşımı

Dilzar Dilok

✓ Türk devleti, Kürtlere karşı soykırım savaşı yürütüyor. Bunu başta Önder Apo'ya yönelik İmralı mutlak iletişimsizlik sistemiyle sürdürüyor. Halkımız üzerindeki köy yakma, toprağı insansızlaştırma ve insanı topraksızlaştırmayla sürdürüyor. Sadece 90'larda değil, bugün de kayyum atanan belediyeler halkın topraklarını AKP'lilere devrediyor. Bakur Kurdistan'da halk ve gerillaya yönelik akla sığmayacak saldırı yöntemlerini devreye koyuyor. Öz yönetim direnişlerinde Kürt halkının ortaya çıkardığı iradeyi kırmak için faşist Türk devleti DAİŞ'ten daha vahşi yöntemlere başvuruyor. **Sayfa: 19**

Önder Apo İmralı Koşullarında Yeni Bir Deriniş Sergiliyor

Zilar Stêrk

9 Ekim 1998 tarihinde Önder Apo'nun Ortadoğu'dan çıkmasıyla başlayan ve 15 Şubat 1999 tarihinde Kenya'daki Yunan konsolosluğundan kaçırılarak, sömürgeci, soykırımcı Türk devletine korsanvari bir tarzda teslim edilmekle sonuçlanan uluslararası komplo saldırısının, çok ciddi bir tarihsel arka planı vardır. Uluslararası komplo tarihsel arka planında; Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ve Kürt halkının soykırıma tabi tutulmasına dayanan ve yine Lozan'da imzalanan imha ve inkar siyasetinin, Kürt özgürlük mücadelesine dayatılması vardır. Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun en büyük kör düğümü haline gelmiş olan ve bizler açısından da yüz yılı aşkın bir süreden beri devam eden ve adına "Kürt sorunu" denilen "varlık" sorunumuzun çözümsüzlüğü vardır. Önder Apo, 15 Şubat gününü "Kürt Soykırım Günü" olarak tanımladı. **Sayfa: 6**

Ortadoğu'da Din Gerçeği ve İslam'ın Demokratikleştirilme İhtiyacı

Ali Haydar Kaytan

Sayfa: 21

BAŞÛRÊ KURDISTANÊ Di Nav Lepên Dagirkerî û Nokeriyê De Ye

Serdar Star

Sayfa: 30

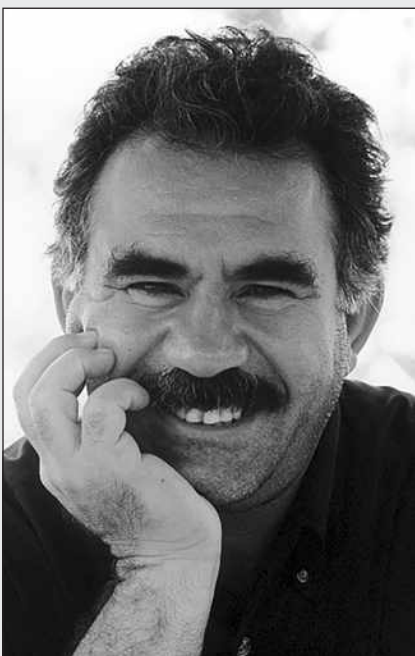
Ortadoğu'nun Demokratikleştirilmesi

Sabri Ok

✓ Türk devleti ile Suriye devletinin ilişkileri her zaman sorunlu olmuştur. Şam'ın tarihte belirgin bir yere sahip olduğu tartışmasızdır. İslamiyet'in doğuşuyla birlikte bu daha da artmıştır. Fakat Türklerin Orta Asya'dan göç etmeleri, 1. Selçuklu devleti ve ardından bugünkü Türkiye topraklarına yerleşmeleri onları Ortadoğu'nun geleceğinin şekillenmesinde büyük rol sahibi yapmıştır. Osmanlı ve Türk devleti sadece Şam'la değil Fars halkıyla da tarih boyunca sürekli sorunlu, çelişkili ve çatışmalı olmuştur. **Sayfa: 28**

Demokratik Moderniteyi Yeniden İnşa Görevleri - II

Rêber Apo

✓ Ahlak, üzerinde çok konuşulmasına rağmen, çözümlenmesi yapılamayan toplumsal kurumların başında gelmektedir. Etik adı altında tüm teorikleştirme çabalarına rağmen, pratikte sağlanan gelişmeler oldukça umut kırıcıdır. Toplumsal varoluşun gittikçe ahlaktan yoksun kaldığı bilimce gözlenen ortak bir tespittir. Ama bunun nedenleri ve sonuçları yeterince açıklanmamıştır. Gittikçe gözden düşürülen bir kurum ve kurum niteliğine büründürülmüştür. Fakat konu ve kurum olarak ahlak, sanılanın da ötesinde çok önemlidir. Gerek tarih boyunca yaşanan krizler, gerek günümüz küresel krizi büyük oranda ahlakiyikten yoksunluğun sonucudur. Ahlaki düşkünlük toplumları çökertir. Tanrıların laneti denilen şey, özünde toplumsal vicdanın (ahlakın) ahlaksızlığı cezalandırma eyleminin gökselliğe yansıtılma biçimidir. **Sayfa: 16**

Komploya Karşı 25'inci Yıl Mücadelesi

PKK Yürütme Komitesi

✓ Çok iyi biliyoruz ki, 15 Şubat Komplosu gerçekleştiğinde dost-düşman herkes "Artık bu iş bitti" sonucuna ulaşmıştır. Bu yargı, birçok çevre tarafından açıkça ilan da edilmiştir. Hatta Hareketimiz içinde de bu eğilimin etkili olduğu, bunun dışında kalanların da ancak büyük endişe ve psikolojik kırıma yaşadığı söylenebilir. Fakat tüm bu yaklaşımlara rağmen, Önder Apo, geliştirdiği mücadele tarz ve taktikleriyle idamı boşa çıkarmayı başarmıştır. Peki bu nasıl olmuştur? Hiç kuşkusuz her koşulda umutlu olmakla, hiçbir imkana dayanmadan mücadele edebilmekle, her koşulda yaratıcı tarz ve yöntem geliştirebilmekle, somut duruma uygun veriler geliştirerek karşıdakini etkileme gücü gösterebilmekle! **Sayfa: 9**

İçindekiler

Gençlik Şehitlerin Amacını Devrimle Taçlandırmalıdır
Özgür Şerker
Sayfa: 13'te

PKK Kadrosu Düşmanın Kalbine Saplanan Bir Hançerdir
Murat Karayılan
Sayfa: 18'de

Avrupa Macerası ve Bir Dönemin Sonu
Rêber Apo
Sayfa: 24'te

Toplumsal Dayanışma Yaşatır
Nedim Seven
Sayfa: 26'da

An'ın Devrimcisi / Ali Tolhildan
Sayfa: 32

Deprem ölümleri politiktir

Deprem kral çıplak dedi. Zaten Erdoğan ve Bahçeli'nin sürekli tehdit ve küfür savurmaları bu gerçekliklerinin açığa çıkması nedeniyle.

Çok suçlu olduklarını biliyorlar. Bu nedenle paçayı kurtarmaya çalışıyorlar. Yüzbinlerce insanı deprem öldürmedi; tedbir almama, hazırlıksızlık ve rantçılık öldürdü. Yüzbinlerce insana mezarlarını satmışlar. İmar barışı denilen şey insanlardan para alıp sen bu mezara girebilirsin demekti. Şimdi utanmadan biz kentsel dönüşüm yapacaktık, diyerek gerçeği saptırmaya çalışıyorlar.

Mustafa Karasu

Uluslararası komplo-nun 25. yılındayız. Rêber Apo'yu 24 yıldır tabutluk olarak ifade edilen tek kişilik cezaevinde, zindanda tutan uluslararası sistemi ve bu komplo da yer alan güçleri şiddetle kınıyor, 24 yıldır öfkemizi, mücadele ve özgürlük azmimizi büyüten bu komployu mutlaka tümünden yenilgiye uğratacağımızı özellikle vurguluyorum. Bu komploya karşı tarihin en büyük direnişini gösteren Rêber Apo'yu selamlıyorum. Onun ortaya koyduğu paradigma ve bu doğrultuda yürütülen mücadele tüm engelleri yıkarak Özgür Kurdistan ve Demokratik Ortadoğu'yu gerçekleştirecektir. Rêber Apo'nun ortaya koyduğu kadın özgürlükçü ekolojik demokratik toplum paradigması dünyada da özgürlük, demokrasi ve sosyalizm savaşçıları zaferle kavuşturacaktır. 21. yüzyıl Rêber Apo'nun ortaya koyduğu paradigma ve demokratik modernite çizgisinin yüz yılı olacaktır. Rêber Apo'nun 21. yüzyıl kadın yüzyılı olacaktır, değerlendirmesi bunu ifade etmektedir. Zaten 21. yüzyılın kadın yüzyılı olacağı daha bugünden görülebilen somut bir gerçekliktir.

Bu komplo-nun 1. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan Ortadoğu statüsü ile doğrudan bağı vardır. 20. yüzyılın Ortadoğu'sunu şekillendiren bu siyasi düzende Kürtlere yer yoktur. Bu siyasi düzen Kürtleri soykırım kısıracına alan bir düzendir. Rêber Apo önderliğinde yürütülen Kurdistan halkının özgürlük mücadelesi bu siyasi düzenin köklü değişmesini sağlayacağından Ortadoğu statükosunu oluşturan esas aktörler bunu kabul etmemişlerdir. Çünkü Kürt soykırımına dayalı Ortadoğu politikalarında köklü değişikliğe gitmemişlerdir. Lozan Anlaşmasıyla Musul-Kerkük'ün kendi egemenliklerinde kalması karşılığında Türk devletinin Kürtleri soykırıma uğratmasını kabul etmişlerdir. Türkiye 1952 yılında NATO'ya girince ve Sovyetlerin güney kanadının önemi gücü haline getirilince Türk devleti açısından Kürt soykırımını gerçekleştirmenin önü sonuna kadar açılmıştır. Kürt sorununu ve komployu değerlendiren bu gerçeklik unutulmamalıdır. Kürt halkının özgürlük mücadelesi komploya yol açan bu zihniyetleri ve politikaları geriletmeden de özgürlük ve demokrasi mücadelesi başarıya ulaştırılmaz.

Kuşkusuz 20. yüzyıl dengelerini oluşturan siyasi etkenler eskisi gibi değildir. Yine Türkiye'nin NATO'ya

girdiği süreçle bugünkü siyasi süreç arasında farklar vardır. Bu gerçeklikler hem komploya ve Kürt soykırımına yol açan nedenleri bilmemizi hem de siyasi olarak yaşanan değişikliklerin mücadelemiz için yarattığı imkanları görmemizi gerektirmektedir. Bu bilince sahip olduğumuzda mücadelemize yönelik tehlikeleri ve olumsuzlukları görür ve bunları ortaya çıkan imkanları boşa çıkaran bir mücadele geliştirebiliriz.

Rêber Apo komploya yol açacak politik durum, ilişki ve etkenlerin farkındaydı. Olası bir komploya boşa çıkarmak için bir taraftan mücadeleyi geliştirirken diğer taraftan yaratıcı politik yol ve yöntemleri devreye koyma çabası içindeydi. Bunun için reel sosyalizm etkilerinin mücadelede yarattığı yetersizlikleri aşmaya çalışırken mücadele tarz ve yöntemlerinde değişiklik yaparak daha etkili bir politik pozisyonla mücadeleyi geliştirmeyi de hedefliyordu. PKK 5. Kongre'sine sunduğu politik rapor tamamen bunu hedefliyordu. Rêber Apo klasik sosyalizm etkilerinin mücadelede yarattığı yetersizliklerle komploya boşa çıkaracak çok boyutlu mücadele verilemeyeceğini görüyordu. Etkili mücadele yürütmek için ideolojik, teorik ve politik alandaki eksiklik ve yetersizlikleri aşmayı önüne koymuştu. 5. Kongre'ye sunulan politik rapor bu yönlü yoğunlaşmaların sonucuydu. Bu açıdan 5. Kongre'ye sunulan belgeler doğrultusunda alınan kararlar önemliydi.

Ancak Şemdin tasfiyeciliği Rêber Apo'nun bu adımına karşı kendi tasfiyeci görüş ve anlayışını dayattı. Şemdin, açıkça olası komplo ve saldırılara karşı ideolojik, teorik ve politik alanda yapılacak değişikliklerle mücadele etmeyi değil, teslim olmayı dayattı. Rêber Apo'nun Harekette yaratmak istediği değişimi tersinden ele aldı. Bu yaklaşım Rêber Apo'nun attığı adımları ve yapacağı değişiklikleri boşa çıkarıp örgütü kendi teslimiyet çizgisine mahkum olmasını sağlamak anlamına geliyordu. Rêber Apo Şemdin'in Kürt işbirlikçiliğine dayanan bu tasfiyeci anlayışını görerek tedbirlerini alarak gerekli müdahaleleri yapıp Şemdin Sakik'i etkisiz kıldı. Şemdin, Partinin kendi teslimiyetçi çizgisine gelmeyeceğini anlayınca kaçtı. KDP'ye sığınarak PKK'ye karşı mücadele etmeyi düşünüyordu. Ancak KDP, Türk devletine ne düzeyde bağlı olduğunu göstermek için Şemdin'i Türkiye'ye sattı.

Şemdin Türk devletine başta Rêber Apo olmak üzere PKK ile ilgili

her türlü bilgiyi verdi. Rêber Apo etkisizleştirilmeden PKK'nin tasfiye edilemeyeceğini söyledi. Komplo-nun hızlandırılmasında Şemdin Sakik'in verdiği bilgilerin de etkisi oldu. Uluslararası komplocu güçler on yıllardır 'PKK'ye evet Apo'ya hayır' diyordu. Harekete böyle yaklaşıyorlardı. Rêber Apo, "zaten sizler, sizin karar-gahınız iyi çalışmadığı için ben hedef alınıyorum" demişti. Komplo-nun gerçekleşmesinde yetersiz yol-daşlığın da etken olduğunu söylemesi bu nedenledir.

Rêber Apo'nun özgürlüğü Türkiye'nin Kürt politikasını değiştirecektir

Rêber Apo kendisinin hedef olmasında örgütün yetersizliğini vurgulasa da yarattığı PKK'nin ve militanların mücadele edeceğini de çok iyi biliyordu. Rêber Apo'nun eğitiminden geçmiş kadın-erkek binlerce militan vardı. PKK yıllar içinde önemli bir tecrübe kazanmıştı. Nitekim Rêber Apo genç, orta yaş ve eski kuşakla birlikte PKK'nin mücadele gücü yüksek bir parti olduğunu da vurgulamıştı. Rêber Apo esaret altına alındığında 3 kuşaktan yüzlerce, hatta binlerce kadro fedai olmak istiyordu. Fedailik örgüte yapılan bir dayatma haline gelmişti. Uluslararası komplo-nun başından sonrasına kadar Rêber Apo etrafında ateşten barikat kuran 'Güneşimizi Karartamazsınız' fedaileri komploya karşı mücadele iradesi, kararlılığı ve çizgisinin ne olduğunu ortaya koymuştu. Halkın sahiplenmesi Kurdistan'ın 4 parçası ve yurtdışında görülmedik düzeydeydi. İşte komplo sürecindeki bu fedailik ve halkın sahiplenme düzeyi komploya karşı 24 yıllık mücadelenin dayandığı temel olmuştur. Komploya karşı bu duruş Rêber Apo'nun ortaya koyduğu paradigma temelinde mücadeleye dönüşerek komplo-nun amaçlarını boşa çıkarmıştır. Kuşkusuz komplo tümünden yenilgiye uğratılmamıştır. Komplo Rêber Apo özgürleştirildiğinde tümünden yenilgiye uğratılmış olacaktır. Çünkü Rêber Apo'nun özgürlüğü Türkiye'nin Kürt politikasında değişiklikleri beraberinde getirecektir.

Komploya karşı 24 yıllık mücadele Kürt halkının özgürlük müca-

delesinde önemli gelişmeler yaratmıştır. Komployla PKK tasfiye edilip Türkiye ve Ortadoğu'daki etkisi ortadan kaldırılmak istenirken; bugün Ortadoğu'daki gelişmeleri 24 yıl öncesinden daha fazla etkileyen ve Rêber Apo'nun paradigmasının tüm dünyada etkili hale gelen bir gerçeklik bulunmaktadır. Rêber Apo'nun komplodan hemen sonra yazdığı ilk kapsamlı savunma olan AİHM savunmalarında 'tarihi komplolar gelişmeleri durduramaz, hızlandırır,' tespiti doğrulanmıştır.

Komplo-nun gelişmeleri durduramaması, aksine PKK'nin gelişip güçlenmesi; Rêber Apo'nun paradigmasının tüm insanlığın kurtuluş ideolojisi haline gelmesi komplo-nun yeni yol ve yöntemlerle yoğunlaştırılmasını beraberinde getirmiştir. 2018 yılının sonunda KCK, PKK ve HPG'den sorumlu arkadaşlar için ABD'nin ihbar edene ödül ortaya koyması bu gerçekliği ifade etmektedir. Nitekim o günden itibaren Türk devleti Medya Savunma Alanları ve Rojava'ya yönelik saldırılarını artırmıştır. Rêber Apo üzerinde ağır bir tecridin uygulanması da komplo-nun bu yeni aşaması ile ilgilidir. Ağır tecritle birlikte Medya Savunma Alanlarına yönelik işgal hareketini da Rêber Apo'nun Ortadoğu'dan çıkarılıp esaret altına alınarak Hareketin tasfiye edilmesinin hedeflenmesi gibi ele almak gerekir. Yine Rêber Apo'ya saldırı merkezli bir komplo hareketi yürütülmektedir. 1998 komplosunda olduğu gibi uluslararası ve işbirlikçi Kürt ayağı da bulunmaktadır.

Mücadelemiz, 1998 öncesi olduğu gibi Ortadoğu'da uluslararası güçlerin etkisini kırarak bir düzeye gelmiştir. Türkiye, mücadelemiz karşısında iç ve dış politikada tarihin en zor dönemini yaşamaktadır. İşbirlikçi çizgisi Kürt halkı içinde çökme noktasına gelmiş bir KDP gerçeği bulunmaktadır. Bu gerçeklik karşısında komplocular saldırılarını artırarak bu durumdan çıkmak istiyorlar. Son yıllardaki saldırıların yoğunlaşmasını böyle anlamak gerekir. Ancak Kürt halkının özgürlük mücadelesi o döneme göre çok boyutlu bir gelişme gösterdiği gibi o dönemdeki komplocular gibi ne tam bir bütünlük içindeler ne de siyasi

durum 1999 gibi benzeri bir sonuç almalarına imkan vermektedir. Uluslararası komplocular o kadar teşhir olmuşlardır ki, Rêber Apo'ya ve Hareketimize yönelik saldırılar halklar tarafından kabul görmediği gibi mütefikler düzeyinde bile artık gereken desteği alamamaktadırlar. Bu açıdan komplocular zayıf bir siyasi zemin üzerinde saldırılarını yürütmektedirler. Bu nedenle mücadele edildiğinde komplocu güçler içinde çelişki ve sorunlar artacağı gibi komployu sürdürme irade ve güçleri de giderek zayıflayacaktır. Bu açıdan komplocuların günümüzdeki saldırılarını tümünden boşa çıkarma ve yenilgiye uğratma koşulları eskiye göre çok çok fazla elverişli hale gelmiştir.

Komplocular PKK'nin büyüdüğünü ve geliştiğini görerek tümünden yok edilemeyeceğini anlamışlardır. Bu nedenle Kürt Özgürlük Hareketini kontrol ya da tasfiye etmede yeni bir yola yönelmişlerdir. Özellikle komplo-nun esas ayağı olan uluslararası güçlerin bu yola başvurdıkları görülmektedir. Artık PKK çizgisinin Rêber Apo çizgisinden ayrılmayacağını görerek PKK'ye hayır; ama kazanımlarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya evet, noktasına gelmişlerdir. Böyle yaparlarsa PKK'yi tasfiye edeceklerini, Rêber Apo'nun ideolojik-siyasi etkisini kıracaklarını sanmaktadırlar. Bu nedenle Kürt Özgürlük Hareketinin Kurdistan'ın 4 parçası ve yurt dışında ortaya çıkardığı toplumsal ve siyasi etkiyi kendi kontrollerine alma çalışması yürütmeye girişmişlerdir. Türk devleti gerçeği düşünüldüğünde bu bile komplocular arasında sorun yaratmaktadır. ABD, Türkiye'ye biz birlikte Rojava'yı kendi kontrolümüze alalım, PKK'yi böyle etkisizleştirelim, talebi götüldüğünde Türkiye işbirlikçi Kürdü bile kabul etmediğinden aralarında politik uyum sağlayamamışlardır. Türkiye Başşur'da KDP ile ilişkisini PKK'nin Kurdistan'ın 4 parçasındaki tüm kazanımlarını tümünden tasfiye üzerine kurmuştur. Türkiye Kürt işbirlikçiliğini bile kabul etmediğinden ABD'nin Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etme ve Kürt kazanımlarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanma projesinin siyasi temeli de zayıftır. İster birlik olsunlar ister tasfiyede

başka yollara başvursalar komplo-nun siyasi temelleri zayıftır. Bu za-yıflığı yaratan da komploya karşı 25 yıla yakındır verilen mücadeledir.

Rêber Apo hala esaret altında bulunduğundan, komplo tüm-den yenilgiye uğratılmadığından sürekli yeni saldırılarda bulunmaktadır. Rêber Apo özgürleşene kadar da bu saldırılar sürecektir. Ancak hem mücadelemizin çok boyutlu yürü-tülmesi hem de Rêber Apo'yu öz-gürleştirme mücadelesinin dünya genelinde gelişmesi komplo-yu tüm-den yenilgiye uğratmanın imkanlarını arttırdığı gibi Rêber Apo'yu ve Kürt halkını özgürleştirme hedefine de yakınlaşmış bulunmaktayız. Bu ne-denle Hareketimiz komplo-nun 25. yılını soykırımcı sömürgeci sistemi çökertme ve Rêber Apo'yu özgür-leştirme yılı olarak ele almıştır. He-defini böyle koymuş; mücadelesini Kurdistan'ın 4 parçasında böyle planlamıştır.

Çıkardıkları tek ders göstermelik AFAD gibi bir kurum kurmak

Mücadelemiz, bu hedef temelinde AKP-MHP faşizmini iktidardan dü-şürerek soykırımcı sömürgeci siste-mi sarsma, Kurdistan'ı özgürleştirip Türkiye'yi demokratikleştirme doğ-rultusunda yeni bir mücadele yılına girmişken Türkiye, Suriye ve Kur-distan'da gerçekleşen bir depremle dünya tarihinin en büyük katliamlarından biriyle karşılaşmıştır. Yüz-binlerce insan hayatını yitirmiştir. Türkiye'de on binlerce insanın öl-düğü büyük Marmara depreminin üzerinden çok zaman geçmemişken böyle bir katliamla karşılaşmak ta-mamen sorumsuz siyasi zihniyetin sonucudur. Siyaset, esas olarak toplum işleri ile uğraşma ve toplumu mutlu kılmaktır. Ancak iktidarcı dev-letçi sistemlerde siyaset toplumu aldatma ve sömürü üzerine kurul-muştur. Bu nedenle AKP iktidarı 21 yıldır iktidarda olmasına rağmen depremle ilgili hiçbir tedbir alma-mıştır. Sadece göstermelik bir AFAD kurmuşlardır. 1999 depreminden çıkardıkları tek ders AFAD gibi gös-termelik bir kurum kurmak olmuştur. Bu nedenle bu tür durumlarla ilgilenecek her kurum bu durumdan çıkmış ya da çıkarılmıştır.

AKP iktidarı uzun yıllar devleti ele geçirme dışında bir politika sahibi olmamıştır. Kendi ideolojik görüşlerine uygun bir siyasi, toplumsal, kültürel ve ekonomik yapı-lanma yaratma uğraşı içinde ol-muşlardır. Buna kilitlenmişlerdir. Yo-ğunlaşmasında halklar, toplumlar yoktur. Kendi yandaşları vardır. Za-ten Türkiye tarihinde AKP iktidarı kadar sadece kendi yandaşına ça-lışan bir iktidar görülmemiştir. Kuş-kusuz tüm siyasi partiler bu eğilimi gösterirler. Ancak toplumsal meş-ruiyet ve tüm ülkeyi temsil etme adına sadece kendi yandaşları için çalışan bir imaj vermemeye de dik-kat ederler. AKP iktidarı tam bir partizanlıkla iktidarını sürdürmüştür. Türkiye'nin tüm imkanlarını buna seferber etmiştir. 2015 7 Haziran seçiminde iktidarını kaybetme teh-

likesine girince bu defa kendisini iktidarda tutmanın yolları olarak Kürt düşmanlarıyla ittifak kurmaya yö-nelmiştir. Öte yandan o güne kadar ittifak içinde olduğu Fetullahçıları etkisizleştirmek için de Kürt düş-manlığını bayraklaştırdı. İktidarını Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etme ve Kürt soykırımını ta-mamlamaya dayandırdı. Bu süreçte de Türkiye'nin tüm imkanlarını sa-vaşa seferber etti. Bu temelde ikti-darını ayakta tutma dışında bir po-litikası olmadı.

Halkın yaşamı, güvenliği ve ihti-yaçları hiçbir biçimde bu iktidarın gündeminin önceliği olmadı. Aksine halkın ve demokrasi güçlerinin tüm taleplerini zorla bastırma politikası yürüttü. Demokrasi düşmanlığında askeri darbe dönemlerini aratan bir politika, yaklaşım ve uygulama içinde oldu. Bu ortamda bırakalım halkın istemlerini dikkate almayı, tartışma-sına bile izin vermedi. Bu açıdan ne deprem konusunda uyarıları ve tehlikeleri dikkate aldı ne de tedbirler geliştirdi. Aksine savaş politikalarına kaynak bulmak için sürekli imar afları çıkardı. Özcesi deprem karşı-sında halkın çaresiz bırakılması doğrudan AKP politikalarının sonu-cudur. Bu açıdan depremin yarattığı ölümler politiktir. AKP'nin iktidarını pekiştirmek ve Kürtlere karşı savaş yürütmekten başka bir şeyi gözü görmemiştir. Yoğunlaşması, politi-kaları ve çalışmaları tamamen bu yönde olmuştur. Bu açıdan yüzbin-lerce insanın ölümüne yol açan dep-rem konusunda bu politika sorgu-lanmalıdır. Bu politika sorumlu tu-tulmalı ve yargılanmalıdır. Deprem oldu, siyaseti konuşmayalım, demek en başta da depremde ölenlere say-gısızlık olur. **Siyaset yapmayalım söylemi demagojidir**; iki yüzlülüktür, pişkinliktir, arsızlıktır. Kim ki dep-remden sonra siyaset yapmayalım söyleminde bulunuyorsa onlar bu suça ortak olmuş olanlardır. Aksine bu katliama yol açan siyasi anlayışı Türkiye'nin sırtından atacak bir politik duruş ve mücadeleye ihtiyaç vardır. AKP-MHP faşizmi karşısında doğru politika yürütmeyenlerin hiç değilse şimdi bu iktidarın politikalarına karşı çıkıp halkları böyle bir katliamdan, zulümden kurtaracak politikayı etkin biçimde yapmaları gerekir. Bunun dışında her yaklaşım bu katliamı yaşatanların suçlarını örten bir po-litika yapmak olur.

Türkiye tabi ki 100 yıl önceki Türkiye değildir. Öte yandan son yüz yıldır dünyada teknik çok hızlı gelişmiştir. Bir depremde kullanıla-cak iş makinaları, araç-gereç, can-lıları tespit eden termal cihazlar, her yere ulaşmayı hızlandıran uçak ve helikopterler günümüzde yay-gınlaşmıştır. Türkiye bu açıdan bir-çok imkana kavuşmuştur. Tekstil ve prefabrik evler, konteynırlar ya-pımında da önemli bir mesafe al-mıştır. Ancak Türkiye için bu im-kanlar daha fazla sömürü, insanlar üzerinde baskı yapmak ve Kürtlerin özgürlük mücadelesini bastırmak için kullanılmaktadır. Türkiye'nin im-kanları savaş, toplumları aldatma ve egemenlik altında tutma amaçlı özel savaş ve psikolojik savaş araç-larına harcanmaktadır. Türk devle-

tinin basına, toplum içindeki ajan-laştırmaya, toplumu din yoluyla kont-rol etmek için Diyanet İşleri'ne har-cadığı bütçeler hesaplandığında hangi imkansızlıklardan söz edile-bilir! Eğer depremlerde insanların canını kurtarmaya yönelik bir politika olsaydı binalar bu kadar çürük ol-maz, deprem anında kurtarma ekip-leri can kurtarma işine girişilirdi. Depremden sağ kurtulanlar ölümden beten acı yaşamazlardı.

Deprem ülkesi olan Türkiye'de AFAD denilen kuruma ayrılan bütçe amiyane deyimle diş kovuğuna bile yetmez düzeydedir. Deprem ihti-yaçları diyoruz. AFAD'ın ne yapı-lanması ne de imkanlarının anında depreme yeterli müdahale edecek düzeyde olmadığı anlaşılmıştır. Öte yandan yapılanması ve hareket tarzı da böyle olayları karşılayacak durumda değildir. Zaten 3-4 gün sonra sadece şehirlere ulaşmış; şehirlerde de binlerce enkazın ancak 5-10 tanesinin üzerine gidebilmiştir. Hatta bu ekiplerin bazılarının aracı ve gereci de yoktu. Tekstil ülkesi olduğunu söyleyen Türkiye'de dep-remden 20 gün sonra da ciddi çadır eksikliği vardır. Hala depremezde-lerin üçte birine bile çadır sağlana-mamıştır. Tabi ki 4 gün sonra bazı yerlere çadır da götürmüşler, başka şeyler de; ancak bunlar ihtiyaçların sadece bir kısmını karşılayabilmiştir. Depremzedelerin çoğunluğuna ula-şılammıştır. Köylere ise bir hafta on gün sonra çok az gidış olmuş. Göstermelik bazı şeyler yapmışlar-dır. Bazı köylere birkaç çadır götü-rerek ihtiyacı karşılıyorlar propa-gandası yapmışlardır. Özcesi dev-letin kurumlarının ciddi bir deprem hazırlığı olmadığı gibi deprem son-rası ihtiyaçları karşılayamamıştır.

Depremde yaşananlar tam bir suç pratiğidir

Bu devlet tüm imkanlarını savaşa ve halkın demokrasi istemini bastır-maya harcamıştır. Bir yerde sadece 3-4 gösterici için yüzlerce polisi, on-larca polis aracını seferber etmek-tedirler. Her gün televizyonlarda ge-rillalara karşı helikopterleri ve insansız hava araçlarını nasıl kullandıklarının propagandalarını yapmaktadırlar. İha, İha diyorlar. Eğer insanını dep-rem karşısında çaresiz bırakmak is-temeselerdi deprem alanına onlarca İha gönderir; bunlar koordinatları tespit eder; helikopterle de istenilen yere ihtiyaçları yağdırırlardı. Dağlara taşlara bu yolla bomba yağdırırlar köylere 10 gün sonra bir şeyler ula-ştırmışlardır. Aslında yaptıkları, katliam gerçekleştikten sonra ken-dilerini göstermek anlamına gelmek-tedir. Yüzbinlerce insan öldükten sonra, bu kadar acı çekildikten sonra bir şeyler götürmenin ne anlamı var-dır? Bu depremde yaşananlar tam bir suç pratiğidir. Bu katliamların, yaşanan acı ve eziyetin hesabını vereceklerine hala yavuz hırsız misali bağırıp çağırıyorlar.

Deprem AKP-MHP faşizminin ba-lonunu söndürdü. Dünya bizi kıs-kanıyor; şöyle yükseliyoruz, şöyle uçuyoruz, derlerken çaresiz ve kof bir iktidar oldukları ortaya çıktı.

Zaten bir depremzede dünya bizi kışkanıyor diyordun bize bir çadır bile gönderemedin, diyerek AKP-MHP faşizminin gerçekliğini tüm çıplaklığıyla ortaya koydu. Deprem kral çıplak dedi. Zaten Erdoğan ve Bahçeli'nin sürekli tehdit ve küfür savurmaları bu gerçekliklerinin açığa çıkması nedeniyledir. Çok suçlu ol-duklarını biliyorlar. Bu nedenle pa-çayı kurtarmaya çalışıyorlar. Çünkü yüzbinlerce insanı deprem öldür-med; tedbir almama öldürdü, ha-zırlıksızlık öldürdü. İnsanları deprem değil rantçılık öldürdü. Yüzbinlerce insana mezarlarını satmışlar. Halk on yıllarca biriktirdiğini bunlara ve-rerek mezarlarını satın almışlar! İmar barışı denilen şey insanlardan para alıp sen bu mezara girebilirsin demektir. Şimdi utanmadan biz kent-sel dönüşüm yapacaktık, diyerek gerçeği saptırmaya çalışıyorlar. Suçu başkalarına yüklemeye ça-lışıyorlar. AKP-MHP'nin kentsel dö-nüşüm projeleri depreme yönelik tedbirler için değil, rant elde etme yönündür. İnsanların arazi rantı yük-selmiş yerlerdeki evlerini alıp oralara gökdelenler yapma, işyerleri yapma biçimindeki rant planını kentsel dö-nüşüm diye yutturmaya çalışıyorlar. Aslında kentsel dönüşüm amacı güvenli ve sağlam evler yapmak olmamıştır. Belki bu iktidar götürülür yerine demokratik bir yönetim gelirse o zaman halkın canını ve malını koruyacak bu yönlü politikalar dev-reye konulur.

AKP-MHP iktidarı politikalarıyla Türkiye'nin imkanlarını insanların canını ve malını koruma dışında her şeye harcamışlardır. Şimdi ise halka karşı işledikleri bu sorumsuzluğu ve suçları şunu bunu yapacağım diyerek örtmeye çalışıyorlar. Aslında şunu bunu yapacağız demek bu iktidar açısından halkla alay etmekten başka anlama gelmiyor. Yine Soysuz Sü-leyman, biz İstanbul depremine ha-zırlanmıştık, diyerek özü kabaha-tinden büyük laflar etmiştir. Deprem İstanbul'da olsaymış başarılı ola-caklarmış! Halbuki İstanbul depre-mine de hiçbir biçimde hazır değil-lerdir. Marmara çevresiyle birlikte 30 milyon insanı barındırmaktadır. 7.8'lik bir deprem İstanbul'da olsaydı daha ilk günden yüzbinlerce insanın ölümü ve yüz binlercesinin enkaz altında kalacağından söz edilirdi. Türkiye ekonomik olarak da bir anda çökmüş olurdu. Bugünkünden daha büyük bir katliamın sorumlusu olur-lardı. Bu iktidarın yandaşları en büyük rantı da İstanbul'da ele ge-çirdiklerinden Marmara depremi tam olarak rantçılığın çöküşü ve katliamı olarak tarihe geçerdi.

Mücadele tarihimizde depremler olduğunda hemen müdahale etme anlayışı vardır

Bu deprem birçok gerçekliği or-taya çıkardı. Türkiye tarihinin siyasi, toplumsal ve kültürel sonuçları bü-yük olacak bir deneyim yaşadı. Tür-kiye tarihinde şimdiye kadar birçok deprem yaşamıştır. Türkiye'de ya-şanan depremlerde halk ve örgütlü topluluklar ne zaman devreye gir-mişse, depremin ihtiyaçları o zaman

daha erken karşılanmıştır. Türki-ye'de gençliğin, işçilerin, öğretmen-lerin, birçok toplumsal kesimin 1960'lı yılların ortasından itibaren örgütlenmesi söz konusudur. Bu nedenle 1970'li yıllarda gerçekleşen depremlerde gençlik başta olmak üzere örgütlü topluluklar hemen ha-rekete geçerek halkın yardımına koşmuşlardır. Yine belediyeler her zaman bu tür durumlarda harekete geçen kurumlar olmuştur. Askerler tamamen genç insanlardan oluştu-ğundan ve örgütlü olduklarından tüm dünyada olduğu gibi harekete geçebilen kurumlar olmuştur. Dep-remlerde Kızılay gibi sadece devletin bir kurumu değil, tüm toplum hare-kete geçmiştir. Aslında Türkiye'de böyle bir gelenek ve eğilim oluş-muştu. 1999 17 Ağustos depremi sırasında da halkın, gençlerin, ör-gütlü toplulukların harekete geçtiği görülmüştür. Sadece devletin ku-rumları ve asker depremlere gider diye bir anlayış son depreme kadar görülmemiştir.

Bizim mücadele tarihimizde de depremler olduğunda hemen mü-dahale etme anlayışı vardır. Daha grup aşamasındayken 1976 yılında gerçekleşen Wan Muradiye-Çaldıran merkezli depremde Haki arkadaş öncülüğünde bir grup arkadaşımız aktif çalışmalar yürütmüştür. Kar-kış koşullarında arkadaşlar sırtla-rında köylere erzak, battaniye ve diğer ihtiyaçları taşımışlardır. Apo-cular Antep'ten, Serhat'tan, Kurdis-tan'ın her tarafından ve Türkiye'den Muradiye ve Çaldıran'a giderek depremzedelere yardım etmişlerdir. Bu tür olaylarda Türkiyeli devrimciler de halkın yardımına koşmuşlardır.

6 Şubat Pazarcık ve Elbistan mer-kezli depremlerde de halkın imdadına ilk koşanlar yine devrimciler, demo-kratik kurumlar olmuştur. Kürt halkı onlarca yıldır örgütlü bir mücadele içinde olduğundan Kurdistan'daki demokratik kurumlar hemen deprem alanlarına koşmuşlardır. Kürt gençleri, HDP ve demokratik kurumların bu çabalarına örgütlülükleri ve emek-leriyle katılmışlardır. Bu depremde Kürt halkının hem siyasi hem ör-gütsel bilincinin ve bu temelde top-lumsal sorumluluk anlayışının yüksek olduğu bir daha görülmüştür. Dep-remin belli düzeyde hasar verdiği ve kayıplara yol açtığı Amed'te he-men örgütlü toplum harekete geçtiği gibi Adıyaman, Malatya, Pazarcık, Elbistan ve İslahiye gibi ağır kayıp yaşayan yerlere ilk koşanlar da Kur-distanlılar olmuştur. Kurdistan'daki örgütlü demokratik kurumlar, HDP ve gençlik bu depremde çok iyi ça-lışma yürütmüşlerdir. Her bakımdan örnek olmuşlardır. İki-üç küçük be-lediyenin yaptığı katkılar dikkate alın-dığında Kurdistan'daki belediyelere kayyum atanmamış olsaydı depremin yarattığı acıları dindirmede çok önemli rol oynarlardı. Bu depremde belediyelerin çeşitli biçimde kısıtlan-masına rağmen rolünün önemli ol-duğu görülmüştür. HDP'nin deste-ğiyle AKP'nin kaybettiği İstanbul, İz-mir, Adana, Mersin, Antalya ve An-kara belediyelerinin de bu depremde iyi bir çalışma yürüttüğü görülmüştür. Sadece Kurdistan'dan değil, Türki-ye'nin her tarafından devrimci genç-

ler, demokratik kurumlar, örgütler ve kesimler, sendikalar kısa sürede harekete geçerek halkın yardımına koşmuşlardır. Bu depremde Alevilerin ibadet yerleri ve kültür evleri olan cemevleri ve kurumları da çok önemli rol oynamışlardır. Alevi toplumunun kısa sürede örgütlenip harekete geçmesini sağlamışlardır. Devletin kurumları ise ancak depremin dördüncü gününü sınırlı bazı yerlere ulaşmışlardır. Bunlar da şehirlerin bazı yerleridir. Köylere ise bir haftaya kadar devletin hiçbir kurumu gitmemiş, sonradan bazı köylere askerin gittiği görülmüştür. AFAD ise şehirlerdeki binlerce enkazından 5-10 tanesinin üzerinde çalışma yürütebilmiştir.

Bu depremde merkezîyetçi devletçi sistem çökmüştür. Bu tür durumlarda esas gücün toplum olduğu görülmüştür. Toplum esas olarak bulunduğu alanda belli değerler temelinde örgütlü bir oluşumdur. Tarih boyu toplumlar bu tür durumlarda hemen harekete geçmişlerdir. Bulunduğu yerdeki bu tür durumlara müdahale etmişlerdir. Yine komşu köy, mahalle, kasaba ve şehirlere yardıma koşmuşlardır. Böyle durumlarda bir toplumun harekete geçmesi kadar güçlü ve etkili müdahale olamaz. Sadece bir grup ve kurum değil toplumun tümü harekete geçmektedir. 6 Şubat depreminde Kurdistan ve Türkiye’de toplum örgütlü yapılarıyla hemen harekete geçmiştir. Devlet ise merkezi yapısı ve bu tür konulardaki sınırlı imkanlara sahip kurumları ile en fazla ihtiyaç duyulan saatlerde ve günlerde harekete geçememiştir. Bu deprem karşısında gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi dona kalmıştır.

Merkezîyetçi yapılanmalar çökmüştür toplumun ihtiyacını en iyi yerel yönetimler bilir

Bu depremde sadece devletin enkaz altında kalması ve çöküşü gerçekleşmemiştir. Merkezîyetçi yapılanma da çökmüştür. Ülkeler için merkezîyetçi değil, ademimerkezîyetçi siyasî, toplumsal sistem ve yerel yönetimlerin hayati önemi anlaşılmıştır. Toplumda el kaşıyacağı yeri bilir, deyimi vardır. Yerellik bir canlı gibi bütünlük arz eder. Toplumun ihtiyacının ne olduğunu en iyi yereller bilir. Böyle durumlarda ne yapacağını, nereye koşacağını bilir. Zaten anında yetişme gibi bir avantajı vardır. Dünyada siyasal sistemler sürekli daha fazla yerelleşirken Türkiye’de merkezileşme esas alınmıştır. Dünyada Türkiye’de olduğu gibi merkezîyetçi başka bir ülke yoktur. Dünyanın başka yerlerindeki otoriter-faşist devletlerde bile bu düzeyde bir merkezîyetçilik yoktur. Ortadoğu’nun otoriter yönetimleri bile Türkiye’deki gibi merkezîyetçi değildir. Türkiye gibi 85 milyonluk bir ülkenin bu kadar merkezîyetçi olarak yönetilmesi Türkiye’nin her bakımdan boğuntuya getirilmesi olmuştur. Böyle bir ülkenin hiçbir biçimde gelişmesi söz konusu olamaz.

Türk devletinin bu kadar demokrasi düşmanı olması ve merkezileşmesi Kürt soykırım politikasıyla

bağlantılıdır. Demokrasi bir yönüyle de yerelin istem ve iradesinin dikkate alınmasıdır. Türk devleti yerelliği Kürtler, Aleviler, diğer farklı etnik ve inanç toplulukları değerlendirir diye reddetmektedir. Yerelin iradesinin gelişeceği her türlü toplumsal, siyasal ve kültürel yaşama karşıdır. Türkiye Avrupa Birliğinde var olan yerel yönetimler, özerklik şartını bu nedenle kabul etmiyor. Özellikle Kürt halkının özgürlük mücadelesinin geliştiği dönemde yerel ünitelerin iradelerini ve yetkilerini kısıtlamayı esas almışlardır. Yakın tarihte belediyelere kayyum atanmasının nedeni yerelliğin Kürtler tarafından değerlendirileceğinin düşünülmesidir. Kayyum atamasında ileri sürülen gerekçeler sadece Kürt düşmanı, yerellik düşmanı zihniyetlerine kılıf bulmaktır.

Eğer Türkiye’de devlet bu kadar merkezîyetçi olmasaydı şu anda yaşanan acının onda biri yaşanmazdı. Hazırlıksızlık ve tedbirsizliklere rağmen yerelin imkanları birçok zorluğun üstesinden gelebilirdi. Eğer halkın ve tüm toplumun yardımı koşmasına engel olunmasaydı deprem daha iyi karşılanırdı. Binlerce gönüllü enkaz kaldırma çalışmalarına katılırdı. Türkiye’nin her yerinden deprem alanına daha fazla yardım yağırdı. Tüm engellemelere ve tehditlere rağmen Kurdistan ve Türkiye toplumu büyük bir çaba içinde olmuştur. Mevcut ceberut devlet baskı, işkence ve tutuklama tehdidi yaptığından deprem alanına koşacak, yardım edecek yüz binlerin, milyonların geri çekilmesine neden olmuştur. Böylece toplumun devasa gücü harekete geçememiştir. Ancak tüm baskılara rağmen toplumun harekete geçmesi yine de çok büyük olmuştur. Tüm baskılara rağmen toplumdaki dayanışma gücünün yüksek olduğu görülmüştür. Aslında toplum kendi gücünü görmüştür. Devlet çaresiz kalarırken toplum derhal derde derman olacak biçimde harekete geçmiştir. Baskı ve engeller olmasaydı toplum dayanışması ve desteği tüm dünyaya örnek olacak hale gelirdi. Bu açıdan tüm baskılara rağmen Kurdistan ve Türkiye’de toplum gücünün ne düzeyde olduğu ortaya çıktı. Esas gücün devlette değil, toplumda olduğu görüldü. Zaten devlet de toplumun elinden aldıklarıyla kendine imkan ve güç devşirmektedir. Bu deprem devletin ne kadar gereksiz bir aygıt olduğunu gözler önüne sermiştir.

Bu gerçekliğinin görülmesi çok çok önemlidir. Aslında toplum ve demokrasi güçleri bu süreçte büyük bir moral güce kavuşmuşlardır. Kendi güçlerinin ne kadar büyük olduğunu görmüşlerdir. Devletin ise toplum karşısında güçsüz olduğu ortaya çıkmıştır. AKP-MHP faşizminin toplumun depremde gösterdiği dayanışmaya saldırması kendi kof ve halk düşmanı gerçekliğinin açığa çıkması nedeniyledir. AKP-MHP faşizmi, halkın bu hareketliliğini ve dayanışmasını önleyemezse bunun toplumda örgütlülük bilincini güçlendireceğini görmüştür. Böyle bir harekete geçiş aynı zamanda büyük bir örgütlülük ve örgütlü çalışma

Devletten bir şey beklemek yanlıştır. Fırat’ın batısı söz konusu olduğunda kötülük beklenmelidir! Bu açıdan başta Fırat’ın batısındaki halkımız olmak üzere tüm Kürtlere ve Alevilere sorumluluklar düşmektedir. Her Kürt, Alevi, Êzidi var olmak istiyorsa ana-ata topraklarını yaşanır hale getirmek için tüm imkanlarını seferber etmelidirler. Bu açıdan çoğunluğu Alevi olan Fırat’ın batısındaki Kürtler ayakta kalacaksa oraları eskisinden daha iyi ve güzel hale getirmemiz gerekir. Kuşkusuz acılar unutulmaz, kayıplar unutulmaz. Ancak bunların anılarına saygının gereği olarak da buraları yeşertmemiz lazım.

deneyimidir. Birçok yerde harekete geçen bu dayanışma grupları zaman içinde kendi içinde dayanışma ve ortaklaşmaya dönüşerek AKP-MHP faşizmine karşı demokratik toplumcu alternatifini ortaya çıkaracağından korkmuşlardır. Uzun yıllar bastırılan ve bir araya gelemeyen topluluklar, gençler, kadınlar bu depremle birlikte hareket etme, birlikte davranma içine girmişlerdir. Zaten AKP-MHP faşizmi toplumun bu dayanışmasını ve harekete geçişini devlete şirk koşma, devletle boy ölçüşme biçiminde değerlendirerek korkusunun esasını gözler önüne sermiştir. Toplum, devlet karşısında güç olmamalı; hiç olmalı! Halbuki ne kadar toplum o kadar az devlet; ne kadar devlet o kadar az toplumdur. Bunun siyasal anlamı ise ne kadar çok toplum o kadar demokrasidir. Ne kadar çok devlet o kadar az demokrasidir. İslam’da Allah’a şirk koşma nasıl görülüyorsa bu faşist kafa da kendisini Allah ve tek hüküm veren güç yerine koyarak toplumun güç olmasına düşmanlık yapıyor.

AKP-MHP faşist iktidarı depremde yüz binlerce ölüme ve yüz binlercesinin enkaz altında kalmasına yol açtığı halde onun tek düşündüğü iktidarını sürdürmek oluyor. Bu nedenle tüm çabası gerçekleri çarpıtma üzerindedir. Kendisi dezenformasyon yapmasına rağmen çadır yok, destek yok diyen halkı suçluyor. AKP-MHP faşist ittifakı bunlara kulak verme yerine bu depremi nasıl fırsata çeviririm, iktidarımı ayakta tutarım hesabı peşinde. 2016 15 Temmuz darbe girişimini Allah’ın lütfu

olarak gören Tayyip Erdoğan’ın bu depremi de Allah’ın lütfu olarak gördüğü açık. Depremi takdiri ilah olarak görmesi bunu gösteriyor. Bu iktidar kötülükler iktidardır. Bu açıdan hiç kimse bunu da yapmazlar, bu kadar da olmaz demesin. Depreme giden her türlü yardıma el koyacak ve seçimi kazanmak için kullanacaktır. Yine on binlerce ev yapacağız derken de yandaşlarını zenginleştirmek için el ovuşturmaktadır.

Bu kötücül iktidarın en temel özelliği Kürt ve Alevi düşmanlığıdır. Kürt soykırımına kilitlenmiş bir iktidardır. Alevi inancını da soykırıma uğratmayı hedeflemektedir. Depremin üs alanları ise Kürtlerin, en fazla da Alevi Kürtlerin yaşadığı coğrafyadır. Cumhuriyetin kuruluşundan hemen sonra Şark Islahat planı temelinde en başta da Fırat’ın batısını Kürtsüzleştirme politikası ve uygulamalarını başlatmıştır. Medeniyet ve okullar götürme adına Kürt diline, kültürüne ve kimliğine yönelik ağır bir saldırı başlatmıştır. Çocukların evde bile Kürtçe konuşmalarına yasak koymuştur. Kürtlük gericiilik, Türklük medeniyet olarak gösterilmiştir. Öte yandan Alevi Kürtleri Sünni Kürtlerden koparmak ve karşılaştırmak için biz o Kürtlerden değiliz, söylemi altında Kürt karşıtlığı geliştirilmiştir. Tabi sonrasında ise biz asıl Türk’üz Horasan’dan gelmişiz denilerek Kürtlük bilinci ve kimliği yerine Türklük yerleştirilmeye çalışılmıştır. Fransız binbaşı Noel 1920’lerde Kürtlerin en yurtsever olanı ve Osmanlı karşıtı gösterdiği Fırat’ın batısındaki Alevi Kürtler içinde biz Türk’üz söylemi geliştirilmeye çalışılmıştır.

Devlet Fırat’ın batısında bir yanda bu yönlü politikalar yürütürken diğer taraftan Aleviliklerini bir baskı etkeni haline getirip, tüm ekonomik, toplumsal ve kültürel imkanlardan yoksun bırakarak Türkiye metropollerini ve Avrupa’ya göçe zorlamıştır. Bu nedenle Fırat’ın batısındaki Türkler ne metropollere ne Avrupa’ya göç etmezken, Alevi Kürtler ise Türkiye metropollerine ve Avrupa’ya yönelmiştir. Devlet de Alevi Kürtlerin Avrupa’ya göçünü teşvik etmiştir. 1978 Maraş Katliamı ise Fırat’ın batısındaki Alevi Kürtleri için tam bir soykırım haline getirilmiştir. Bu katliam sonrası Fırat’ın batısındaki Alevi köylerde genç kalmamıştır. MİT’in denetiminde çalışan insan kaçakçıları üzerinden bu bölgenin insanı Avrupa’ya taşındı. Bu o kadar yaygın ve açık yapıldı ki, ‘Umuda Yolculuk’ filmi Fırat’ın batısında kendini Avrupa’ya atmak isteyenlerin trajedisini dile getirmiştir. Şu anda Almanya, İsviçre, Fransa ve İngiltere Fırat’ın batısından gitmiş insanlarımızla doludur.

Türk devleti bu depremi de Maraş Katliamı gibi değerlendirmek istiyor. Fırat’ın batısını Kürtsüzleştirmek için son darbeyi vurmak istiyor. 6 Şubat depremi sonrası Fırat’ın batısındaki Kürtler topraklarından koparılarak Kürtlerin bu alanda kalması ve demografinin tamamen değişmesi için çalışacaktır. Şu anda Fırat’ın batısındaki toprakların %80’i Kürtlere aitken şimdi buralarda Kürtlerin nüfusu Türklerden çok daha az hale getirilmiştir. 6 Şubat depremi ile kalanların da göçertilmesi tam bir soy-

kırım olacaktır; yürütülen soykırım politikası ve uygulamaların tamamlanması olacaktır. Maraş katliamından sonra polisler gençlere neden burada duruyorsunuz, neden Avrupa’ya gitmiyorsunuz, derken bugün de başka konularda halka yardım etmeyenler Avrupa’ya gidişleri kolaylaştırmış bulunuyor. Avrupa’nın vize vereceğiz açıklaması üzerine pasaport vermeyi hızlandırmışlardır.

Bu toprakların yeniden yaşanır hale getirilmesi için seferberlik gerekiyor

Soykırımcı Türk devletinin bu soykırım planını boşa çıkarmak gerekir. Önceleri Maraş’ın ilçe ve köylerinde yoğunlaşan soykırım göçüne bu defa Adıyaman’ı da ekleyecekler. Adıyaman Alevi ve Sünni Kürdün, Kürt kimliğinin, dilinin, kültürünün en canlı kaldığı bölgeydi. Adıyaman bu depremde ağır hasar gören ama en az sahiplenilen şehir oldu. Malatya’da da Kürtlerin en fazla yoğun olduğu ilçe ve köyler depremde yıkıldı. Daha önce ismi Viranşehir olan Doğanşehir bir daha viraneye döndü. Bu durum karşısında tüm Kürtlere ve Alevilere tarihi bir sorumluluk düşüyor. Eğer Kürt ve Alevi olarak var olmak istiyorlarsa o toprakların yeniden yaşanılır yerler haline getirilmesi lazım. Şu anda Türkiye metropollerinde, Avrupa’da ve dünyanın dört bir köşesinde Fırat’ın batısından göç etmiş milyonlarca insanlarımız yaşamaktadır. Bunlar topraklarından kopsalar da Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesi sonucu hem topraklarından neden koparıldığı bilincine kavuşmuşlar hem de örgütlü hale gelmişlerdir. Şimdi bu halkımız düşmanın amacını tersine çevirmek için örgütlenmekte ve mücadele etmektedir. Depremde bu halkımız da büyük sarsıntı geçirmiştir. Çekilen acıların farkındadır. İşte bu farkındalığın yurtseverlik bilinciyle birleştirilip bu toprakların yeniden yaşanır hale getirilmesi için seferber edilmesi gerekmektedir.

Bu deprem şunu gösterdi; devletten bir şey beklemek yanlıştır. Fırat’ın batısı söz konusu olduğunda kötülük beklenmelidir! Bu açıdan başta Fırat’ın batısındaki halkımız olmak üzere tüm Kürtlere ve Alevilere sorumluluklar düşmektedir. Her kimlik kendi var olduğu topraklarda yeniden yeşerebilir, varlığını sürdürebilir. Kurdistan dışında Kürtlük, Alevilerin var olduğu topraklar dışında Alevilik sürdürülemez. Aleviler eğer var oldukları ana-ata toprakları olan Fırat’ın batısı ve Dersim gibi yerlerde var olursa, orada Alevilik canlı olursa o zaman başka yerlerde de belli düzeyde Aleviliklerini sürdürebilirler. Ana-ata topraklarında Alevilik kalmazsa birkaç kuşak sonra Alevilik ya tümünden biter ya da sınırlı biçimde başkalaşmış halde kalabilir. Aynı şey Êzidiler için de geçerlidir. Ezidiler ana-ata topraklarında var olmazsa birkaç kuşak sonra Êzidilik diye bir inanç almaz. Kürtlerin tümü için aynı şey geçerlidir. Kürtlük Kurdistan var ve özgür olduğu taktirde ayakta kalır. Yoksa kültürel soykırım sistemi olan kapitalist modernite

koşullarında soykırım yaşamaya mahkum olurlar. Her Kürt, Alevi, Êzîdî var olmak istiyorsa ana-ata topraklarını yaşanır hale getirmek için tüm imkanlarını seferber etmelidirler. Bu açıdan çoğunluğu Alevi olan Fırat'ın batısındaki Kürtler ayakta kalacaksa oraları eskisinden daha iyi ve güzel hale getirmemiz gerekir. Kuşkusuz acılar unutulmaz, kayıplar unutulmaz. Ancak bunların anılarına saygının gereği olarak da buraları yeşertmemiz lazım.

Deprem sonrası yaşananlar yeni bir Adıyaman gerçeği ortaya çıkardı

Adıyaman'da önemli bir Sünni Kürt nüfus vardır. Bu nüfus önemli oranda Menzil Şeyhi ve AKP etkisindeydi. Soykırımcı TC Devleti Sünni Kürtlerle Alevi Kürtlerin bir araya gelmemesi için özel savaş yürütüyordu. Nitekim Alevi ve Sünni Kürtler siyasi olarak ayrı saflarda oluyordular; toplumsal ve kültürel olarak da birbirine uzak duruyorlardı. Deprem bu ayrımları ortadan kaldırdı, kaderlerini birleştirdi. Ne devlet ne Menzil Şeyhi onların yardımına koştu. En acılı günleri olan ilk birkaç gün içinde HDP'îler ve Cemevleri onların yardımına koştu. Adıyaman'da korucu köylere bile devletin yardıma koşması olmadı. Adıyaman'a ilk koşanlar HDP oldu. Yine Cemevleri Adıyaman'da halka hizmet götüren bir yer haline geldi. Deprem ve deprem sonrası yaşananlar yeni bir Adıyaman gerçeği ortaya çıkardı. Kürtlerin Alevi-Sünni olarak ayrışması ve birbirinden kopuk olmalarını sonlandıracak bir süreç yaşandı. Deprem Adıyaman'da Sünni ve Alevi Kürtlerin birliğini ve ortaklaşmalarını sağlayacak. Eğer deprem sonrasındaki durum ve ortaya konulan tutum demokrasi ve özgürlük güçleri tarafından doğru ele alınırsa 1966 Varto depremi Alevi ve Sünni Kürtlerin birlikte yaşama iradelerini nasıl güçlendirdiyse bu deprem sonrası da benzer bir durum yaşanabilir. Böyle ağır yaşanan olaylar önemli toplumsal ve siyasal değişimler ve gelişmeler ortaya çıkarır. Bundan sonrasının Adıyaman'ında da bu gerçekliği görebileceğiz. Yeter ki düşmanın göçertme politikasını engelleyerek oraları yaşanır hale getirelim. Şunu da vurgulayalım, toplum örgütlenir ve dayanışma içinde olursa her türlü engellemeyi aşar. Kültürel, toplumsal, ahlaki, vicdani bir durum olan ve güçlü tarihsel temeli olan dayanışmayı hiçbir güç engelleyemez.

Bu deprem mevcut iktidarın aymazlığı, tedbirsizliği, hazırlıksızlığı ve sorumsuzluğu nedeniyle çok ağır sonuçlar doğurdu. Gerçekleşen depremden daha büyük şiddette depremlerin yaşandığı ülkelerde kayıplar binde biri kadar olurken; tabi ki bu depremde yaşananlar ciddi bir soruşturma yaratacaktır. Yaşanan toplumsal, duygusal ve psikolojik altüst oluş siyasal yaşamda o güne kadar ki siyaset ve iktidar anlayışını da sarsacaktır. 6 Şubat'tan sonra Türkiye eski Türkiye olamaz. Eğer eski Türkiye devam ederse bu toplumsal ölüm anlamına gelir. Toplumun da bir kültürü ve bir hafızası olduğundan, ölüm hali olacak bir tepkisizlik durumuna düşmeyeceğinden Türkiye'de köklü toplumsal ve siyasal değişimler beklemeliyiz. Bunun zemini çok güçlenmiştir. Belli bir örgütlülük ve dokunuş çok önemli değişiklikler yaratır. Tarihte ağır sonuçları olan depremlerin ve salgın hastalıkların toplumsal ve siyasal sonuçlar yarattığı bilinmektedir. Özellikle 21. yüzyılda böyle ağır bir katliam sonrası ne toplum eskisi gibi kalabilir ne de siyaset. Daha şimdiden toplumsal zihniyet ve siyasi anlayışta önemli değişimlerin olacağı görülmektedir.

Türkiye'de topluma nefes alma imkanı bırakılmamıştı. Devlet bir kabus gibi toplumun üzerine çökmüştü. Devlet dışında her şey karıncalaşmıştı. Devlet de tek kişi haline getirilmişti. Bu depremle toplum devletin büyüülmesinin altında kalmıştı.

Bir musibet bin nasihatten yeğdir, derler. Toplum için böyle bir sınav yaşandı, devlet gerçeğini gördü. Türkiye'deki siyasetin rant ve yalan üzerine olduğunu gördü. Somutta AKP-MHP iktidarının toplumu düşünmediğini, bu nedenle büyük acı yaşadığını gördü. Yine toplum, başta medya olmak üzere psikolojik savaş araçları ile gerçeklerin ne kadar saptırıldığını anladı. Dinin ve milliyetçiliğin iktidarlarının sürdürülmesi kılıfı olduğunu anladı. Bunun yanında toplum, özellikle örgütlü toplum olmanın ne düzeyde önemli olduğunu en zor zamanında farkına vardı. Kendi imdadına örgütlü gruplar koştu. Toplumsal yaşamın en büyük değerinin toplumsal dayanışma olduğunu gördü. Devletin kendi otoritesi ve gücü için toplumsal dayanışmayı baskı altına alması devlete bakışı da önemli oranda değiştirdi. Bu açıdan toplumun kısa, orta ve uzun vadede tutumunu ortaya koyacağı bir gerçeklik ortaya çıktı.

Bu depremin kısa vadede bu iktidarı götürüleceği açıktır. Eğer AKP-MHP iktidarı olası bir seçimde sandıktan şu kadar oy çıktı, biz kazandık demezse kaybetmesi kesin gibidir. Bu iktidarın depremde ortaya çıkan gerçeğinden sonra şunu bunu yapacağım demesinin fazla bir etkisi olmaz. Şu anda iktidara tepki dalga dalga yayılmaktadır. Deprem öyle ağır sonuçlar yarattı ki bunu gizlemek mümkün değildir. 15 milyon insanın etkilendiği söyleniyor. Bunların akrabaları, tanıdıkları, eşleri dostları, arkadaşları vardır. Dolayısıyla yaşananlar anlatılacak ve bir toplumsal hafıza haline gelecektir. Erdoğan ve AKP'nin belli bir tabanı vardı. Bunların bir kısmında da kırılma yaşanacaktır. Depremin yaşandığı alanlarda AKP'nin aldığı oy çok yüksekti. Bunların ve metropollerdeki akrabalarının dörtte birinin bile AKP'den kopması önemli oy kaybı demektir. Bu açıdan AKP'nin yapılacak bir seçimde hile ve zor dışında kazanma şansı kalmamıştır.

En önemlisi ise orta vadede yaşanacak bir değişimdir. Bu değişim Türkiye'nin uzun vadedeki geleceğini de etkileyecektir. Orta vadede depremin toplumsal ve siyasal etkisi daha fazla yansiyacaktır. Toplumsal yaşam ve siyasal alan da bir deprem yaşamış gibi yeni bir biçime bürünecektir. Olumsuz değil olumlu anlamda gelişmeler görülecektir. Türkiye'de şimdiye kadar çeşitli etkenler ve nedenlerle sorgulanamayan, bu nedenle değişimlerin yaşanmasında handikap olan olgular sorgulanacaktır. Türkiye toplumu açısından bu deprem bazı toplumsal ve siyasal kalıpları da yıkacaktır. Belki bu kendini hemen göstermeyecek ama bu değişim mayalanacak ve orta vadede kendini dışa vuracaktır. Depremin özellikle din ve milliyetçiliğin silah olarak kullanıldığı yerde gerçekleşmesi bu olguların sorgulanmasını beraberinde getirecektir. Alevislerin ve Kürtlüğün bastırılması için bu alanlarda milliyetçilik ve dincilik devletin ideolojik kimliği haline gelen Türk-İslam sentezinin yaratılması için öne çıkarılmıştır. Bu projenin depremle birlikte büyük darbe alacağını ve bunun da tüm Türkiye'de etkide bulunacağını belirtmek gerekmektedir.

Türkiye bir düşünce ve duygu kaosu içine girmiştir. Bu kaostan daha doğru düşünce ve duyguların doğmasını beklemeliyiz. Herhalde tarih boyu bu düzeyde düşünce ve duygu kaosu yaratan olaylar çok azdır. Bu açıdan bu durum küçümsenemez ve mutlaka sonuçları olacaktır. Bu deprem en başta vicdanları sarstı. Bir vicdan devrimi yaşanmasının zeminini yarattı. Yine insanların dünyaya bakışında topluma, çevresine, devlete, siyasi yaşama bakışında sarsıntı yarattı. Bu da zihniyet devriminin güçlü zeminidir. Vicdan ve zihniyet alanındaki değişiklikler ise mutlaka önemli sonuçlar yaratır.

Türkiye 100 yıldır demokrasi ve özgürlük mücadelesi verilen bir ülkedir. 1960'lı yıllarla birlikte toplumsal ve siyasal mücadelede bir hızlanma yaşanmıştır. 1970'li yılların başından itibaren gelişen Kürtlerin özgürlük mücadelesi de Türkiye'deki demok-

rasi ve özgürlük mücadelesini daha köklü, kapsamlı ve boyutlu hale getirmiştir. 12 Eylül askeri faşist cunta, son yıllarda da AKP-MHP iktidarı bu yönlü mücadeleleri bastırmada her yol ve yöntemi kullansa da, uzun yıllara dayalı ve ağır bedeli olan halkların demokrasi mücadelesi Türkiye'de önemli bir demokrasi ve özgürlük gücü ve birikimi ortaya çıkarmıştır. Zorla bastırılrsa da, toplumsal ve siyasal yaşam içinde etkileri olan bir mücadele tarihi ve birikiminden söz ediyoruz. İşte bu tarih ve birikim bu depremin yarattığı ortamda harekete geçirilir ve doğru örgütsel güce ve mücadele çizgisine kavuşturulursa, bu konuda asgari bir çaba gösterilirse Türkiye'de yeni bir dönem ve tarih başlar. Türkiye artık 6 Şubat öncesi gibi kalamaz. Türkiye toplumsal gerçeği bunu kabul etmeyecektir. 6 Şubat öncesi eski Türkiye'nin birçok gerçeği ve kabulü çöktü. Artık yeni şeyler söyleme ve yapma zamanıdır. Eski siyasi anlayışa rağbet edilmeyecektir.

Temel ihtiyaç bu iktidarın devrilmesidir

AKP-MHP iktidarı eski zihniyet ve toplumsal kültürü ayakta tutmak için çabalasa da ne eski gücü ne de inandırıcılığı kalmıştır. Sürekli bağırıp ve tehdit etme bu zayıf durumlarını gidermeye yöneliktir. Mezarlık yanında geçerken korkakların ısılık çalarak korkaklıklarını bastırması modundadır. Ancak toplumda bundan öte köy yok diyerek korkuyu önemli oranda aşma vardır. Zaten bu iktidarın yarattığı korku duvarı yıkıldığından kendini ayakta tutması mümkün değildir. Çöküntüye uğrayan, çatlayan, yıkılmaya yüz tutmuş korku duvarlarını ayakta tutma gayreti sonuç vermeyecektir. Öte yandan demokrasi ve özgürlük güçleri bu iktidarın korku duvarını yeniden oluşturmaya fırsat vermemeli ve müsaade etmemelidir. Onların tehditlerine, deftere yazıyoruz demelerine asıl biz deftere yazıyoruz, hesap soracağız diye karşılık verilmelidirler. Şimdi böyle söylem ve tutumlar ortaya konuluyor. Bunlar önemlidir. Öte yandan bu süreçte şu bu ayrılıklar ve farklı düşünceler bir tarafa bırakılmalı, tamamen bu iktidarın yıkılmasına odaklanılmalıdır. Bu iktidar yıkıldığında özgür tartışma ve doğruyu bulma zemini doğacaktır. Halk ortaya hangi doğru konulursa ondan yana olacaktır. Vicdan ve zihniyet devrimi sürecine girilen bu ortamda halkın doğrulardan yana tavır koyacağı beklenmelidir. Şu anda temel ihtiyaç bu iktidarın devrilmesi, asgari düzeyde de olsa bir demokratik ortamın oluşmasıdır. Ortada artık bu temel payda dışında şu bu çıkar ve farklılığın önceliği kalmamıştır. Depremle birlikte toplumun sağlıklı yaşam güvencesi öne çıkmıştır. Çünkü bu iktidar toplumun her türlü yaşamı için büyük tehdit durumundadır.

Depremden hemen sonra KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı'nın tüm özgürlük savaşçılarına kendilerine saldırmadığı müddetçe askeri operasyon ve eylemleri durdurma

çağırısı yapması da depremin yarattığı insani, vicdani ve toplumsal duruma ilgilidir. Öte yandan bu dönemde doğru siyasi yaklaşım da ancak bu çerçevede olabilirdi. Hareketimiz 17 Ağustos 1999 Marmara depremi sırasında da bu tutum içindedi. Türkiye ve Kurdistan halkının bu kadar acı çektiği dönemde halklarımızın bu savaşa değil, depremin yarattığı acıları sarmaya dikkatlerini vermeleri çok önemliydi. Öte yandan Türk devletini bu tür ağır sonuçlara yol açan savaş politikasından kurtarıp halklar için en doğru yol olan barış ve demokratik çözüm yoluna çekmek için de bu adım gerekliydi. Çünkü Türkiye'nin tüm sorunlarından kurtarılmasının yolu Kürt düşmanlığına dayalı savaş politikasını bırakmaktan geçer. Deprem vesilesiyle Türkiye halklarına bu gerçeği göstermek açısından da çatışmasızlık ilan etmek önemliydi. Böyle bir çatışmasızlık genç nüfustan oluşan ordunun en dinamik gücünü depremin bölgelerine sevk edilmesine de fırsat verecekti. Bu çatışmasızlık Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Ermeni, Alevi, Sünni halk acı çekerken bu halkların dayanışma içine girmesi açısından da önemli bir karardı.

Ancak Türk devletinde yaşanan tüm olumsuzluklara neden olan Kürt düşmanlığına dayalı savaş politikası, bir daha halklara büyük yıkım getiren bu zihniyetten vazgeçilmeyeceğini gözler önüne serdi. Hangi koşullarda olursa olsun Kürt düşmanlığında ısrar edileceği açık biçimde ortaya konuldu. Savaşı yaratan nedenin Kürt düşmanlığı olduğu çok açık biçimde gözler önüne serildi. Biz hiçbir biçimde Kürt soykırımından vazgeçmeyiz denerek saldırılarını sürdürüyorlar. Saldırıları ne Medya Savunma Alanları'nda ve ne de Rojava'da durdurdular. Mevcut iktidar ve onun emrindeki güçler için insan yaşamının hiçbir öneminin olmadığı böylece ortaya konulmuştur. Ordu güçlerinin deprem bölgelerine neden gitmediği de bu tutumlarıyla daha iyi anlaşılabilir.

Bu çatışmasızlık ilanından sonra ne işbirlikçi KDP ne de TC'yi destekleyen uluslararası güçler AKP-MHP iktidarına saldırıları durdurun diyebildiler. Böylece Kürt Özgürlük Hareketini taşıyıcı etmede amaç birliğinde olduklarını ortaya koymuş oldular. Kürt Özgürlük Hareketi bu durum karşısında sabırlı olduklarını ama bu saldırılar durdurulmazsa aldıkları kararı sürdüremeyeceklerini belirtmiştir. Soykırımcı sömürgeci Türk devleti böyle bir ortamda dahi azgınca saldırıyorsa onda hiçbir insani, ahlaki, vicdani değer olmadığı herkes tarafından görülmüştür. Hiçbir moral ve manevi değeri olmayan bu zihniyet ve politikanın da ne kadar saldırsa saldırıların verileceği kayıplar dışında kazanacağı bir şey olamaz. Güçlü moral değerlere sahip halkımız ve özgürlük savaşçılarımız bu insanlık dışı saldırgan güç karşısında tarihi direnişini sürdürecektir ve mutlaka kazanacaktır.

ÖNDER APO İMRALI TABUTLUK KOŞULLARINDA YENİ BİR DİRENİŞ ÖRNEĞİ SERGİLİYOR

Uluslararası komplo, hala bir halk olarak Kürtlere bu gün bile dayatılmaktadır. Önder Apo bu tarihsel gerçeklerden yola çıkarak, 15 Şubat gününü "Kürt Soykırım Günü" olarak tanımladı. 15 Şubat günü, aynı zamanda Kürt tarihi açısından önemli bir yer tutan Şêx Sait isyanının provoke edilerek komploya getirildiği ve bastırıldığı gündür. Bu kirlili ve karanlık komplo için nasıl ki 15 Şubat günü rastgele seçilmemişti, benzer bir biçimde Önder Apo'ya idam cezasının verildiği 29 Haziran günü de, yine rastgele seçilmemişti. 29 Haziran günü de, yine Şêx Sait'in Amed-Dağkapı meydanında, otuz sekiz yoldaşıyla birlikte idam edildiği günün tarihidir. Komplocu güçlerin Kürt direnişlerine ve Direniş Önderlerine karşı sürekli aynı yöntemi kullandığını biliyoruz.

Zilar Stêrk

15 Şubat 1999'da Önder Apo şahsında, Kürt halkına karşı gerçekleştirilen uluslararası komplo saldırısını ve bu komplo saldırısının gerçekleştirilmesinde rol oynayan tüm komplocu güçleri, bütün kin ve nefretimle kınıyor ve lanetliyorum.

Bu kirlili komployu protesto etmek ve Önder Apo etrafında geçilmez bir güvenlik çemberi oluşturmak amacıyla, yüksek fedai bir ruhla bedenini ateşe veren Halit Oral, Selamet Menteş, Aynur Artan, Viyan Soran, Umut Acar, Veysi Taş ve Mehmet Akar yoldaşların şahsında "Güneşimizi Karartamazsınız" Şehitlerini, saygı ve minnetle anıyorum. Tüm sevgi ve bağlılığım, anıları önünde eğiliyorum.

Bu uluslararası kirlili komplo ilk gününden bu güne kadar geçen tüm zaman boyunca, İmralı tabutluk koşullarında uygulanan işkence ve mutlak tecrit sistemine karşı, eşsiz bir irade ve üretkenlikle direnen Önder Apo'yu, sevgi ve özlemle selamlıyorum.

Kürtlere dayatılan yüz yıllık komplo ve soykırım saldırıları

9 Ekim 1998 tarihinde Önder Apo'nun Ortadoğu'dan çıkmasıyla başlayan ve 15 Şubat 1999 tarihinde Kenya'daki Yunan konsolosluğundan kaçırılarak, sömürgeci, soykırımcı Türk devletine korsanvari bir tarzda teslim edilmekle sonuçlanan uluslararası komplo saldırısının, çok ciddi bir tarihsel arka planı vardır. Uluslararası komplo tarihsel arka planında; Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ve Kürt halkının soykırıma tabi tutulmasına dayanan ve yine Lozan'da imzalanan imha ve inkar siyasetinin, Kürt özgürlük mücadelesine dayatılması vardır. Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun en büyük kör düğümü haline gelmiş olan ve bizler açısından da yüz yılı aşkın bir süreden beri devam eden ve adına "Kürt sorunu" denilen "varlık" sorunumuzun çözümsüzlüğü vardır. Uluslararası komplo; bir halk olarak Kürtlere bu gün bile, hala dayatılmaktadır. Önder Apo bu tarihsel gerçeklerden yola çıkarak, 15 Şubat gününü "Kürt Soykırım Günü" olarak tanımladı. 15 Şubat günü, aynı zamanda Kürt tarihi açısından önemli bir yer tutan Şêx Sait isyanının provoke edilerek komploya getirildiği ve bastırıldığı gündür. Bu kirlili ve karanlık komplo için nasıl ki 15 Şubat günü rastgele seçilmemişti, benzer bir biçimde Önder Apo'ya idam cezasının verildiği 29 Haziran günü de, yine rastgele

seçilmemişti. 29 Haziran günü de, yine Şêx Sait'in Amed-Dağkapı meydanında, otuz sekiz yoldaşıyla birlikte idam edildiği günün tarihidir. Komplocu güçlerin Kürt direnişlerine ve Direniş Önderlerine karşı sürekli aynı yöntemi kullandığını biliyoruz. Bu konudaki ilk uygulama, 1925 Şubat'ında Şêx Said ve arkadaşlarına karşı kurulan provokasyon ve komplo oluyor. Şêx Sait'in yakın çevresinden Kasım adlı kişiyi ihanete çekerek, bir iç provokasyon yarattılar ve henüz hazırlık aşamasındaki bir isyana erken doğum yaptırıldılar. Daha Kürt yurtseverlik bilinci yeni yeni gelişmeye başlamışken, bunu ortaya çıkarıp bastırmayı ve ezmeyi amaçlamışlardı. Henüz örgüt ve eylem gücüne kavuşabilmiş değildiler, çok sert bir çatışmanın içine çektiler ve sonuç itibarıyla bastırıp ezdiler. Şêx Sait ve otuz sekiz arkadaşını, Amed surlarının önünde acımasızca idam ettiler. Benzer bir durumu 1930'ların başında Serhat'ta, Ağrı'nın Zilan mıntıkasında yaptılar. 1938'de Derim'de de yaptılar. Seyit Rıza ve yoldaşlarını benzer bir komploya getirdiler. Yine soykırımcı bir tuzak kurarak, Kürt'ün soykırım kaderini tekrarlattılar. Kendileriyle görüşmeye giden Kürt temsilci grubunu, çok hain ve acımasızca esir alıp idam ettiler. Kürtlere reva görülen bu kaderin tekrarı niteliğindeki bazı olayları, Başûr ve Rojhilat parçalarında da uyguladılar. Şêx Mahmut Berzenci'yi belki asmadılar ama 1922-24 yılları arasında, geliştirdiği Süleymaniye merkezli Kürt Krallığını benzer yöntemlerle ezdiler. Rojhilat'da kurulan Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin kaderi de yine aynı oldu. Qazi Muhamed ve arkadaşlarını Çarçıra meydanında idam ettiler. Yani Kürdistan'da gelişen direnişlerin hemen hepsinde, Direniş Önderlerinin idamıyla sonuçlanan komplo ve provokasyon uygulamalarının geliştirilmesi adeta bir kader haline getirilmişti.

Kürtler olarak karşısında mücadele yürüttüğümüz düşman gerçekliği öyle bir gerçekliktir ki; her türlü komplocu yöntemden soykırım uygulamasına varıncaya kadar, insanlık suçu kabul edilen her türlü yolu ve yöntemi uygulamaktan çekinmiyor. Bu realite dün de böyleydi, bu gün de hala böyledir. O yüzden Kürt düşmanlarını doğru tanımak ve dolayısıyla böyle bir düşman gerçekliği karşısında varlığımızı koruyup mücadele edebilecek irade duyarlılığı gösterebilmek, bizler açısından tarihi önemdedir. Özellikle de düşmanlarımızın komplocu özelliklerini ve komploculuk gerçeği karşısındaki duruşumuzu, iyi anlayıp

kavramamız gerekiyor. Çünkü 20. yüzyılın sonundaki küresel kapitalist dünya sistemi; uluslararası komplo ile Önder Apo'ya saldırarak sadece Kürtleri değil, tüm devrimci demokrat ve sosyalistleri yenilgiye uğratmayı, Kürt Özgürlük Hareketini geliştiren son Önderliğini de idam ederek Kürt toplumuna alıştırıldığı kaderi, bir kez daha yaşatmayı ve böylece Kürt Özgürlük Mücadelesi'ni stratejik düşünce merkezinden, beyin merkezinden yoksun bırakmayı hedefledi. O yüzden 15 Şubat Uluslararası Komplosu'nun, Kürt'ü inkar ve imha siyaseti ve pratiği ile kopmaz bağına görmemiz gerekiyor. Önder Apo şahsında, Kürt halkına ve hareketine karşı geliştirilen uluslararası komplo, bu zihniyetin ve siyasetin, imha ve tasfiye amaçlı saldırısı olarak geliştirildi.

PKK, komplo ve soykırıma karşı Kürt halkının varlık hareketi olarak şekillendi

Bu açıdan bakıldığında, Kürtler için uluslararası komplo demek; yüz yıllık soykırımcı zihniyet ve siyasetinin imha ve tasfiye amaçlı saldırısı demektir. Dolayısıyla bu saldırı kırılmadıkça, ona yol aşan zihniyet ve siyaset yenilmedikçe, Kürtlüğün var olma ve özgür yaşama şansı da yoktur. Önder Apo'nun bütün ruhsal, duygusal ve düşünsel çıkışının ve varoluşunun temelinde de; Kürt halkına dayatılan ve son yüzyıllık zamana yayılan bu soykırımcı saldırıyı durdurmak, Kürt halkının özgürce var olup yaşam sürdürdüğü yeni bir siyasi ortamı yaratmak yatıyor. Bu temelde PKK hareketi de, tamamen komploculuğa ve soykırıma karşı Kürt halkının varlık ve özgürlüğü, özgür Kürtlüğü savunma ve geliştirme hareketi olarak doğup şekillendi. Önderlik doğuşun ve PKK tarzında yeniden varlık kazanmanın temelinde, tam da bu gerçekler yatıyor. Yani soykırım siyasetine karşı durmak; Kürtlüğü yok edip Kürdistan coğrafyasını TC'nin ulusal yayılma alanı haline getiren egemen yaklaşıma mahkum edip ortadan kaldırmak, Kürt varlığını ve özgürlüğünü savunmak, bunun öncü gücünü, fedai gücünü, savunma iradesini örgütleyip ortaya çıkartmaktır.

15 Şubat Uluslararası Komplo saldırısı, belirttiğimiz gibi Şêx Sait isyanının bastırılması ile başlatılıp, Önder Apo'nun imhasıyla tamamlanmak istenen, yüz yıllık bir soykırım saldırısıdır. Bu saldırının ilk hedefi; Önder Apo'nun imhası ile beraber, PKK hareketinin içten dağılıp tasfiye olması ve yine öncüsüz ve

önderliksiz bırakılan Kürt halkının, soykırımdan geçirilerek yok edilmesi idi. Önder Apo'nun, hareketin ve yurtsever halkımızın ortaya koyduğu devrimci direnişçi tutumla beraber, uluslararası komplo saldırısının bu ilk hedefi gerçekleştirilemedi. Bu ilk hedef gerçekleştirilemeyince, yine aynı komplocu güçler, bu kez Önder Apo'yu; son nefesini verinceye kadar, adına hücre denilen İmralı tabutluğunun içine mahkum ederek, bütün ömrünü benzersiz bir işkence sistemi altında geçirmesini istediler. "Nasıl da buna dayanamayıp bir gün teslim olur" diye hep umut edip durdular.

Önder Apo, kendisine reva görülen bu cezaya hiç takılmadı. İçine konulduğu tabutluk koşullarına rağmen, tıpkı komplo öncesindeki çalışma temposuyla yeni bir direniş biçimini geliştirmeye girişti. İçine konulduğu çıkmaza bir çare, bir çözüm geliştirme arayışı içerisine girdi. Çünkü Önder Apo Kürt halkının, Türkiye toplumunun ve tüm Ortadoğulu halkların geleceğini etkileyen bir olgu haline geldi. Kürt-Türk ilişkilerinin çok yakıcı bir belirleyeni oldu. Önder Apo, bu sorumlulukları gereği kendisini, İmralı işkence sistemine karşı süreklileşen bir direniş iradesi haline getirdi. Önder Apo'nun soluduğu nefes bile Kürtler için, bir varlık ve yokluk nedeni sayılır. Önder Apo, bu tarihsel sorumlulukla yaklaşmış, tarihte eşine zor rastlanan çok yeni bir direniş tarzını geliştirdi. İmralı tabutluk koşulları içerisinde, kendi şahsında müthiş bir düşünce ve zihniyet devrimini gerçekleştirecek, bu zihniyet devriminin tüm Harekete ve tüm Kürdistan halkına yansımaları sağladı. Dayatılan tüm bu ağır koşullara rağmen Önder Apo, herkesi büyük bir şaşkınlık içerisine soktu. Önderlik, üzerimize çöken koyu karanlıkları yırtmak ve ufak bir umut ışığı geliştirmek için, içinde bulunduğu tüm imkansızlıklara rağmen, olağanüstü bir çaba harcadı. İster içeride ister dışarıda olsun, hiç kimsenin şimdye kadar içine giremediği bir çalışma tarzı, temposu ve yöntemi içerisine girdi. Daha sonraki yıllarda yanına götürülen arkadaşlara anlattığı gibi "çok işim var" deyip, bir saatlik havalandırma hakkını bile çoğu zaman kullanmayıp, havalandırma hakkının sadece son on dakikasını kullanmakla sınırladı. Yani önüne koymuş olduğu çalışmalara böyle bir ciddiyetle yaklaşmış, bu düzeyde bir önem verdi. En küçük bir imkan ve fırsatı, büyük bir disiplin içerisinde değerlendirdi. Tek kişilik hücrelerinde, muazzam bir yaşam ve çalışma disiplinini geliştirdi. Çok yoğun okumalar yaptı. Dışarda üst üste yığılmış ve çözüm bekleyen sorunlarından dolayı, fırsat bulup yapamadığı birçok araştırma ve inceleme çalışmalarını, İmralı'da yaptı. İmralı cezaevi idaresinin bile şaşkınlıkla izlediği bir tempoda, sayısız kitaplar okudu ve ideolojik teorik ve entelektüel birikimini, inanılmaz bir biçimde derinleştirdi. Kendi şahsında muazzam bir düşünsel derinlik düzeyi ortaya çıkardı. İmralı tabutluğunu, adeta tek kişilik bir düşünce dergahına ya da daha güncel adıyla, bir Akademiyeye dönüştürdü. Mahkemelere savunma hazırlama hakkını muazzam biçimde kullanarak, binlerce sayfalık yazı yazdı. Komplocu güçler, Önder Apo'nun ruhsal, düşüncel ve zihinsel olarak bir an önce eriyip gitmesini beklerken, bunun tam tersi oldu. Muazzam bir düşünce gücü ortaya çıkardı. Tıkanan birçok ideolojik, siyasi, toplumsal ve hatta örgütsel sorun için muazzam çözümler geliştirdi. Geçmiş devrim pratiklerinin ortaya çıkardığı birçok tıkanmış konuyu, yeniden ele alıp sorguladı. Birçok konuda yepyeni düşünceler ve çözüm yolları ortaya çıkardı.

Önder Apo özgür kadın kişiliğini geliştirdi

Kadın konusunu zaten daha ilk günden beri özgün bir gündem olarak sürekli canlı ve diri tuttu. Toplumsal özgürlüğü ve ulusal kurtuluşu, diğer sosyalist önderlerin tersine kadın özgürlük devrimine bağladı. "Kadın özgürlüğü sağlanmadan, toplumsal özgürlük sağlanamaz" dedi. Yine "Kadının kurtuluşu sağlanmadan, ulusal kurtuluş sağlanamaz" dedi ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni ve beş temel ilkesini geliştirdi. Bu ideoloji temelinde özgür kadın kişiliğini geliştirmeye yöneldi. Buna paralel olarak, özgür erkek tartışmalarını da geliştirdi. "Erkek, kendi egemenlikli yanlarını terk etmeden özgür kadınla yaşayamaz" dedi. Egemen erkekliği de bir ideoloji olarak tanımladı. Kapitalist uygarlığın, üzerinden inşa olduğu beş bin yıllık devletçi iktidarcı ideolojiyi, bir erkek ideolojisi olarak tanımladı. Uygarlığın tüm tanrılarının erkek karakterini orta yere serdi. Tarihsel toplum boyunca yaşanan iki temel kırılmayı, birer kadın kırılması olarak görmemizi sağladı. Üçüncü bir kırılmayı ise; gelişecek olan Özgür kadın lehine ve egemen erkekliğin ise aleyhinde geliştirme çalışmalarını, büyük bir sabırla yürütmeye girişti. Bu kapsamda ünlü "Kopuş teorisini" ve "Erkeği öldürme" tezini geliştirdi.

tirdi. Kopuş teorisi, ilk başlarda sadece fiziki kopuş olarak anlaşılabilir, daha sonra zihinsel, ruhsal ve düşünsel kopuşla olan bağına da, büyük bir özenle kavratmaya çalıştı. Erkeği öldürme tezini ise; beşbin yıllık kapitalist uygarlığın yarattığı, devlet ve iktidar sistemlerinin ve onların da yol açtığı egemen erkek-köle kadın gerçeğinin sorgulanmasına oturttu. Erkeğin kendindeki egemenlikli ve iktidarcı yanlarını veya özelliklerini sorgulayıp, kendini bu kötü özelliklerinden kurtarıp arındırması olarak ortaya koydu. Böylece erkek egemenlikli kapitalist uygarlıktan ve onun her türlü pratik yansımasından Kopuşu sağlamış olan özgür kadın ve özgür erkek ölçülerini de, bir bir ortaya koydu. Hepimizi bu temel üzerinden bazı pratik süreçlerin içine soktu ve kendimizi, zihnimizi, duygumuzu, düşüncemizi ve hatta insani güdülerimizi eğitip, değiştirip dönüştürmemizi sağladı. Yine bunlarla bağlantılı olarak "Erkeği Dönüştürme Projesi", "Sonsuz Boşanma", "Özgür Yaşam", "Özgür Kadın", "Özgür Erkek" gibi bazı yeni kavram ve kuramı gündemimize koyarak, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ve erkeği dönüştürme projesinin pratikleşmesi için, çok büyük bir çaba ve emek harcadı. Önder Apo, kadın özgürlüğü konusundaki bu değerli çabalarına, İmralı tabutluk koşulları altında da devam etti. En son bir kadın bilimi olarak, "Jineoloji" bilimini gündemimize koydu. Jineoloji bilimini geliştirmekle, aslında yeni bir Sosyal bilim anlayışını ve yaklaşımını da geliştirmeyi hedefledi. Önder Apo'nun kadını özgürleştirmek için yürüttüğü tüm bu çalışmalarının sonucunda, ortaya "Jin Jiyan Azadi" sloganı gibi bir slogan çıktı. Bu gün artık tüm dünyanın; kimi zaman sloganın orijinal dili olan Kürtçe dilinde, kimi zaman da kendi dillerine çevirerek ifade ettikleri bu slogan; adeta tüm bu ideolojik, felsefik, bilimsel ve tarihsel çabaların, bölge ve dünya kadınları tarafından dile gelişi oluyor.

Toplumsal özgürlüğe dayalı doğayla uyumlu toplumsal ekoloji

Ekoloji konusuna ise baştan beri doğal bir duyarlılık varken, özellikle de yeni paradigma ile beraber, var olan genel geçer doğruları aşarak yepyeni bir perspektif kazandırdı. Bu konuya da çok ciddi bir ideolojik, felsefik derinlik kazandırdı. Hem zihniyette hem de pratikte, yeni bir ekolojik devrim yaklaşımını geliştirdi. Önderlik, ortaya koyduğu yeni toplumsal ekoloji anlayışı çerçevesinde; insanın ve toplumun doğa ile uyum içerisinde nasıl yaşayabileceğinin perspektifini ortaya çıkardı. İnsan-doğa ilişkisini, toplum-doğa ilişkisini köklü bir biçimde çözümledi ve toplumu da bir tür, ikinci doğa olarak ele alıp tanımladı. Toplumsal özgürlüğü, bir de doğayla uyumu öngören yeni bir toplumsal ekolojiye bağladı. Yani demokratik toplum olmanın, ancak kadın özgürlüğüne ve ekolojik bir sisteme dayalı olarak gerçekleştirilebileceğini, tüm açıklığıyla ortaya koyarak bu konuya bü-

yük bir ideolojik derinlik kazandırdı. Yeni paradigmasal değişim ile aslında bu iki temel boyut üzerinden, çok önemli iki sonuç ortaya çıkarmış oldu. Görüldüğü üzere bunlardan başat olanı; demokratik toplum olmanın olmazsa olmaz tek yolunun, Kadın Özgürlük Devrimi'nden geçtiği gerçeğidir. İkincisi ise; doğa-toplum ilişkisinin çözüme kavuşturulması, yeni ekolojik bir devrimi gerçekleştirmekten geçtiği gerçeğidir.

Bütün bu anlatıklarımız Önder Apo'yu; hem Kürt sorununu çözecek tek ulusal Önderlik iradesi olarak ortaya çıkardı ve somutlaştırdı. Önder Apo'yu ulusal düzeyi de aşarak tüm halkların, tüm ezilenlerin ve tüm ilerici insanlığın Önderi haline getirdi. Çünkü Önder Apo, hem hepimiz için hem de tüm dünya ilerici insanlığı için özgür toplum olmanın ve yaşamın demokratik ve özgür kılınmasının yolunu aydınlatan bir Önderlik gücü haline geldi. Demokratik ve özgür yaşamın yolunu, kurtuluşun yolunu ve tüm halklar için demokratik bir devrimin yolunu yeniden çizen ve açık bir biçimde gösteren, Önderlikse bir kılavuz ya da ideolojik paradigmasal bir 'Mücadele Rehberi' haline geldi. On dokuzuncu yüzyılda Marks ve Engels, özgür ve demokratik bir toplumun yaratılması için ne anlam ifade ettilerse; yine yirminci yüzyılda sosyalist dünya için Lenin ne anlam ifade ettiyse 21. yüzyılda da Önder Apo gerçeğinin varlığı da, aynı anlamı taşıyor. Hatta Önder Apo'nun ideolojik, teorik ve paradigmasal açılımını ve yenilenme düzeyini göz önünde bulundurduğumuzda, Lenin'e benzetmek, biraz dar bile kalır. Çünkü Önderlik, kendisini sadece içinde yaşadığı çağın sorunlarını çözmekle sınırlı tutmadı. Bu çok değerli sosyalist önderlerin o günün bilimsel koşulları içerisinde, karşısında çözümsüz ya da çözümünü yaratmakta eksik kaldıkları sorunlara da, Önder Apo pratikleşme değeri olan ufuk açıcı çözümler oluşturdu. Kendisini, geçmiş toplumsal mücadele tarihi boyunca çözümsüz kalmış tüm toplumsal sorunlar karşısında sorumlu görerek, bu sorunların çözüm yollarını da aydınlatmış. İnsanlığın geleceği açısından tüm bu sorunlara çözüm yolunu gösteren bir düşünce gücünü açığa çıkardı. Örneğin; özne-nesne ikilemine dayalı olarak bu mantık silsilesi üzerinden inşa olmuş olan kadın-erkek, duygu-akıl, doğa-insan, özel-kamusal, sosyal-siyasal gibi ikilemler üzerine oturtulmuş temel ilişkileri açığa çıkararak, erkek egemenlikli

uygarlığın mantık yapısına damgasını vuran bu zihniyeti çözümledi. Yine ak-kara mantığı üzerinden şekillenmiş olan ilerlemeci-döngüsel, tikel-evrensel, liberal-doğmatik, inanç-bilim gibi temel mantıksal çıkmazların insan ufkunu kilitleyen gerçeğini ortaya çıkararak; ak ile kara arasında olup da, oluşturulmuş zihinsel algılardan kaynaklı olarak gözlerin bir türlü göremediği diğer binlerce ara rengi de, görmemizi sağladı. Bunlar gibi daha birçok konuyu, muhteşem bir biçimde çözümlenerek yüreğimizi, beynimizi ve zihnimizi aydınlatmış oldu.

Öz olarak İmralı tabutluk koşullarını adeta bir düşünce dergahı veya tek başına bir akademi ortamı gibi değerlendirdi. Bir tabutluğun içinde hem bir halkın kaderini değiştirdi ve hem de günümüz insanlığının içine girdiği en büyük çıkmazlara çare ve çözümler üretti. Kürt toplumu şahsında binlerce yıldan beri birikmiş insanlık sorunlarını çözümledi. Günümüzde giderek sistemsel bir kriz halini alan toplumsal sorunlara, pratik karşılığı olan alternatif çözümler geliştirdi. Kapitalizmin sistemsel olarak yaşadığı bunalıma, insanlığın yüzde doksanın sorunlarını çözmeye aday bir Demokratik Modernite çözümünü, teorik düzeyde geliştirdi. Kadın özgürlüğünü merkezine alan demokratik modernite ve demokratik ulus çözümünü tüm teferruatıyla birlikte ortaya koydu. Bugün Kürtler olarak; birlikte ve iç içe yaşadığımız diğer kardeş halklarla beraber kendimizi; Önder Apo'nun bu fikir ve düşünceleri temelinde örgütleyip kendi demokratik ulus sistemimizi, kendi demokratik toplum sistemimizi, kadınlar öncülüğünde örmenin çaba ve mücadelesini yürütüyoruz. Dünya ilerici insanlığına da Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik modernite sistemine kulak vermelerini ve yaşadıkları toplumsal sorunlara, temel çözüm yolu olarak görmelerini öneriyoruz. Çünkü 15 Şubat Uluslararası Komplo saldırısına karşı en büyük direnme yolunun, demokratik modernite ve demokratik ulus çözümlerini gelişme yoluna koymaktan geçtiğini biliyoruz.

Zaman ve mekan sınırlarını aşan bir direniş

Önder Apo ağır tarihsel sorumluluklar üstlenmiş bir halk önderidir. Bir halk önderi olma sorumluluğunun kendisine yüklediği ağırlık ile içinde bulunduğu zaman ve mekan sınırlarını aşarak, emsalsiz bir direniş

düzeyini ve biçimini ortaya çıkardı. Yeni bir direniş örneğini, tüm demokratik ve ilerici insanlığa sunmuş oldu. Kendisini, fiziki olarak içine konulduğu İmralı tabutluğuyla sınırlamadı. Ruhsal, zihinsel ve düşünsel açıdan ortaya koymuş olduğu emsalsiz direniş sayesinde, İmralı tabutluk duvarlarını paramparça ederek, içine hapsedildiği zaman ve me-

kan sınırlarını aşan bir gerçekliği ortaya çıkardı. Önder Apo, aldığı nefesin bile Kürt halkının ve Hareketinin kaderi üzerinde belirleyici olduğunu biliyor. Bu yüzden kendi şahsında başlattığı ve bütün topluma mal ettiği Kürt Özgürlük Mücadelesi'ni, mutlaka zafere ulaştırmanın derin sorumluluk anlayışı ile yaklaştı ve yaklaştırmaya da devam ediyor. Bu sayede, bu kadar ağır bir işkence ortamına dayanabiliyor ve her an direnebiliyor. Önder Apo, İmralı işkence tabutluğu içerisindeki daracık mekanı ve uzun zamanı, çok olağanüstü bir biçimde değerlendirerek bu koşulların üstesinden gelmeyi başarıyor. Önder Apo, aslında zamanı ve mekanı aşarak fiziki olmasa da, bir biçimde özgürlüğü yaşıyor. Ruhsal, düşünsel ve zihinsel dünyasında özgürlüğü yaşıyor. Düşmanın, kendisine dayattığı zamana ve mekana mahkum kalmıyor. Kendinde yarattığı ruhsal ve düşünsel derinleşme sayesinde, zamanı ve mekanı aşarak, özgürleşiyor. Açtığı olağanüstü anlam savaşı sayesinde, bu komplocu işkence sisteminin üstesinden gelmeyi başarabiliyor. İmralı'daki işkence ve esaret duvarlarını aşarak derin bir anlam savaşı yürütüyor. Kendisine dayatılan anlamsızlaştırmaya karşı, büyük bir anlam mücadelesi yürütüyor. Zaten yaşam, anlamla vardır. Yaşamı ne kadar anlamlı kılsanız, dayatılan baskı, zulüm ve işkenceyi de o kadar etkisizleştirir ve yenmeyi başarabilirsiniz.

Önder Apo'nun kendi şahsında yaşadığı bu gerçeklik, muazzam bir anlam yüceleşmesidir. Mutlak tecrit işkencesi altında ortaya çıkardığı sistemli düşünceleri, değişik dillere tercüme edilip halklara ve dünya insanlığına mal edildikçe, büyük bir kucaklanmaya ve sahiplenmeye yol açıyor. Demokratik modernite, demokratik toplum, özgür kadın fikirleriyle tanıştıkça, Önderliğimize karşı halkların ve çeşitli toplumsal kesimlerin büyük bir ilgisi ve sempatisi geliyor. Bu yüzden kadınlar başta olmak üzere, tüm ezilen demokratik topluluklar tarafından Önder Apo, sadece soykırıma uğratılmak istenen bir halkın Önderi olarak değil, artık bir demokratik insanlık önderi, bir demokratik kurtuluş önderi olarak sahipleniliyor. Kapitalist moderniteye karşı tüm ilerici insanlık adına alternatif demokratik modernite fikri, toplumsal kurtuluş fikriyatı olarak görülmeye başlıyor. Kapitalist sermayeci ideolojinin kendisini ulus devlet ve endüstriyalizm olarak inşa ettiği, devletçi iktidarcı sistemin

yol açtığı, toplumsal ve yaşamsal krizlerden kurtulmanın biricik yolu olarak görülüyor. Bu muazzam alternatif fikir savunucularının günlük ve anlık olarak maruz kaldığı, sömürgeci soykırımcı devlet gücünün her türden baskı, şiddet ve saldırılarına rağmen kendini ayakta tutma gücünü göstermesi, doğruluğundan ve haklılığından kaynaklanıyor. Yol açtığı umut ve inancın gücünden kaynaklanıyor. Çeşitli emekçi çevreler, kadınlar, gençler, ezilen ve sömürülen kültür ve inanç toplulukları, çevreciler, feministler, anarşistler Önder Apo'nun düşüncelerini gün geçtikçe, anlayıp kavradıkça daha fazla benimsemeye ve sahiplenmeye başlıyorlar. Uluslararası komplo, nasıl ki devletlerarası egemen güçler tarafından gerçekleştirilip Önder Apo'yu İmralı çarmihine çivilediyse, İmralı çarmih çivilerini tek tek sökecek olan da; halkların, emekçilerin, kadınların ve tüm ezilen-sömürülen toplumsal kesimlerin uluslararası devrimci, dayanışmacı, mücadelecı ruhu ve eylemi olacaktır.

Kürdistan Özgürlük Gerillası, 15 Şubat Uluslararası Komplo saldırısı karşısında, aralıksız bir biçimde mücadele yürüten en temel iradi güç oldu ve olmaya da devam ediyor. 15 Şubat Uluslararası Komplo ve soykırım saldırısının her aşamasında, sonuç almasını ve kirli amaçlarına ulaşmasını engelleyen temel öncü güçtür. Kürdistan Gerillası; Kürdistan topraklarını ve Kürt halkını, her an ve her koşul altında savunarak, 15 Şubat Uluslararası Komplosu'nun en büyük amacı olan Kürt soykırımının gerçekleştirilmesini engellemeyi şimdiye kadar başarmıştır. Bundan sonra da bu yönlü mücadelesini, büyük bir iddia ve kararlılıkla sürdürmeye devam edecektir. Kürdistan Özgürlük Gerillası, sadece Kürt halkını değil, Kürt halkı şahsında bölgede yaşayan diğer tüm kardeş halkları ve dünya insanlığının demokrasi ve özgürlük değerlerini de, şimdiye kadar savunmuş ve savunmaya devam eden bir güç olmuştur. Bu açıdan sadece yerel değil, oldukça evrensel içerikli bir mücadelenin sahibidir. Yaz-kış demeden, gece gündüz demeden, çok zorlu şartlara rağmen; NATO'nun hem yasaklı hem yasaksız, tüm savaş tekniğini elinde bulunduran sömürgeci, işgalci TC çete ordusu karşısında direnmeye devam ediyor. Sömürgeci, işgalci TC çete ordusu karşısındaki gerilla direnişi, aynı zamanda uluslararası komplo ve soykırım siyasetine karşı verilmede olan, en büyük direniştir. Şu anda yürütmekte olduğu Zap merkezli görkemli direnişle, 15 Şubat Uluslararası Komplo ve soykırım siyasetini yenilgiye uğratma mücadelesini en üst düzeyde veriyor. Mevcut zorlu kış koşulları altında bile çok güçlü eylemler yapıp komplocu, sömürgeci, soykırımcı düşmana her gün darbe vurmayı başarıyor. Özellikle de Zap-Avaşın hattındaki gerillamızın, düşmanı darbelemeye, eylemsiz geçirdiği bir tek gün bile yoktur. Çünkü Özgürlük Gerillası, gücünü ve moralini Önder-

likten alıyor. Günlük olarak kendisini Önderlik perspektifleriyle eğitip donatıyor. Ruh ve düşünce dünyasını Önder Apo'nun ufuk açıcı ve ön açıcı fikir ve perspektifleriyle besliyor. Çünkü Kürdistan dağlarında ve ovalarında, her an savaş ve mücadele halinde olan gerilla ruhunun temel gıdası, Önder Apo'ya duyduğu derin sevgi ve bağlılıktır. O'na duyduğu inanç ve güvendir. Gerillanın hem moral merkezi, hem de güç aldığı temel merkez, yine Önder Apo'dur. Gerilla güçlerimizin bu yüce duyguları ve hisleri yaşaması için illa da Önder Apo'yu fiziken görmüş, O'nunla kalmış, O'nunla konuşmuş olması gerekmiyor. Fiziki koşulları olmasa da Özgürlük Gerillası, günlük olarak Önder Apo'yu okuyor, verdiği dersleri ve yaptığı çözümlemeleri dinliyor ve izliyor. Düşünsel, ideo-

Hareketine karşı süreklileşmiş bu komplo ve soykırım siyaseti, gelinen aşamada önemli bir kavşakta duruyor. Önemli bir dönüm noktasına gelmiş durumdadır. Çünkü uluslararası komplo'nun üzerinden tam 24 yıl geçti, 25. yılına giriyoruz. Üzerinden 24 yıl geçmesine rağmen, komplocu güçler de, hedefledikleri sonucu almayı başaramadıklarını görüyorlar. Bu yüzden önemli bir dönüm noktasına gelmiş bulunduğumuzu söylüyoruz. Komplocu güçlerin bu kavşaktan nereye sapacaklarını ise; Kürdistan dağlarındaki bu benzersiz gerilla direnişinin ve Devrimci Halk Savaşı çerçevesinde yurtsever halkımızın, ortaya çıkaracağı direniş ve mücadele düzeyi belirleyecektir.

İmralı işkence ve mutlak tecrit sistemi, esasta bir Kürt soykırım sistemidir. Kürtler şahsında demokrasi ve özgürlükleri de kıran

ve dostlarının Önder Apo'yu, hareketini ve mücadelesini sahiplenme düzeyi yatıyor. Halkımız ve kıymetli dostları, ruhta ve düşüncede her gün biraz daha büyüttüğü Önderliği sahiplenme düzeyini örgüt gücüne, karar ve eylem gücüne dönüştürdükçe daha büyük gelişmeler ortaya çıkartıyor. Kürdistan'ın dört parçasında ve yaşadıkları her yerde Kürtler, artık bir an önce İmralı işkencehanesinin yıkılmasını ve Önder Apo'nun özgür bırakılmasını istiyorlar. Önder Apo'yu kendi aralarında görmeyi ve birlikte yaşamayı arzuluyorlar. Çünkü Önderliğin varlığı ve yarattığı mücadele sayesinde yeniden itibarlandıklarını görüyorlar. O yüzden böyle bir Önderliğe sahip olmaktan onur ve gurur duyuyorlar. Halk olarak kendi özgürlüklerini Önder Apo'nun özgürlüğünde görüyorlar. Tam yirmi

yorlar. Önder Apo'ya gösterilen muameleyi, kendilerine gösterilen muamele sayıyorlar. "İmralı'daki bu mutlak tecrit ve soykırım sistemiyle, daha fazla yaşanmaz" diyorlar. Biz geride kalanlar için de; "artık böyle yaşamamalısınız, buna daha fazla tahammül göstermemelisiniz" diyorlar. Tüm Kürdistan toplumunu, bölge halklarını ve ilerici insanlığı, bu soykırım saldırılarına karşı tutum almaya çağırıyorlar. Bu her iki değerli yurtsever insanımız, İmralı'daki saldırıların düzeyini görmüşler. Mevcut soykırımcı AKP-MHP faşist yönetiminin İmralı şahsında, Kürtlere karşı geliştirdiği saldırı düzeyinin, tıpkı uluslararası komplo saldırısındaki düzeyle aynı olduğunu görmüşler, imha içerikli bir saldırı olduğunu anlamışlar ve o yüzden de çareyi, o dönemdeki eylem tarzında bulmuşlardır. Bu değerli her iki yurt-

Halk olarak ve Hareket olarak; CPT, AİHM ve bunların bağlı oldukları AK gibi, Önderliğin içinde bulunduğu koşullardan sorumlu olan uluslararası kurumların, İmralı'da uygulanan işkence ve soykırım siyasetine sessiz kalarak ortak olmalarına engel olmayı mutlaka başarmalıyız. Özellikle de Avrupa'daki yurtsever halkımız, bunu önüne özel bir hedef olarak koymalıdır. Bu kurumlara, üstlendikleri rolü oynattırabilmek için daha sonuç alıcı eylem ve etkinlik tarzlarını tartışıp geliştirebilmelidir. Avrupa'daki halkımız ve dostları, gerçekten de aktif bir biçimde belli bir eylem ve etkinlik içerisindedir. Ama önemli olan; çok eylem yaparak kendini yormak değil daha sonuç alıcı ve caydırıcı bazı eylem tarzlarını geliştirebilmektir. Oradaki halkımız, bunu tartışabilir ve daha zengin, daha sonuç alıcı, daha baskı oluşturmaya yeni bazı eylem tarzlarını ortaya çıkarabilir.

Sonuç olarak; 15 Şubat Uluslararası Komplosu'nun 25. yılı, yeni yüzyılı belirleyecek siyasi bir dönüm noktası niteliğindedir. Sömürgeci TC'nin, yüzüncü kuruluş yıldır aynı zamanda. Yine Kürdistan'ı dört parçaya bölen ve her bir parçasını da birbirinden farklı egemen devletlerin sömürüsü altına koyan, ünlü Lozan Antlaşması'nın da yüzüncü yılı oluyor. Ama aynı zamanda Önderliksel çıkışın da ellinci yıldır. Yani aslında, TC'nin son elli yılı ve yine Lozan'ın sömürgeci düzenlemesinin son elli yılı, PKK'li geçen yıllar oluyor. Önder Apo ve Önderlik ettiği Özgürlük Hareketi; hem sömürgeci TC Devleti'nin hem de bir sömürgecilik düzenlemesi olan Lozan Antlaşması'nın ortak hedefi olarak belirlenmiş olan Kürt soykırım hedefine ulaşmasına izin vermedi ve bundan sonra da izin veremeyecektir. Fakat Önder Apo ve Özgürlük Hareketimiz, kendi mücadele hedefi olarak belirlediği özgür Kürdistan hedefini, Kürtlerin ruhunda, bilincinde, duygu ve düşüncesinde yaratmayı başardı. Uluslararası komplo saldırısının bu 25. yılında Önder Apo'yu özgürleştirerek, ruhta, bilinçte, duygu ve düşüncede yaratılmış olan bu özgür Kürdistan hedefini artık daha somut bir gerçeklik olarak da yaşayacağımız bir yıla çevirebiliriz. Çünkü Özgür Önderlik, Özgür Kürdistan'dır. Özgür Kürdistan da, Özgür Önderliktir. Bu ikisi, kesinlikle birbiriyle kopmaz bir bağla bağlı olan iki hedeftir ve gerçekleştirilmesi mümkün ve yakın olan hedeflerdir. İkisi de uluslararası komplo ve soykırım siyasetinin yenilgiye uğratılmasına bağlı olan hedeflerdir. Bu yüzden uluslararası komploya karşı direnişin bu 25. yılında Kürt halkı, Hareketi ve dostları olarak; Kürt Özgürlük Mücadelesi lehine, halklar ve ilerici insanlık lehine, komployu yenilgiye uğratan, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini zafere taşıyan tarihi bir gelişme düzeyini, hep beraber ortaya çıkarabilmeliyiz. Komploya karşı 25. direniş yılına, bu temel hedef ve iradi kararlılıkla giriyoruz. Bunu pratikleştirme iddiasına ve kararlılığına, her zamankinden daha fazla sahibiz.

Önder Apo'nun tam 24 yıldan beri İmralı tabutluk sistemi içerisinde tutulması, artık halkımızın tahammül sınırlarını aşıyor. Halkımız, Önder Apo'yu artık fiziki olarak kendi arasında görmek istiyor. Kendi varlığını Önder Apo'nun varlığında görüyor, kendi özgürlüğünü de Önder Apo'nun özgürlüğünde görüyor. Dolayısıyla Kürtler, artık sömürge Kürt olarak değil, özgür Kürt olarak yaşamak istiyor. Bu yüzden bazı yurtsever insanlarımız, akıl sınırlarını aşan bazı eylemler geliştiriyor. Çok değerli Veysi Taş ve Mehmet Akar örneğinde görüldüğü gibi, kendini cayır cayır yakıp bedenini ateşe veriyor. "Güneşimizi karartamazsınız" eylemlerinin birer devamı olan bu büyük eylemleri ve eylemcileri, herkesin çok doğru okuması gerekiyor.

lojik ve paradigmasal olarak Ondan besleniyor. O yüzden Özgürlük Gerillası'nın Önder Apo ile mekan ve zaman sınırlarını aşan, ruhsal ve düşünsel bir ilişkisi ve iletişim biçimi vardır. Kürdistan gerillasının yüreği, her an İmralı'da Önder Apo ile beraber atıyor.

Komplo ve soykırım siyaseti, gelinen aşamada önemli bir kavşaktadır

Komplocu güçler, sömürgeci soykırımcı işgalci TC Devleti ile birlikte 2007 sonundan itibaren, Özgürlük Gerillası'na karşı yeni bir imha konsepti devreye soktu. Gerillaya karşı geliştirilen bu imha konsepti, NATO'nun da tam desteğini almıştı. 2007 sonundan itibaren bu temelde geliştirilen yeni imha konsepti çerçevesinde, NATO'nun en yeni modern savaş teknolojisi olan İHA'lar, SİHA'lar ve F-16 savaş uçakları PKK'ye karşı kullanılmak üzere sömürgeci soykırımcı işgalci TC çete ordusuna verildi. 2008 Zap operasyonu ile başlayan ve NATO'nun yeni teknolojik üstünlüğüne dayalı olarak Kürdistan gerillasına karşı yürütülen bu uzun süreli imha konsepti, bugün hala devam ediyor. Oslo süreci olarak bilinen süreçler ve 2013'te bir özel savaş yöntemi ve taktiği olarak geliştirilen ve "ateşkes süreci" adı altında yürütülen taktikler de buna dahildir. Ancak sömürgeci işgalci TC çete ordusu; NATO'nun sunduğu üstün teknolojik imkanlara rağmen, özel savaşın ateşkes ve diyalog taktikleri de dahil, gerillaya karşı şu anda kullanmakta olduğu kimyasal ve zehirli gazlar, taktik nükleer silahlar, termobarik silahlar da dahil; savaşın denenmedik hiçbir yöntemini bırakmamasına rağmen, ne Kürdistan gerillasını yok edebildi, ne de Kürt halkına diz çöktürebildi. Ancak komplo ve soykırım siyasetinin de her seferinde kendisini yenilediğini bilmemiz gerekiyor. Kürt halkı ve

ve yok eden bir sistemdir. Önder Apo; uluslararası güçler tarafından yönetilen ve sömürgeci TC tarafından gardıyanlığı yapılan, bu İmralı işkence ve soykırım sistemi içerisinde tam yirmi dört yıldan beri, büyük ve tarihi bir direniş yürütüyor. Önder Apo'nun İmralı'daki bu büyük ve tarihi direnişi, soykırım siyaset ve saldırılarına karşı verilen mücadelemizin, esas merkezini oluşturuyor. Çünkü İmralı'da yürütülmekte olan siyaset, herkes için bir soykırım siyasetidir. Kürt halkı, dostları, yoldaşları ve militanları olarak hepimiz; Önderliğin, İmralı'daki bu işkence ve soykırım sistemine, bu tabutluk sistemine ve rehinelik durumuna tam yirmi dört yıldır, gece-gündüz demeden nasıl dayandığını, nasıl bir direniş içerisinde olduğunu daha fazla anlamaya, kavramaya ve bilince çıkarmaya çalışmalıyız. Var olan bu yönlü çabalarımızı, daha da büyütmeli ve derinleştirmeliyiz. Kürt varlığı ve özgürlüğü konusunda, Önderlik gerçeğinin taşıdığı anlam ve önemi ve şu anda içinde tutulduğu insanlık dışı koşulları, yürekten hissetmeli ve yaşamalıyız. Hem fiziki, hem ruhsal ve hem de düşünsel olarak bu olağanüstü işkence ve soykırım koşullarına bu kadar uzun süre dayanmış olmak, bir Önderlik özellik oluyor. Bir Önderlik farkı oluyor. Önder Apo'nun düşünsel ruhsal ve iradi gücünü ortaya koyuyor. Çünkü İmralı tabutluk koşullarında tutulmakta olan sadece Önder Apo değildir. Önder Apo ile beraber, bir halkın iradesi rehin tutuluyor. Bir halkın şahsında demokrasi ve özgürlükler kırma uğratılıyor. Önder Apo ile beraber, Kürt halkı İmralı tabutluğuna hapsedilmiş durumdadır. Çünkü Önder Apo ve Kürt halkı, kopmaz bir bütündür. O yüzden de Kürdistan'da ortaya çıkan tüm gelişmelerin merkezinde gerillanın direnişi öncülüğünde, Kürt halkının

dört yıldan beri, bunun için hep sokak ve meydanları doldurdular. Sömürgeci, soykırımcı faşist iktidarların her türlü baskı, işkence ve zulmü karşısında, sürekli bir direniş içerisinde oldular.

Halkımız, Önder Apo'yu fiziki olarak kendi arasında görmek istiyor

Önder Apo'nun tam yirmi dört yıldan beri İmralı tabutluk sistemi içerisinde tutulması, artık halkımızın tahammül sınırlarını aşıyor. Halkımız, Önder Apo'yu artık fiziki olarak kendi arasında görmek istiyor. Kendi varlığını Önder Apo'nun varlığında görüyor, kendi özgürlüğünü de Önder Apo'nun özgürlüğünde görüyor. Dolayısıyla Kürtler, artık sömürge Kürt olarak değil, özgür Kürt olarak yaşamak istiyor. Bu yüzden bazı yurtsever insanlarımız, akıl sınırlarını aşan bazı eylemler geliştiriyor. Çok değerli **Veysi Taş ve Mehmet Akar** örneğinde görüldüğü gibi, kendini cayır cayır yakıp bedenini ateşe veriyor. "Güneşimizi karartamazsınız" eylemlerinin birer devamı olan bu büyük eylemleri ve eylemcileri, herkesin çok doğru okuması gerekiyor. Geliştirdikleri eylem tutumuyla; hem bize, hem halkımıza ve dostlarına ve hem de düşmanımıza, çok derin mesajlar vermiş oldular. Önder Apo üzerindeki işkence ve mutlak tecrit saldırısını, tıpkı kendisine karşı geliştirilmiş bir saldırı gibi hissediyorlar. İmralı'daki baskı ve işkence uygulamalarını, kendi ruhlarında yaşıyor ve "artık yeter" diyorlar. "Bu işkence ve tecrit saldırısını artık kabul etmiyoruz," diyorlar. "Artık onurlu bir Kürt olarak yaşamak istiyoruz" diyorlar. "Artık birer sömürge Kürt olarak değil, özgür Kürt olarak yaşamak istiyoruz" diyorlar ve böyle özgür bir Kürtlüğün de ancak ve ancak, Önder Apo'nun özgürlük koşullarında yaşanabileceğini söylü-

sever insanımızın gördükleri gerçekler, sonuna kadar doğru gerçeklerdir. Geliştirdikleri eylemler de çok büyük ve değerli eylemlerdir. Ancak onların doğru takipçisi olmak, asla onların eylem tarzını tekrarlamakla olmaz. Bu değerli şehitlerimizin doğru takipçiliği, ancak onların istem ve taleplerini pratikleştirmekle olur. Yani İmralı merkezli yürütülen soykırım saldırılarının durması ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması için; onlarla aynı düzeyde bir bilinç, irade, duyarlılık ve cesaretle mücadeleye katılım sağlamakla, doğru takipçilik yapılabilir. Onların ortaya koyduğu cesur ve kararlı eylem çizgisini, daha zengin ve daha yaratıcı yöntemlere kavuşturarak, doğru takipçilik yapılabilir. Bunun için halk, Hareket ve dostlar olarak; İmralı işkence, tecrit ve soykırım sistemini yıkmak ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamak için; dört parça Kürdistan ve dünyanın her yerinde yaratıcı ve zengin bir eylemsellik ve topyekün bir direniş içerisinde olmalıyız. Kendimizi değil; sömürgecileri, soykırımcıları, faşistleri yakmalı ve onları vurmalyız, kendimizi değil.

15 Şubat Uluslararası Komplosu'nun imha içerikli saldırısı, şimdi İmralı'da mutlak tecrit işkencesi olarak uygulanıyor. Önderliğe kesilmiş "ağırlaştırılmış müebbet cezası" olarak uygulanıyor. "mutlak iletişimsizlik" hali olarak uygulanıyor. İnsan haklarına ve evrensel hukuka aykırı olan bu işkence sistemini denetlemekten, ortaya çıkartmaktan ve engellemekten sorumlu olan Avrupa Konseyi ve ona bağlı bir kurum olarak çalışan CPT'nin de, bu işkence ve soykırım sistemine dolaylı da olsa ortak olduğu, bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Hem İmralı'ya gittiğini ve orada yaşananları raporladığını söylemek, ama hem de Kürt hareketine ve kamuoyuna bu işe ortak olduğu anlamına geliyor.

Komploya Karşı 25'inci Yıl Mücadelesini Tarihi Zafer Direnişi Yapalım

Komploya karşı 25'inci yıl mücadelesi her zamankinden çok daha fazla anlamlı ve önemlidir. Bu yılda uluslararası komployu tümüyle başarısız kılma ve komploya karşı mücadeleyi kesin zafere taşıma imkan ve fırsatları vardır. Bunun için de komplo gerçeğini, dayanaklarını, amaçlarını, komployu yürüten güçleri, strateji ve taktiklerini doğru ve yeterli bir biçimde anlamamız ve komploya karşı mücadelede çok daha yaratıcı ve sonuç alıcı tarz ve taktikler geliştirmemiz gereklidir.

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak uluslararası komplo saldırısı altında 25'inci şubat ayına giriyoruz. Halkımızın "Kara gün" dediği 15 Şubat komplosuna karşı yürüttüğümüz tarihi direnişin 24'üncü yılı tamamlanıyor. Önder Apo'nun 15 Şubat'ı "Kürt soykırım günü" olarak ilan ettiği biliniyor. Böylece komplo ve komploya karşı mücadele çeyrek asra ulaşmış oluyor. Kuşkusuz çeyrek asır çok önemli bir zaman sürecidir. Dolayısıyla komplo ve komploya karşı mücadelenin 25'inci yılı çok önemli olmaktadır. Komploya karşı 25'inci yıl mücadelesine işte bu öneme uygun yaklaşmamız ve 25'inci yıl mücadelesini tarihi zafer direnişi haline getirmemiz gerekmektedir.

Bunlar temelinde komplo ve komplocuları bir kez daha lanetlerken, komploya karşı 24 yıllık tarihi İmralı Direnişi'ni, bu direnişin yürütücüsü Önder Apo'yu ve 24 yıldır İmralı işkence ve soykırım sistemine karşı Önder Apo öncülüğünde kenetlenerek direnen tüm yoldaşları, yurtsever halkımızı ve demokratik dostlarımızı selamlıyoruz. 24 yıldır "Güneşimizi Karartamazsınız" sloganıyla Önder Apo etrafında ateşten çember oluşturarak direnen tüm kahraman şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. 25'inci yılda İmralı işkence ve soykırım sistemini parçalama ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama temelinde yürütülecek tüm özgürlük ve demokrasi mücadelelerine üstün başarılar diliyoruz.

Komploya karşı mücadeleyi kesin zafere taşıma imkan ve fırsatları vardır

Değerli Yoldaşlar!

Çok açık ki, komploya karşı 25'inci yıl mücadelesi her zamankinden çok daha fazla anlamlı ve önemlidir. Bu yılda uluslararası komployu tümüyle başarısız kılma ve komploya karşı mücadeleyi kesin zafere taşıma imkan ve fırsatları vardır. Bunun için de komplo gerçeğini, dayanaklarını, amaçlarını, komployu yürüten güçleri, strateji ve taktiklerini doğru ve yeterli bir biçimde anlamamız ve komploya karşı mücadelede çok daha yaratıcı

ve sonuç alıcı tarz ve taktikler geliştirmemiz gereklidir.

Peki, komplo nedir ve nasıl ortaya çıkmıştır? Komplo'nun amaçları nelerdir? Kimler tarafından örgütlenip yürütülmüştür ve hangi güçlere dayanmıştır? Nasıl bir strateji izlemiş ve hangi taktiklere başvurmuştur? Günümüzde nasıl devam ettirilmeye çalışılmaktadır? Bunlar ve benzeri sorular çerçevesinde uluslararası komplo gerçeğini ve 25 yıllık tarihi mücadelenin özelliklerini bir kez daha özetlememiz yararlı olacaktır. Kuşkusuz bu tür değerlendirmeleri çeyrek asırlık süre içinde birçok kez yaptık ve önemli bir açıklık ortaya çıkardık. En önemlisi de Önder Apo savunmalarında komplo çözümlerini tüm yönleriyle ve ayrıntılı bir biçimde gerçekleştirdi. Fakat 25'inci yıl önemlidir ve bizden tam zafer istemektedir. Bu açıdan da komplo bilincimizi tazelememiz ve daha da derinleştirmemiz gerekli ve yararlıdır.

Çok iyi biliyoruz ki, uluslararası komplo, Önder Apo'yu ve şahsında Kürt varlık ve özgürlük iradesini hedefleyen ve bunları imha etmeyi, yok etmeyi amaçlayan bir saldırdır. Dolayısıyla Kürt soykırım sistemine, bu sistemi işleten zihniyet ve siyasete dayanmakta, yüzyıldır yürürlükte olan Kürt soykırım sistemini sonuca götürmeyi, başarmayı hedeflemektedir. Demek ki Kürt halkına yönelik soykırım sistemiyle bağlıdır ve bu sistemi başarıya götürmeyi amaçlayan bir saldırı olmaktadır. Bunun için de stratejik olarak önce Önder Apo'yu imha edip etkisiz kılmayı, buna dayanarak Kürt Özgürlük Hareketi PKK'yi tasfiye etmeyi, bu so-

nuclar temelinde de Kürt soykırımını tamamlamayı öngörmektedir.

İmralı sistemi hakkında bilinç çarpıtılması yaşanmamalı

Öncelikle bu gerçeğin derin bilincine ulaşmamız ve bu bilinci asla kaybetmememiz gereklidir. Komplo ve komploya karşı mücadele 25 yıla yayıldı diye, 25 yıldır komplocu saldırılar esas olarak boşa çıkartıldı diye, İmralı'da Önder Apo ile birçok kez görüşme ve tartışma yapıldı diye, Önder Apo İmralı koşullarında tarihin en önemli zihniyet devrimlerinden birini gerçekleştirmeyi başardı diye uluslararası komplo ve onun 24 yıldır uygulama alanı olan İmralı sistemi hakkında bilinç çarpıtılması yaşamamamız ve doğru komplo bilincini kaybetmememiz gerekir. Komplo başlangıçtaki komplo olmaya ve başlangıç amaçlarını başarma çabasını sürdürmeye devam etmektedir. Söz konusu olay ve gelişmeler tamamen Önder Apo öncülüğünde komploya karşı yürütülen mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlardır. Mücadele ile bu sonuçlar yaratıldı diye uluslararası komplo değişmemiş ve başlangıç amaçlarından vazgeçmemiştir.

O halde 9 Ekim 1998 tarihinde başlayan komplocu saldırı sürecine nasıl gelinmiştir? Bilindiği gibi, Kürtlerin soykırıma uğratılması demek olan Kürt sorunu, Birinci Dünya Savaşı sonunda kapitalist sistemi küresel hegemonik bir yapıya kavuşturan İngiltere ve Fransa tarafından ortaya çıkartılmıştır. Savaşın galipleri olan İngiltere ve Fransa'nın şekillendirdiği dünya devletler sistemi, Kürt halkını

yok saymış ve yok edilmesini öngörmüştür. Bu temelde, daha önce ikiye bölünmüş olan Kürdistan'ı dört parçaya bölmüş ve her bir parçayı bir ulus-devletin egemenliği altına vererek soykırımcı sistemi kurmuştur. 24 Temmuz 1923 tarihli Lozan Antlaşması'yla da bu sistemi hukuki yapıya kavuşturmuştur.

Kürt toplumunun söz konusu soykırım sistemine karşı itiraz ve direnişlerini 1925-40 yılları arasında İngiltere, Fransa ve Kemalist Türkiye birlikte ezerken, bu görev 1945 tarihinden itibaren işbirlikçi ulus-devletler olan Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletlerine bırakılmıştır. Fakat her zaman Kürt soykırım sistemini yöneten ortak bir yönetim, küresel kapitalist modernite sisteminin öncü güçleri ile soykırımcı devletler arasında var olmuştur. Sadabat Paketi, Bağdat Paketi, CENTO Paketi, son yıllarda oluşturulan "Irak'a komşu ülkeler topluluğu" işte bu ortak yönetimin adları olmaktadır. Sadece 1980-1988 yılları arasında süren Irak-İran savaşı döneminde söz konusu bu ortak yönetim işlememiştir.

Önder Apo'nun 1973 Newrozundaki çıkışı ve bu temelde PKK'nin kuruluşu, işte bu sömürgeci-soykırımcı sisteme karşı bütünlüklü bir itiraz, reddediş, varlık ve özgürlük direnişine yönelimdir. Bu gelişme 1970'li yıllarda esas olarak zihniyet düzeyinde ve ideolojik mücadele biçiminde propaganda yöntemiyle yaşanırken, 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı'yla birlikte siyasi ve askeri mücadele halini almıştır. 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesi ile söz konusu gelişmenin Türkiye içinde engellenememesi, 1985 haziranın-

dan itibaren devreye doğrudan NATO'nun girmesini getirmiştir. Böylece soykırımı reddederek özgürlük isteyen Kürt'e karşı, Kürt soykırım sistemini yaratan küresel kapitalist devletçi sistem doğrudan saldırı yürütür hale gelmiştir.

Özgür Kürt varlığını ve iradesini temsil eden Önder Apo ve PKK'ye karşı NATO düzeyinde ilk planlı saldırı 1987-88 sürecinde gerçekleştirilmiştir. Bununla istediği sonucu alamayan sömürgeci-soykırımcı sistem, ikinci planlı saldırısını 1991-92 sürecinde devreye koymuştur. Dikkat edilirse, her iki planlı saldırıda da Önder Apo, PKK ve gerilla birlikte hedeflenmiştir. Bu biçimde Kürt Özgürlük Hareketi'nin esas gücü ezilmek ve yok edilmek istenmiştir. 1987-88 saldırısında JİTEM harekete geçirilir ve 'Olağanüstü Hal Yönetimi' kurulurken, 1991-92 saldırısında 'Hewlêr Yönetimi' kurulmuş ve Kürt ihaneti harekete geçirilmiştir. NATO çerçevesinde oluşturulan 'Çekiç Güç Operasyonu', söz konusu yönetimin güvencesi olurken, PKK'nin Güney Kürdistan'a girişini engelleme ve PKK'yi Kuzey'de kuşatma stratejisini de devreye koymuştur.

Dikkat edilirse, daha sonra 'uluslararası komplo' olarak adlandırığımız küresel soykırımcı saldırı esas olarak bu süreçte başlamıştır. Bir 'Kürt kazanımı' sanılan Hewlêr Yönetimi, esas olarak özgür Kürt varlığına ve iradesine karşı savaşmak üzere şekillendirilmiştir. 1990'ların başında Sovyetler Birliği'nin yıkılışı ve Körfez Savaşı ile başladığı kabul edilen Üçüncü Dünya Savaşı, bir yanıyla da Kürt varlık ve özgürlük mücadelesine yönelik küresel soykırımcı saldırı ile başlamış olmaktadır.

Buraya kadar belirttiklerimiz iyi bilinir ve doğru anlaşılırsa, o zaman 9 Ekim 1998 komplosunun nasıl ortaya çıktığı da kolayca anlaşılır. 'Çekiç Güç Operasyonu' çerçevesinde Önder Apo'ya, PKK'ye, gerillaya ve mücadeleciler halka karşı 1990'lı yıllarda yürütülen saldırılar sonuç vermeyince, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesinin tüm güçleri birlikte etkisiz kılınamayınca, bu sefer sadece Önder Apo'yu hedefleyen bir saldırı stratejisi ile 9 Ekim 1998 Komplosu harekete geçirilmiştir. Bu biçimde önce Önder Apo'nun imhasını öngören ve ona dayalı olarak PKK'yi tasfiye edip Kürt soykırımını tamamlamayı hedefleyen bir stratejiye ulaşılmıştır. Bu stratejinin ha-

yata geçirilmesinde de PKK'nin Güney Kürdistan'dan kuşatılmasına dayanılmıştır. Sömürgeci-soykırımcı sistemin Önder Apo ve PKK gerçeğini çözümülemesi, onu işte böyle bir saldırı stratejisine götürmüştür.

Açık ki küresel sömürgeci-soykırımcı sistem ve onun saldırı örgütü olan NATO, 9 Ekim 1998 komplo saldırısıyla da Üçüncü Dünya Savaşı kapsamında gelişme sağlamak istemiştir. Komploda Yunanistan'a aktif rol vererek NATO'nun Güneydoğu kanadının güçlendirilmesini hedeflerken, 15 Şubat'ta Önder Apo'yu TC Devleti'ne teslim ederken de Saddam Hüseyin yönetimi karşısında güç toplamak istemiştir. Zira Önder Apo'nun ABD tarafından Türkiye'ye verilmesi, ABD tarafından Saddam yönetimine karşı yapılacak saldırıya TC Devleti'nin destek vermesi karşılığında olmuştur.

Uluslararası komplo Üçüncü Dünya Savaşı ile iç içe geliştirilmiştir

Değerli Yoldaşlar!

Demek ki uluslararası komplo saldırısı, bir yönüyle küresel kapitalist sistem içi çıkar kavgası olan Üçüncü Dünya Savaşı ile iç içe geliştirilmiştir. O halde komploya karşı mücadele yöntemleri üzerinde yoğunlaşırken bu durumu da hesaba katmak gerekir. Fakat komplo saldırısının esası Kürt varlık ve özgürlük iradesini yok etmek ve bu temelde Kürt soykırımını tamamlamaktır. Önder Apo'ya saldırı tamamen bunu ifade etmektedir. Bu konuda en küçük bir tereddüt bile kesinlikle yaşamamak gerekir. Adeta dua edersesine her gün 'komplo bir soykırım saldırısıdır ve özgürlük için komplo'nun yenilgisi gerekir' diye tekrarlamak lazım.

Peki, çeyrek asırdır komplo hangi yöntemlerle hayata geçirilmeye çalışıldı, komplocu güçler hangi yöntemlerle saldırdılar? Kuşkusuz bu soruyu da doğru ve yeterli cevaplamamız gerekiyor. Bu çerçevede çok iyi biliyoruz ki, 9 Ekim 1998 Komplosu kimin vurduğu bilinmeyen bir yöntemle Önder Apo'nun imha edilmesini öngörmüştü. Yunanistan'a alınmayarak ve de geri döndürülerek Akdeniz üzerinde böyle bir imha saldırısı gerçekleştirilecekti. Önder Apo'nun geri dönmeyip de Rusya'ya gidişi işte bu planı bozdu ve başarısız kıldı.

ABD öncülüğündeki komplocu güçler, dört ayı aşkın süre tarihin en amansız küresel takibi sonucunda söz konusu yöntemlerle Önder Apo'yu imha edemeyeceğini anlayınca, 15 Şubat pazarlığı temelinde Türkiye'ye vermek ve amaçladıkları imhayı idamla gerçekleştirmek istediler. Fakat Önder Apo'nun doğru tutumu ve komplo'nun Türkiye'ye ilişkin boyutlarını ortaya koyması komplocuların bu planını da boşa çıkardı. TC Devleti, sonsuz bir Türk-Kürt savaşı çıkartacağından duyduğu korkuyla idamı ertelemeyi ve İmralı işkence ve soykırım sistemi içinde çürütme politikası ile sonuç almayı kendi çıkarına daha uygun gördü.

İşte bu biçimde tarihi İmralı mücadelesi başladı. Önder Apo dışında hiç kimsenin aklı İmralı'da mücadele

edilebileceğini ve kazanılabileceğini almıyordu. Sadece Önder Apo bunu öngördü ve kendisine güvendi. Partimiz ve halkımız da Önder Apo'ya inandı ve istediği desteği verdi. TC'nin ve tüm komplocu güçlerin İmralı çürütme politikasına karşı Önder Apo yeni bir yoğunlaşma süreci yaşadı ve "Demokratik Ortadoğu-Özgür Kürdistan" formülüyle Kürt sorununun demokratik çözümünü geliştirerek Ecevit Yönetiminin "Bireysel haklara dayalı" çözüm arayışını yenilgiye uğrattı. Böylece İmralı mücadelesinin kazananı da Önder Apo oldu.

Ardından komplocu güçler dinci AKP'yi iktidara getirdiler ve "İslam Ümmetçiliği" temelinde komploya başarıya götürmek üzere AKP'yi görevlendirdiler. Önder Apo, komplo'nun bu saldırısını da paradigma değişimiyle karşıladı ve Kürt sorununun demokratik konfederalizm temelindeki çözümünü geliştirerek KCK'yi ilan etti. Bu temelde PKK'nin yeniden inşasını öngördü ve kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite kuramını geliştirdi.

AKP ile de sonuç alamayan komplocu güçler, topyekun özel savaş konseptini yeniden devreye koydular ve AKP'yi bu konsepti hayata geçirmekle görevlendirdiler. Buna karşı çıkan güçlerin üzerine giderek TC Devleti'nin içini bu konseptte uygun hale getirdiler. Önder Apo üzerindeki baskı ve işkenceyi daha da artırarak İmralı tabutluğunu ortaya çıkardılar. AKP yönetimine her türlü teknik desteği vererek gerillayı ezmeye çalıştılar. Siyasi soykırım operasyonlarıyla demokratik siyaseti işlemez kılmak istediler. Tüm bunlarla sonuç alamayınca, bu sefer "Açılım" yalanı altında hile ve oyunlara başvurdular. Kısaca ne yaptılarsa olmadı, istedikleri sonucu alamadılar. Bunun üzerine 'Çöktürme Eylem Planını' devreye koydular ve AKP yönetimine güç ve destek vermek üzere MHP'yi harekete geçirdiler. En keskin Tayyip Erdoğan karşıtı iken Devlet Bahçeli'nin bir anda Tayyip dostu haline gelmesi böyle gerçekleşti.

AKP-MHP faşist-soykırımcı ittifakı, 24 Temmuz 2015 tarihinden bu yana 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde topyekun bir imha ve tasfiye saldırısı yürütüyor. İçerde tam bir faşist diktatörlük oluşturdu ve başta Kürtler olmak üzere tüm Türkiye toplumu üzerinde tam bir faşist özel savaş yürütüyor. İşgal etmek üzere Medya Savunma Alanları'na, Rojava ve Başûrê Kurdistan parçalarına saldırıyor. Örgütlediği on binlerce çeteyle tüm insanlığı tehdit ediyor. Kuşkusuz en başta da İmralı tecridini ağırlaştırarak Önder Apo üzerinde mutlak izolasyon uyguluyor. İşte bu mutlak tecrit, komploya başarıya götürmek için başvurulmuş son saldırı yöntemi oluyor.

Şu hususlarda hiç yanılmamalıyız ve hiçbir tereddüdümüz olmamalı: Komplo 24 yıldır İmralı işkence ve soykırım sistemi olarak devam ettiriliyor. Mutlak ya da ağırlaştırılmış tecrit, İmralı sistemi altında uluslararası komplo'nun en son saldırı yöntemi oluyor. Şimdiye kadarki bütün saldırı planlarını Önder Apo,

Hareketimiz ve halkımız bozdu. Şimdi en son saldırı yöntemi olarak mutlak tecride başvuruyorlar. Önder Apo ile tüm iletişimi yaklaşık iki yıldır kesmiş bulunuyorlar. Bu biçimde Önder Apo'yu etkisiz kılmak ve Özgürlük Hareketimizi yenilgiye uğratmak istiyorlar.

Hiç kuşkusuz bunu ABD öncülüğündeki komplocu güçler yapıyor ve TC Devleti'ni de bir gardiyan olarak kullanıyorlar. AKP ile MHP'yi bunun için görevlendirmiş, AKP-MHP faşist-soykırımcı ittifakını komploya başarıya götürmek üzere görevli kılmış bulunuyorlar. Bu bakımdan AKP'yi de AKP-MHP ittifakını da birer parti ve sadece TC yönetimi olarak görmemek lazım. Bunlar uluslararası komplo güçlerinin, komploya başarıya götürmek üzere görevlendirdiği ve bu temelde de destek verdiği güçlerdir. Açık ki ortada bir İmralı rejimi vardır ve Türkiye bu rejim tarafından yönetilmektedir. AKP-MHP faşist-soykırımcı diktatörlüğü işte böyle bir yönetim olmaktadır. Bu yönetim sadece Türkiye yönetimi değil, komplo yönetimi olmakta ve etkisini tüm bölgede ve dünyada hissettirmektedir. AKP-MHP faşizminin yasa ve hukuk dinlemez tutumlarına hiçbir gücün karşı çıkmaması ve bu yönetimin sürekli desteklenmesi de işte buradan kaynaklanmaktadır. 24 yıllık İmralı soykırım rejimi işte tüm bu gerçekleri açıkça ortaya çıkarmış durumdadır.

Kendimizi tarihi mücadelenin zengin dersleriyle donatmalıyız

Değerli yoldaşlar!

Hiç kuşkusuz çeyrek asra ulaşan uluslararası komploya karşı tarihin en zorlu ve anlamlı direnişlerinden biri yürütülmüştür. Bu durum hem Önderlik düzeyinde ve hem de Hareket ve halk düzeyinde böyledir. Dolayısıyla bu mücadele çok büyük bir tecrübe birikimi sağlamıştır ve bu birikimin zengin dersleri vardır. İşte bu dersleri çıkarmak, kendimizi ve halkımızı bu dersler temelinde eğiterek yeni mücadele yılına bu temelde yönelmek en büyük başarıyı getirecektir.

Uluslararası komploya karşı mücadelenin derslerini iki düzeyde ele almak gerekir. Birisi Önderlik düzeyinde yürütülen tarihi mücadelenin zengin dersleridir, diğeri ise Hareket ve halk tarafından "Güneşimizi karartamazsınız" şiarı temelinde Önder Apo etrafında ateşten çember oluşturularak yürütülen tarihi fedai direnişinin zengin dersleridir. Dikkat edilirse, komploya karşı mücadelede Önder Apo, 'Olmaz' deneni 'Olur' kılmış, hiç kimsenin ihtimal vermediği İmralı mücadelesine girerek kazanmayı bilmiştir. Bizim işte bunun sırrına ulaşmamız ve nasılinı bilir hale gelmemiz gerekir. "Güneşimizi Karartamazsınız" fedai direnişi ise, herhalde tarihte benzeri olmayan bir direniştir. Bu temelde çeyrek asır boyunca yürütülen mücadele içinde on binlerce şehit verilmiş, cesaret ve fedakarlığın zirvesi yaşanmış ve bağlılığın en güçlüsü gösterilmiştir. Bizim bu tarihi mücadelenin zengin derslerini de çıkartarak kendimizi onlarla donatmamız gerekir.

Öncelikle çok iyi bilelim ki, Önder Apo'nun imhasını hedefleyen uluslararası komplo böyle planlanmamıştı. 9 Ekim 1998 Komplosu bir günlüktü ve Akdeniz üzerinde Önder Apo'nun kim vurduya getirilerek imha edilmesi hedeflenmişti. 15 Şubat 1999 Komplosu altı aylıktı ve Önder Apo'nun birkaç ay içinde idamı ile PKK'nin altı ayda tasfiyesi hedeflenmişti. Fakat bu hedeflerin hiçbirisi gerçekleşmedi, bu planların ikisi de başarıya ulaşmadı. Her ikisi de boşa çıkartılarak komplo saldırısı esasta başarısız kılındı. Peki bu nasıl oldu? Üzerinde yoğunlaşıp derin anlam vermemiz gereken soru işte bu oluyor.

Önder Apo 9 Ekim imha planını nasıl boşa çıkardı? Hiç kuşkusuz başladığı bir işi yarıda bırakmayarak, 'zorluklar var' diye geri adım atmayarak ve geri dönüş yapmayarak, her türlü zorluğun ve engelin üzerine yürüme temelinde yeninin peşinde koşarak! Böyle olmasaydı 9 Ekim Komplo planı bozulamazdı. Demek ki Önder Apo'nun komplo karşısında gösterdiği tutum ve izlediği tarzdan çıkartacağımız büyük dersler vardır. Bu tarz ve tutum sayesinde ki, dört ayı aşkın bir süre tarihin en ağır küresel takibini ve imha amaçlı birçok saldırıyı Önder Apo boşa çıkarmayı bilmiştir. Öyle ki, komplocuların imha amaçlı saldırıları, her türlü yöntemi kullanmalarına rağmen başarılı olmamıştır. Hem de bu durum Önder Apo tarafından tek başına başarılmıştır. Örgütün Önderlikten en çok koptuğu ve uzaklaştığı bir ortamda gerçekleşmiştir.

Çok iyi biliyoruz ki, 15 Şubat Komplosu gerçekleştiğinde dost-düşman herkes "Artık bu iş bitti" sonucuna ulaşmıştır. Bu yargı, birçok çevre tarafından açıkça ilan da edilmiştir. Hatta Hareketimiz içinde de bu eğilimin etkili olduğu, bunun dışında kalanların da ancak büyük endişe ve psikolojik kırılma yaşadığı söylenebilir. Fakat tüm bu yaklaşımlara rağmen, Önder Apo, geliştirdiği mücadele tarz ve taktikleriyle idamı boşa çıkarmayı başarmıştır. Peki bu nasıl olmuştur? Hiç kuşkusuz her koşulda umutlu olmakla, umudun olmadığı yerde de umut yaratmakla, hiçbir imkana dayanmadan mücadele edebilmekle, her koşulda yaratıcı tarz ve yöntem geliştirebilmekle, somut duruma uygun veriler geliştirerek karşıdakini etkilime gücü gösterebilmekle, her söz ve tutumu yerinde ve zamanında ortaya koyabilmekle! Açık ki, böyle olmasaydı idam önlenemez ve 15 Şubat Komplosu boşa çıkartılamazdı. Önder Apo bu tutumu geliştirdi ve Hareket de Önderlikle arasındaki kopukluğu azaltmayı bildi. İşte bu dersleri de derinden ve çok yönlü edinmek gerekiyor.

Komplo saldırısının her adımı yeni bir durumu ve düzeyi ifade ediyor. Bir saldırı planı boşa çıkartılınca, ardından çok daha kapsamlı olan yeni bir planlı saldırı gündeme geliyor. Nitekim idamın önlenmesi ardından da komplocu güçler İmralı çürütme politikasını devreye koydular. İmralı'daki ağır baskı ve denetim altında Önder Apo'yu düşü-nemez ve yeni düşünce üretemez duruma düşürmek istediler. Yine

herkes, kendine yurtsever diyen birçokları bile "İmralı'da mücadele edilemez ve sonuç alınamaz" yargısına sahipti. Sadece Önder Apo, o koşullarda da mücadele edilebileceğine ve sonuç alınabileceğine inandı ve bu çerçevede kendisine güvendi. Bu konuda Hareket ve halk da Önder Apo'ya inanarak destek verdi. Bu temelde Önder Apo, İmralı tabutluğunu adeta bir okul haline getirerek binlerce kitap okuyup inceledi. Geçmiş pratiğin eleştirisi ve özelleştirisi temelinde çok yoğun bir sorgulama, değişim ve dönüşüm yaşadı. Sonuçta "Özgür Kürdistan ve Demokratik Ortadoğu" ilkesi temelinde Kürt sorununun demokratik çözüm programını geliştirerek, Ecevit Hükümetinin "Bireysel haklar" temelindeki sözde çözüm programını başarısız kılmayı başardı.

PKK'nin yeniden inşası ile tasfiyecilik yenilgiye uğratıldı

Aslında bu sonuç, çözüm açısından önemli bir zemin yaratmıştı. Fakat komplocu güçler, bu duruma iki yünden müdahalede bulundular. Bir taraftan, denenmemiş olan Türkiye'deki dinci akımı AKP adıyla harekete geçirirken; diğer taraftan da Hareketi içten parçalamak amacıyla Ferhat-Botan tasfiyeciliğini devreye koydular. Böylece komplo'nun dördüncü temel saldırı süreci gündeme geldi. Tüm bu komplocu saldırılara karşı da esas olarak Önder Apo mücadele etti. "İdeolojik bunalım" olarak tanımladığı durumu çözebilmek için yeni ve çok daha derin bir yoğunlaşma süreci yaşadı. Ve bu temelde, beş bin yıllık iktidar ve devlet sistemine karşı toplumsal mücadelenin en temel zayıflığını gideren paradigma değişimini gerçekleştirdi. Kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite kuramını geliştirdi. Başta Kürt sorunu ve kadın sorunu olmak üzere tüm toplumsal sorunlara çözüm yolu gösteren demokratik konfederalizm sistemini ilan etti. Böylece Kürt sorununa yeni bir çözüm programı sunarak, AKP'nin "İslam ümmeti" adıyla geliştirmek istediği aldatmayı boşa çıkardı. Demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigma temelinde PKK'nin yeniden inşasını gündemleştirerek de tasfiyeciliği yenilgiye uğrattı.

Böylece bütün saldırı planları başarısız kılınan komplocu güçler, yeniden topyekun özel savaş konseptini devreye koydular. Bu temelde de AKP yönetimi altında yeni saldırılar geliştirdiler. İmralı'da darbe düzeyine varan saldırılara karşı Önder Apo direndi. Tekniği ve istihbarata dayalı her türlü saldırıya karşı tedbirler geliştirerek gerilla direndi. Her türlü faşist baskı ve teröre karşı kadınlar ve gençler, bir bütün halk direndi. Siyasi soykırım operasyonlarına karşı demokratik siyaset direndi. "Kürt açılımı" ve "Çözüm süreci" adındaki oyun ve hileleri, geliştirdiği taktik mücadele ile Önder Apo bozdu. 1 Haziran 2010 tarihinden itibaren geliştirilen Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelindeki mücadele Rojava Devrimi'ni ortaya çıkardı. Böylece 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren uygulamaya ko-

nan 'Çöktürme eylem planı' adlı kompo saldırısına gelindi.

'Çöktürme eylem planı', esas olarak topyekun özel savaş konseptinin her türlü yöntemle ve araçla pratiğe geçirilmesidir. Hiçbir hukuki ve ahlaki kurala bağlı olmamayı ifade eder. Amacı, her alandaki tüm devrimci ve özgürlükçü gelişmenin ezilip yok edilmesidir. Böylece Kürt soykırımının tamamlanmasıdır. Bu temelde, İmralı işkence ve soykırım sisteminde mutlak tecrit uygulanarak, Önder Apo tamamen etkisiz hale getirilmek istenmiştir. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm topluma karşı faşist-soykırımcı özel savaş en ileri düzeyde uygulanmaya çalışılmıştır. Tüm Kuzey Suriye ve Rojava Kurdistan'ın işgali göze alınarak Rojava Özgürlük Devrimi'nin ve Özgürlük güçlerinin tasfiye edilmesi öngörülmüştür. NATO'dan ve KDP'den alınan güçle ve istihbarata ve tekniğe dayalı saldırı ile Medya Savunma Alanları'nın işgal edilmesi ve bu temelde gerillanın ezilip tasfiye edilmesi amaçlanmıştır. Bu çerçevede, 2002 yılında Ecevit Hükümetini yıkarak AKP'nin yönetim olmasının önünü açan MHP yeniden devreye konarak, söz konusu amaçları başarmak üzere AKP-MHP faşist-soykırımcı ittifakı ortaya çıkartılmıştır.

Mücadelenin en kapsamlı ve şiddetlisi, İmralı ile birlikte gerilla cephesinde yaşandı

İşte son sekiz yıldır Önderlik, Hareket ve halk olarak böyle bir planlı saldırıya karşı direniyoruz. Kuşkusuz bu, uluslararası kompo saldırısının en kapsamlısı ve şiddetlisi oluyor. Buna karşı direniş de özgürlük mücadelesi tarihimizin en yoğun ve zorlu sürecini ifade ediyor. Dikkat edilirse, en yoğunlaşmış baskı, işkence ve en ağır tecride karşı Önder Apo tereddütsüz direniyor ve tüm mücadele güçlerinin yolunu aydınlatıyor. Kadınlar ve gençler öncülüğünde halkımız ve Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleri direniyor. Zindanlar yeniden büyük direniş alanları haline geldi ve AKP-MHP faşizmi uyguladığı vahşi baskıya rağmen bir yurtseveri bile teslim alamadı. Yurtdışındaki halkımız ve dostlarımız, söz konusu faşist-soykırımcı saldırıya karşı sürekli bir eylemlilik halinde oldu. AKP-MHP işgalci saldırılarına karşı Kuzey ve Doğu Suriye halkları ve özgürlük güçleri önemli bir direnişle mücadele sürecine katıldı. Her ne kadar Efrîn, Girê Sipî ve Serêkanî'nin işgali önlenemediyse de Rojava Özgürlük Devrimi'nin kolay ve direnmesiz tasfiye edilemeyeceği gerçeği ortaya kondu.

Kuşkusuz bu mücadelenin en kapsamlı ve şiddetlisi, İmralı ile birlikte gerilla cephesinde yaşandı. Düşman önce şehirlere saldırarak Kürt toplumunun savaş potansiyelini dağıtmayı ve zayıflatmayı hedefledi. 2015-16 kışı boydan boya böyle bir saldırıya karşı direnişle geçti. Her ne kadar bedeli ağır da olsa, mücadele tarihimizin en önemli direnişlerinden biri Cizre ve Sur merkezli olarak bu dönemde yaşandı. Öncesinden öz savunma ve kent

örgütlenmemizin olmayışı nedeniyle zorlansak ve sonuçta etkili bir öz savunma örgütlülüğü yaratamasak da bu direnişler hem düşmana ciddi darbeler vurdu ve hem de her türlü faşist-soykırımcı saldırıya karşı her koşulda direnileceğini ortaya koydu.

Faşist-soykırımcı düşman, kent saldırıları ardından Kuzey'deki gerilla üslerimize yöneldi. Bu temelde de 2016 güzünden itibaren Çelê üzerinden işgalci saldırıya girişti. 2017-18 kışında Xakurkê'ye yönelik işgalci saldırı başladı. Söz konusu saldırıları 2019 ve 2020'de Haftanîn üzerinde yoğunlaştırdı. 2021 Şubat'ında biraz da 'ya tutarsa' mantığıyla Garê'ye yönelik bir saldırı içinde oldu. Tabi öngördüğü tutmadı ve gerilla karşısında çok ciddi bir yenilgi aldı. Biraz da bunu telafi etmek amacıyla 2021 Nisanında Zap, Avaşîn ve Metîna alanlarının sınır boylarında işgalci saldırılara başvurdu. Daha sonra açığa çıktı ki, bu saldırılar kapsamlı işgal saldırısı için bir hazırlık niteliğindedir. Nitekim esas işgal saldırısı 2022 Nisanında başladı ve bir biçimde hala da devam ediyor.

Kuşkusuz 14 Nisan 2022 tarihinde başlatılan Zap, Avaşîn ve Metîna'ya yönelik saldırı Medya Savunma Alanları'nı merkezden işgal etme ve böylece gerillayı ezip gerilla üslenmesini tasfiye etme amaçlıydı. Bir anlamda 2008 Şubatında başlatılan Zap, Avaşîn ve Metîna'ya yönelik saldırıya dönüktü. Medya Savunma Alanları'nı tasfiye ederek gerillayı ezmeyi ve böylece Özgürlük Hareketini yok etmeyi hedefliyordu. Hem de bunu kısa sürede başarıp işgal saldırılarını Rojava'ya yönelterek, AKP-MHP ittifakını zafer kazanmış bir konumda iktidar ömrünü uzatır kılmak istiyordu. Böylece 15 Ağustos Gerilla Atılımı'na karşı sömürgeci-soykırımcı sistemin yürüttüğü savaş final aşamasına çıkartılarak, komplocu güçlerin zaferi yaratılmak isteniyordu.

HPG ve YJA Star gerillasının 2022 Zap, Avaşîn ve Metîna direnişi işte amaçları ve yoğunluğu böyle olan bir saldırıya karşı gelişti. Gerilla koordineli tim ve tünel savaşını tam bir Apocu fedai çizgisinde yürüttü. Şehitler verdi, ama AKP-MHP faşizmine de ağır darbeler vurarak başarısız kılıp planlarını bozdu. Söz konusu savaşın bilançosu biliniyor, bu nedenle tekrarlamak gerekmiyor. AKP-MHP faşist çetelerinin nasıl ağır darbeler yemiş olduğu ve onları kimyasal ve taktik nükleer silah kullanımının da kurtaramadığı bilançoda açıkça görülüyor.

Sonuç olarak, Zap, Avaşîn ve Metîna savaşında AKP-MHP faşizmi planladığı başarıya ulaşamamış ve ağır darbeler alarak yıl sonu itibarıyla Zap'ın batısı ve doğusundaki birçok noktayı terk etmek ve kaçmak zorunda kalmıştır. Bu nedenle, yıl içinde öngördüğü Rojava saldırısını da yapamamıştır. Dahası ciddi bir iradi kırılma ve gerilla sendromu yaşamaktadır. Türkiye toplumu ve dünya kamuoyunda, yürütülen saldırılara karşı memnuniyetsizlik giderek gelişmektedir. Yaşanan savaşın ağır yükü nedeniyle AKP ve MHP'nin kitle desteğinde ve oy oranında çok ciddi bir düşüş görülmektedir. Zap, Avaşîn ve Metîna savaşını kendi

zaferleri için final haline getirmek isteyenler, adeta kendi yenilgi ve çöküşleriyle yüz yüze gelmişlerdir. 2023 yılına giriş bu temelde olmuştur ve Türkiye'de dananın kuyruğu bu yılda kopacağı benzetilmektedir. Eğer çeyrek asırlık komploya karşı mücadelenin dersleri iyi çıkartılır ve 25'inci yıl mücadelesine taşınırsa, 2023 yılı AKP-MHP faşizminin yıkıldığı ve konplonun yenildiği bir yıl haline getirilebilir.

Seçimi demokratik devrimi geliştirmenin bir aracı olarak değerlendirmek istiyoruz

Değerli Yoldaşlar!

Tarihi 9 Ekim 1998 komplosunun 25'inci yılını yaşıyoruz. 15 Şubat itibarıyla de 15 Şubat Komplosu'nun 25'inci yılını giriyoruz. Yani bu şubat ayında 15 Şubat Komplosu'nun 24'üncü yıldönümünü yaşıyoruz. 15 Şubat'la birlikte İmralı işkence ve soykırım sistemi de 25'inci yılına girecek. Kuşkusuz 25'inci yıla girmek, çeyrek asra ulaşmak önemlidir. Dolayısıyla 25'inci yılı hem hukuki ve hem de siyasi açıdan doğru değerlendirmek ve komploya karşı 25'inci yıl mücadelesini bu çerçevede daha etkili ve sonuç alıcı geliştirmek gerekir.

Açık ki kompo ve komploya karşı mücadelenin 25'inci yılına girerken, aynı zamanda Önderliksel çıkışın da ellinci yılını yaşıyoruz. Yine bir Kürt soykırım sistemi olan Türkiye Cumhuriyeti de kuruluşunun yüzüncü yılını yaşıyor. 2023 yılının kışında ve baharında tüm bunlar kesişmiş ve bir araya gelmiş bulunuyor. Aynı zamanda 2023 yılı haziranında Türkiye'de yönetim yenilenmesinin yaşanması gerekiyor. Bazı nedenlerle seçimin mayıs ayına alınacağı belirtiliyor. Aslında Türkiye'de köklü bir demokratik devrim yaşanıyor ve ciddi bir anti faşist savaş sürüyor. Seçimin bu devrim ve savaş ortamında yapılacağı söyleniyor. Eğer gerçekleşirse, açık ki o zaman bir devrim seçimi olacak ve devrimci halk savaşının bir parçası olarak yaşanacak. Biz de PKK ve HBDH olarak seçimi bu temelde ele alıyoruz ve demokratik devrimi geliştirmenin bir aracı olarak değerlendirmek istiyoruz.

Şimdi bu kadar tarihi sürece bir de yönetim yenilenmesinin denk gelmesi, 2023 yılını Türkiye açısından çok önemli bir dönemeç haline getiriyor. Belli ki Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceği açısından bir dönemeç oluyor. Konplonun geleceği açısından bir dönemeç oluyor. Yüz yıldır Kürdistan'da yaşanan mücadele ve 15 Ağustos Atılımı temeline gelişen özgürlük savaşının geleceği açısından bir dönemeç oluşturuyor. Çöktürme eylem planı temeline sekiz yıldır süren savaşın ve 2022 Zap, Avaşîn ve Metîna savaşının kaderi bu dönemeçte belirlenecek gibi görünüyor. Çok açık ki, adeta önümüzdeki gelecek bu yeni yönetimi ortaya çıkarma mücadelesiyle belirlenecek. Yani her şey 2023 yılında yaşanacak gelişmelerde düğümlenmiş gibi.

İşte kompo ve komploya karşı mücadelenin 25'inci yılı, yani 2023 yılı herkes açısından bu denli önem-

li. Neden? Çünkü Türkiye'deki yönetim sıradan bir yönetim değil ve öyle sanıldığı gibi seçimle de belirlenmiyor. Aslında böyle bir yönetim çok yönlü bir mücadele sonucunda ortaya çıkıyor. Dikkat edelim, bu yönetim sadece sıradan bir devlet yönetimi olmuyor. Aynı zamanda uluslararası kompo yönetimi oluyor, aynı zamanda Kürt soykırım yönetimi oluyor. Dolayısıyla Kürt soykırım sistemini ortaya çıkartan küresel kapitalist modernite sisteminin yönetimi oluyor. Böylece adeta beş bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin kaderi üzerinde etki yapan bir konumda bulunuyor.

Bütün bu özellikleri taşıması nedeniyle de çok açık ki herkesin eli Türkiye'deki yönetim mücadelesinin içindedir. Küresel ve bölgesel düzeyde siyaset yapan güçlerin eli Türkiye'deki yönetim mücadelesinin içindedir. Türkiye'de herkes mevcut yönetim mücadelesi ile ilgilidir. Özellikle PKK'nin Kürdistan özgürlük mücadelesini zafer çizgisinde yürütmesi ve tüm saldırılara rağmen zayıflamayıp gücünü ve iddiasını koruması Türkiye'de köklü bir demokratikleşmeyi dayattığı için, Türkiye'deki mevcut yönetim mücadelesi çok daha alternatifli ve de karmaşık hale gelmektedir.

Gerçekten de tarihi gelişmelerin yaşandığı, geleceğin belirlendiği tarihi bir sürecin içinde bulunuyoruz. Bu, Kürt özgürlüğü açısından da böyle, Türkiye'nin demokratikleşmesi açısından da böyle, TC Devlet sistemi açısından da böyle, sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaset açısından da böyle, Türkiye üzerinde çıkar mücadelesi yürüten güçler açısından da böyledir. Peki gidişat nasıl olacak, mevcut dönemeç nasıl aşılacak, adeta kördüğümüne dönüşmüş olan düğüm nasıl çözülecektir? Bu soru giderek siyaset merkezi haline gelmektedir.

Mevcut haliyle Türkiye siyasi arenasında üç siyasi ittifak ve üç yönetim gücü vardır: Şu anda yönetimi elinde tutan ve adına "Cumhur İttifakı" denen AKP-MHP faşist ittifakı. Kendine düzen muhalefeti denen ve CHP ile İyi Partinin oluşturduğu "Millet İttifakı" etrafında toplanan 6'lı masa ittifakı. Bir demokrasi bloku olan HDP'nin öncülük ettiği "Emek ve Özgürlük İttifakı". Türkiye'deki yönetim mücadelesi esas olarak bu üç güç arasında yaşanmaktadır. Mevcut soykırımcı, işgalci ve savaşçı siyaseti olduğu gibi sürdürmek isteyen AKP-MHP ittifakını Türkiye'deki faşist-soykırımcı çeteler ve Rusya, Katar gibi bazı çıkarıcı dış güçler desteklemektedir. Yüz yıllık TC Devlet sistemini yeniden restore etmek isteyen 6'lı masa ittifakını, Türkiye'de yönetim dışı kalmış olan bazı iktidar ve sermaye çevreleri ile Türkiye'de yumuşak bir yönetim değişikliğinden yana olan Avrupa benzeri dış güçler desteklemektedir. Kürt sorununun özgür ve eşit çözümü temeline demokratikleşmeyi öngören Emek ve Özgürlük İttifakına ise tüm devrimci-demokratik güçlerin çabası destek vermektedir.

Aslında sorunu karmaşık kılan ve bir anlamda da kilitleyen PKK'nin yenilmezliği ve Kürt sorununun çö-

zümü temeline bir Türkiye demokratikleşmesini dayatmasıdır. Eğer böyle olmasaydı, o zaman iç ve dış çıkar çevreleri belli bir mücadele sonucunda yeni yönetimi rahatlıkla belirlerlerdi. Fakat şimdi durum böyle değildir. En başta görevlendirilecek yönetim Kürt soykırımını yürütebilmeli ve komploya başarıya götürebilmelidir. Bunu da herkesin yapamayacağı açıktır. Diğer yandan, düzen içi iktidar blokları arasındaki çelişki ve mücadelenin derinleşmesi, PKK'ye ve onun dayattığı demokratik devrim alternatifine imkan ve fırsat sunmaktadır. Bütün bunlar, faşist-soykırımcı düzen açısından mevcut yönetim seçimini son derece karmaşık ve zorlu hale getirmektedir. Kısaca Emek ve Özgürlük İttifakı'na karşı diğer iki ittifakın destekçileri bir araya gelmeyi ve uzlaşmayı yeğlemektedirler.

Yürüttüğümüz topyekun direniş bütün hesapları bozdu

Esasta ABD ve NATO gibi güçlerin şimdiye kadarki hesapları şöyleydi: Kendileri destek vererek ve KDP'yi tümüyle yamamaya AKP-MHP faşizmini PKK üzerine tümüyle yöneltip sert çatışma içine sokarak iki tarafın da zayıf düşmesi planlanmıştı. Böyle olsaydı, o zaman AKP-MHP ittifakı iktidarda kalmak için bu kadar diretmeyecekti. Yine PKK ve demokrasi ittifakı yeni yönetimin seçilmesinde bu kadar belirleyici hale gelemeyecekti. Böyle bir ortamda da 6'lı masa ittifakı gibi bir gücü yeni yönetime getirerek, sistem fazla sarsılmadan ve tehlikeye girmeden yönetim değişimini gerçekleştirecekti. 6'lı masa ittifakının da hesabı ve beklentisi tamamen buna göre idi. Fakat bu hesap bozuldu ve bunu da esas olarak İmralı ve gerilla öncülüğündeki PKK direnişi bozdu.

Böyle bir ortamda AKP-MHP ittifakının hesabı da şöyleydi: NATO'dan ve de Rusya'dan gereken desteği alarak ve KDP'yi de sonuna kadar kullanarak içte ve dışta saldırıları geliştiririm, sonuçta PKK'yi ezerek ya da en azından iyice zayıflatarak bir alternatif olmaktan çıkarır, bunun verdiği güçle de 6'lı masa muhalefeti karşısında yeniden yönetimi ele geçiririm! AKP-MHP ittifakı da uzun süre böyle bir hesap temeline hareket edip saldırı yürüttü ve Zap-Rojava saldırıları ile final yapmayı umdu. Fakat biliniyor ki işte bu hesap da Zap'ta bozuldu.

Çok açık ki faşist-soykırımcı topyekun saldırıya karşı Önderlik, Hareket ve halk olarak yürüttüğümüz topyekun direniş bütün bu hesapları bozdu, ancak demokratik devrim alternatifini geliştirecek düzeyde zaferi de kazanamadı. Mevcut durumda mücadele ediyor, zafer kazanma iddiasını koruyor ve kendisini kilit duruma getirmiş bulunuyor. Fakat kendi başına kilidi çözme gücünü de gösteremiyor.

Peki mevcut durum ne olacak? Düğüm haline gelmiş olan sorun nasıl çözülecek? Önümüzdeki haftalarda ve aylarda Türkiye'de ne gibi olaylar yaşanacak? İşte üzerinde yoğunlaşılması ve sıkı bir ta-

kiple doğru çözümler bulunması gereken temel sorular bunlar oluyor. Herkes gibi bizim de sürece bu temelde yaklaşarak kendi çıkarlarımız temelinde en doğru çözümleri bulmamız gerekiyor.

Bu noktada öncelikle şunu belirtelim: Süreç öyle düz ve kolay değildir. Oldukça karmaşık ve zorlu bir süreç söz konusudur. Türkiye son derece kritik bir sürece girmiştir. Böyle bir süreçte her türlü komplo, provokasyon, darbe, şiddet ve katliam gelişebilir. Türkiye daha derin ve şiddetli bir çatışma içine sürüklenebilir. Bütün bunlara açık bir ortam vardır. Bu konuda özellikle de Kürt halkının durumu kritiktir. Birçok gerici çevre kendi çıkarları için Kürtlere ve benzeri çevrelere saldırıyı bir yöntem olarak geliştirebilir. Özellikle Önder Apo üzerinde zaman zaman geliştirilen spekülasyonlar hızlandırılarak, özel psikolojik savaşa ağırlık verilebilir.

Özel psikolojik savaşın oyunlarına gelinmemeli

O halde herkesten çok bizim bu sürece dikkatli ve duyarlı yaklaşmamız, her türlü provokasyona karşı uyanık ve tedbirli olmamız, süreci bu temelde örgütlü karşılayıp iyi yönetmeyi bilmemiz gerekir. Her alandaki komite ve kadro gücümüz bu konuda kendini görevli bilmelidir. Olayların peşinden sürüklenmemeli ve tahriklere gelmemelidir. Özellikle Önderlik konusunda çok daha fazla dikkatli ve duyarlı yaklaşmalıyız. Bu konuda her şeye dikkatle yaklaşarak, ortaya atılan bilgiler konusunda aceleci davranmamalıyız. Kuşkusuz her şeyi önemsemeliyiz, ancak dikkatle değerlendirip özel psikolojik savaşın oyunlarına gelmemeliyiz.

Çok açık ki, AKP-MHP ittifakı iktidarı vermemek için her türlü yöntemle başvuracak, çok çeşitli oyun ve hileden terör uygulamaya kadar her yöntemi gündeme getirecektir. Türkiye'de normal bir seçim olacağını ve AKP-MHP faşizminin iktidarı kolaylıkla bırakacağını sanmak saf dillik olur. Nitekim iktidardan düşerse başına ne geleceğini iyi bilmektedir. Bunun için, ne olursa olsun iktidarda kalmaya çalışacaktır. Özellikle Tayyip Erdoğan ve AKP'nin durumu böyledir. MHP'nin ne yapacağını ise ancak derin güçler bilir. Tayyip Erdoğan ve AKP yönetimi, her türlü seçim hilesinden, savaş ve benzeri durumlar yaratarak seçimi iptal ettirmeye kadar her yolu deneyecektir.

Demek ki ortada normal bir seçim yok, tersine çok karmaşık bir siyasi ve askeri mücadele var. Kazanma ve yönetim olma işte böyle bir mücadele temelinde gerçekleşecektir. Dolayısıyla savaşı geliştirme dahil, AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi her yöntemle sürdürmek, asla zayıflatmamak, tersine daha da geliştirip zenginleştirmek gerekir. Bu da gerilla ve halk direnişimizi sürekli kılmak ve her alanda daha da geliştirmek demektir. Seçim çalışmalarını buna bağlı olarak ele alınıp yürütülürse en doğrusu yapılmış olur. Bu anlamda seçimi, anti-faşist devrimci-demokratik mücadelenin

bir yöntemi olarak ele alıp bu temelde pratikleştirmemiz gerekir.

Kuşkusuz mücadele ederken de son derece doğru ve yaratıcı tarz ve taktikler geliştirmek zorunludur. Yoksa AKP-MHP faşizmi her şeyi boşa çıkarmak ister. Bu konuda AKP-MHP'ye karşı 6'lı masa ittifakını ve dış çevreleri harekete geçirmeye çalışmak da önemlidir. AKP-MHP üzerinde baskı oluşturup terör uygulamasını azaltmaya çalışmak gerekir. Yine dikkatli taktikler izleme gereği de vardır. Örneğin AKP-MHP faşist ittifakına karşı öyle politika izlemek gerekir ki, kesin düşeceklerini ancak düşükleri an görüp anlayabilsinler. Yani çeşitli yanıltmalar da böylesi bir mücadele içinde önemli olabilir.

Kuşkusuz şimdiye kadar olduğu gibi, bu süreçte de mücadelemizin eksenini AKP-MHP faşizmini yıkmak ve Kürt özgürlüğü temelinde Türkiye'yi demokratikleştirmektedir. AKP-MHP faşizmini yıkmamızın tüm Kürtler, Türkiye, Ortadoğu ve dünya üzerinde çok önemli etkileri olacaktır. Örneğin yıkılan AKP-MHP faşizmi, KDP şahsında çöken Kürt ihaneti olacaktır. Kürt özgürlüğünün önü sadece Bakurê Kurdistan'da açılmayacak, başta Rojava olmak üzere Başûr ve Rojhilat'ta da açılacaktır. Ortadoğu çapında Kürt sorununun demokratik çözümü için son derece elverişli koşullar ortaya çıkacaktır. Kürtler için özgür yaşam temelinde yeni bir sayfa açılacak, yeni bir tarih başlayacaktır.

AKP-MHP faşizminin yıkılması, Anadolu'da tarih boyu hiç yaşanmamış olan bir demokratikleşmeyi ortaya çıkartabilir. Dolayısıyla Türkiye halkları açısından da yeni bir tarihe adım atış olarak görmek gerekir. Yine Suriye, Irak ve İran'ın benzer bir demokratikleşmeyi yaşayacağı ve bu durumun bölgesel bir devrime dönüşerek demokratik Ortadoğu devrimini geliştireceği açıktır. Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'da yaşanacak bu düzeydeki değişikliklerin de esasta küresel bir değişimi getireceği, Kürt soykırımı üzerine şekillenen küresel hegemonik ulus-devlet sistemi dağılarak dünya halklar konfederalizminin önünün açılacağı kesindir.

Çok açık ki, AKP-MHP faşizminin yıkılması tarihin en büyük devrimlerinden birini ortaya çıkartacaktır. Fakat böyle bir yıkılışın nasıl gerçekleştirileceği önemli olmaktadır. Aslında gerilla ve halk olarak daha etkili mücadele edebilmiş olsaydık, böyle bir direniş temelinde AKP-MHP faşizmini yıkabilirdik. Olmazdı dememek lazım. Doğru ve yeterli mücadele edilebilseydi, o zaman kesinlikle olurdu. Bu düzeyde devrimci savaş yürütülemediği için, bu duruma gelindi ve şimdi seçim ortamından yararlanarak ve seçimi devrimci mücadeleye ekleyerek bu işi gerçekleştirmek istiyoruz. Ancak AKP-MHP faşizmini yıkmak isteyen sadece biz değiliz, 6'lı masa denen düzen muhalefeti de var. Onlar bizim mücadelemizden yararlanarak AKP-MHP iktidarını yıkıp kendilerini iktidar yapmak istiyorlar. Biz de onların mücadelesinden yararlanarak AKP-MHP faşizmini yıkıp demokratik güçleri yönetime getirmek istiyoruz.

İşte bu iş de ustalık istiyor. AKP-MHP faşizmini yıkmaya çalışırken, bazen geçici ilişki ve ittifak içinde olmayı da gerekli kılıyor. Dikkatli olmak, usta davranmak, sonuçta demokratik devrimi gerçekleştirmek üzere geçici ara ittifak yönetimlerine de gerekirse başvurmak önem taşıyor. Tarihte birçok devrim böyle başarılmıştır. Dolayısıyla geçmişin derslerinden de yararlanmayı bilmek gerekir.

Sonucu Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde yürütülecek mücadele belirleyecektir

Değerli Yoldaşlar!

Dikkat edilirse, ideolojik, siyasi ve askeri mücadelenin merkezi her zamankinden daha fazla olarak Türkiye ve Kuzey Kürdistan haline gelmiştir. Adeta Kürdistan ve Ortadoğu'da tarihsel gidişi belirleyecek gelişmeler yaşanacaktır. Elli yıllık Önderlik mücadelesinin sonuçları bu süreçte ortaya çıkacaktır. Kırk yıllık savaşın zaferini bu süreçte kazanacağız. Yüz yıllık soykırımı bu süreçte yenme imkanı bulacağız. Halkımızın ve dostlarımızın beklentisi budur ve Önderlik çizgisi bize böyle bir başarıyı emretmektedir. Yoksa tarih karşısında kendimizi affettirmemiz mümkün olmaz. O halde, içinde bulunduğumuz süreci doğru anlamalı, anlık ve günlük görevlerin gereğini pratikte başarıyla yerine getirmeyi bilmeliyiz.

Çok açık ki sonucu da mücadele belirleyecektir. Ortada netleşmiş ve kesinleşmiş bir durum yoktur, tersine çok yönlü bir mücadele vardır. Dolayısıyla kim doğru tarz ve yaratıcı taktikler uygularsa, kim kendini mücadeleye iyi verirse, kim gereken cesaret ve fedakarlığı gösterirse, kim güçlerini zamanında ve etkili seferber eder ve olayları doğru yönetirse sonucu o kazanacaktır. O halde, Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde tüm gücümüzle sürece yükleneceğiz, her alandaki görevlerimizi başarıyla yerine getireceğiz ve mutlaka biz kazanacağız. Bunun dışındaki bir sonucu asla kabul edemeyiz.

Açık ki bu süreçte de yolumuzu aydınlatan Önderlik gerçeği ve İmralı direnişi olacak. Önderliğin konumunu ve süreç içindeki rolünü doğru anlayacağız ve hiçbir hata yapmadan net ve keskin takipçisi olacağız. Kendimizi Önderlik yerine koymayacağımız gibi, Önderlikle bütünleşme temelinde kendi görevlerimizi de başarıyla yerine getirmekten asla geri durmayacağız. Şimdiye kadarki yetersiz yoldaşlığı, bu süreçte gerçekleştireceğimiz doğru ve yeterli pratikle aşmayı başacağız. İddiamız budur ve kendimizi mücadeleye verirken başarmak da imkan dahilindedir.

Diğer yandan, Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde topyekun direnişe seferber olacağız. Her şeyden önce, kahraman gerillamız bu süreçte de savaşı geliştirecek ve tüm halkımıza öncülük edecektir. Dağda, ova, şehirde, düşmanın olduğu her yerde gençliği ve halkı devrimci savaşa seferber ederek, bu tarihi sürecin kazanılmasının kahraman öncüsü

olmayı bilecektir. Halkımızın ön açıcı moral gücü olmayı her zaman gerçekleştirecektir. Yine kadın ve gençlik hareketimiz tarihi öncülük rolünü başarıyla oynayacaktır. Dört parçada ve yurtdışında halkımız ve dostlarımız özgürlük direnişini her zamankinden fazla geliştirerek tarihi başarının sahibi olacaktır. Başta Türkiye olmak üzere her alandaki devrimci-demokratik dostlarımızla daha sıkı ittifak yapılacaktır ve daha güçlü mücadele edilip birleşik devrimin zaferi yaratılacaktır. Esas olarak da demokratik siyaset rolünü tam oynayarak, hiçbir hata yapmadan sürecin başarısının ve tüm sonuçları birleştirmenin sağlayıcısı olacaktır.

Bunlar temelinde, hiç kuşkusuz en başta Kuzey Kürdistan halkımız ve Türkiye halkları mücadeleye seferber olacaktır. Gereken birliği ve gücü ortaya çıkartarak, süreci sabot etmeye dönük tüm girişimleri boşa çıkartacaktır. Faşist-soykırımcı saldırılara karşı yerinde ve anladığı dille cevap vermesini bilecektir. Öz savunma konumunu ve gücünü geliştirerek, AKP-MHP faşist saldırılarına karşı durmayı başaracaktır. İmralı direnişinin, gerillanın ve zindan direnişinin gücünü arkasına alarak, AKP-MHP faşizmini yıkan ve insanlığın önünü açan bir mücadeleyi ortaya çıkarmayı mutlaka sağlayacaktır.

Hiç kuşkusuz bu sürecin en dinamik güçlerinden biri Kuzey ve Doğu Suriye halkları ve direniş güçleridir. Dikkat edilirse, AKP-MHP faşizmi bu alana saldırarak Türkiye'de şovenizmi geliştirmeye ve kitle desteğini artırmaya çalışacaktır. Bu alana dönük işgal saldırılarını artırarak, seçimi erteleme ve iktidar ömrünü uzatma yolunu deneyebilecektir. Bütün bunlar da artık geri sayımı başlamış olan AKP-MHP faşizmini yıkan mücadelesinde Kuzey-Doğu Suriye halklarının ve direniş güçlerinin rolünü artıracaktır. Söz konusu gerçekler doğru değerlendirilerek ve her zaman hazır olunarak, Kuzey-Doğu Suriye cephesi AKP-MHP faşizmini yıkan sürecinde üzerine düşen rolü başarıyla oynayacaktır.

Kuşkusuz bu mücadelenin çok önemli bir alanı da Başûrê Kurdistan olmaktadır. Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırıları, her alandaki MİT ve kontrgerilla saldırıganlığı Güney Kürdistan'ın önemini daha da artırmaktadır. Zira söz konusu saldırıganlığa karşı geliştirilen kısmi bir eylemlilik, saldırıları kırarak önemli bir sonuç yaratmıştır. Belli ki Hareketimizin kararları temelinde söz konusu eylemliliği daha çok geliştirmek gerekir. Başûr halkımızı, kadınları ve gençleri AKP-MHP işgaline ve KDP ihanetine karşı daha

çok eğitim örgütleyerek seferber etmek lazımdır. Gelişmeler KDP ihanetini hiçbir dönemde olmadığı kadar teşhir etmeyi bilmiştir. Çünkü mevcut KDP ihanetinin, tarihte görülmüş ihanetleri bile kat kat aştığı ortadadır. Aşırı 'ulusal birlik' vurgusuyla söz konusu bu ihanetin teşhirini zayıflatmamak gerekir.

Son beş ayın en kayda değer olaylarından biri, hiç kuşkusuz Rojhilat Kurdistan ve İran'da gelişen 'Jin Jiyan Azadî' serhildanları olmaktadır. Bazıları bu serhildanların Kuzey Kürdistan'daki gelişmelerden ayrı ve hatta ona karşıt olduğunu sanmaktadır. Halbuki bu yaklaşım doğru değildir, tersine çok ciddi bir biçimde yanlış içermektedir. Çok iyi biliyoruz ki, PKK'nin Kuzey Kürdistan'da örgütlenmesini gerçekleştiren özgürlük devrimini başlattığı 1978-79 yıllarında Şahlık yıkılarak Rojhilat ve İran'da da devrim gelişti. Dikkat edilirse, bu iki durum birbiriyle paralel ve eş zamanlıydı. Şimdi yaşanan da işte buna benzer bir durumdur. Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de AKP-MHP faşizminin yıkılışına doğru gidilirken, Rojhilat Kurdistan ve İran'da da mevcut serhildanlar gelişmiş ve dolayısıyla ilk etkisi bu alanda olmuştur. Tıpkı 1970'lerin sonu 1980'lerin başında olduğu gibi, şimdi de iki alanda devrimci ve özgürlükçü gelişme birbirine paralel gelişecek ve birbirini derinden etkileyecektir. İşte bunu gerçekleştirecek doğru politikayı ve etkili mücadeleyi bu alanda da yürütmek gerekir.

Mevcut gelişmeler yurtdışındaki halkımızın ve Hareketimizin görev ve sorumluluğunu daha da büyütmektedir. Kitle eylemleri, propaganda ve diplomasi çalışmalarıyla zafere doğru yürüyen özgürlük devriminin temsilciliğini doğru ve başarılı bir biçimde yapmak gerekir. Özellikle kadınların ve gençlerin bunu gerçekleştirmeye potansiyelleri çok güçlüdür. Bu potansiyel doğru ve yeterli değerlendirilirse, AKP-MHP faşizmini yıkan mücadelesine yurtdışındaki halkımız çok daha güçlü katılmayı mutlaka başarır.

- Kahrolsun Uluslararası Komplo ve Faşist-Soykırımcı Diktatörlük!

- Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

- Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!

- Biji Rêber Apo!

Gençlik, Mehmet Akar Şahsında "Güneşimizi Karartamazsınız" Eylem Şehitlerinin Amacını Devrimle Taçlandırmalıdır

Özgür Şerker

Toplumun kadın öncülüğündeki tüm ahlaki politik bilinci, ona dayalı özgür ve komünal yaşam değerlerinin çalınması ve gaspı üzerinden şekillenerek oluşan hiyerarşik iktidar sistemi; varlığını yalan, hile ve komplolarla dayandırarak kendini yaşatmıştır. Bu karakterini kırımlar, kıyımlarla geliştirerek sürdürmüştür. Devletin de mayası olan iktidar zihniyeti, gidererek düşünceleşen, derinleşen, sistemleşen bir karakter kazanmıştır. Toplumun en temel dinamik gücü ve kimliği olan gençleri düşünsel ve duygusal kuşatma biçiminde kendi komplolarının bir parçası haline getirerek onları bu sistemin savaşçıları haline getirmiştir. Komplocu yaşlı şaman, gençlerin yaşamdaki bilinç yetersizliği ve tecrübesizliklerinin de bilincinde olarak gençlerin öğrendiğini eyleme geçirme potansiyeli ve onu yaşama uygulamadaki pratikçiliğinden tutarak beynine ve duygularına komplo tohumlarını serpiştirip, kendi sisteminin temel gücü haline getirmiştir. Bu anlamda komplocunun ilk hedefi, ilk kurbanları gençlerdir, ilk kandırılan, ilk düşürülen ve bununla da bırakılmayıp ilk karşılaştırılan kimliktir. Kuşkusuz ilk hedeflenen olmasında belirleyici olan gerçeklik gençliğin kendinde potansiyel olarak barındırdığı dinamizm, duygusal ve eylemsel potansiyelini uygulama gücü olmuştur.

Kadın kırımı, gençlik kırımı toplumsal soykırım ile özdeş olmaktadır

İktidar zihniyeti, toplum kırımını kadın kırımı ve gençlik kırımı üzerinden gerçekleştirmektedir. Doğanın ve toplumun en temel dinamik canlılığı ve yine geleceği yaşatma anlamında süreklilik gerçeği, en fazla

gençlik ve kadında karşılık bulmaktadır. Bu anlamda kadın kırımı, gençlik kırımı toplumsal soykırım ile özdeş olmaktadır. Bu temelde başlatılan soykırımı da komplo ile geliştirmiştir. Bu anlamıyla komplo bir soykırım sistemidir. Komplocu iktidar ve onun devletçi sistemi komploya dayalı kendi inşasını gerçekleştirip zamanla bir kurumsal yapıya dönüşerek bu talan, gasp, hırsızlık ve soykırımı dayalı zihniyet ve sistemi daha da büyütme temelinde bir savaş olgusuna evirtip giderek taktiksel ve stratejik temelde geliştirmiştir. Devletleşerek sistemleşen iktidar olgusu bu temelde geliştirdiği tüm kurumsallaşmaları da savaşın hizmetine koyarak savaşın kendisini de giderek kurumsallaştırmıştır. Taktik, strateji, askeri yetkinlik ve güç ile sonuç alamadığı tüm toplumlara, halklara, inançlara, toplumsal önder ve öncülerine karşı komplolar geliştirerek sonuç almak bu iktidar sisteminin mayasında vardır ve tarihin her döneminde bu komploları giderek derinleştirmiştir. Bu anlamda iktidar tarihi komplolar tarihidir.

Komplo gerçeğinin kendisini dayandırdığı temel bir gerçeklik, komplo yapmak istediği topluma, onun ideolojisiyle toplumsal yaşam değerlerine ve öncülerine karşı geliştirdiği ihanet ve işbirlikçi çizgidir. Bu anlamıyla geliştirilen ilk komplo gerçeği de tarihsel ve toplumsal temelde doğru çözümlendiğinde özünde bir ihanet barındırdığı gerçeği ile karşılaşmaktayız. Komploya dayalı bu ihanet gerçeği tarihsel olarak tek tanrılı ve çok tanrılı dinlerin mitolojilerinde de görülmektedir. Tarihten günümüze doğru Sümer, Yunan, Mısır mitolojilerinden; Yahudi, Hristiyan, İslam mitolojilerine kadar temeli komploya dayanan birçok mitolojik hikayede geliştirilmiş olan ihanet ve işbirlikçilik tüm acı

gerçeği ile karşımıza çıkmaktadır. Bu gerçeklik Kürt mitolojisi ve tarihinde de görülmektedir. İhanet olgusu özünde bir aidiyet yitimidir. Ait olduğu toplumsal gerçeğe, ahlaki değer yargılarına, köküne ihanet ettirip onun karşıt savaşçısı durumuna getiren temel gerçeklik aidiyetsizlik duygusudur. Bu anlamıyla aidiyetsizlik, köksüzlük ve kişiliksizlik ile özdeşdir. Bu yüzden kendi gerçeğine ihanet etmiş bir kişiliksizlik kendisi için çalıştığı taraf başta olmak üzere hiç kimseye güven vermez. Bir ihanetçi ve işbirlikçi ile ilişki ancak onu kullanma temelinde olabilir ki mevcut devletçi sistem ve kapitalist modernite bunu bir sistem, bir sınıf ve karakter olarak geliştirmektedir. Çünkü ihanetçi kişilik zaten ihaneti ile kendisini pazarlama durumunu ilan etmiş, bu temelde kullanıma açık olduğunu pratiğinde ifade etmiştir. İhanet olgusunun bu genel gerçeği ile beraber Kurdistan'da ihanet ve işbirlikçi çok daha derinlikli ve trajik bir gerçeğe sahiptir. Sömürgeci, soykırımcı, emperyalist güçler eliyle bir komprador ve işbirlikçi sınıf karakteri kazandırılmaya çalışılmaktadır. Tarihten günümüze kadar bunu kendisine görev edinmiş PDK bu kontra ve komprador görevi adeta salyalarını akıtarak iştahlı bir şekilde icra etmeye devam etmektedir.

Devletçi uygarlık sistemi içerisinde komplo ve soykırımlar sistemleşmiş ve kurumsallaşmıştır

Geliştirilerek kurumsallaştırılan savaş olgusu bir gasp ve soykırım savaşı biçiminde etkisi ve kapsamı giderek derinleştirilmiş ve stratejik bir amaç haline getirilmiştir. Kapitalist modernitenin tamamen kendi karakterini verdiği savaş gerçeği ne-

redeyse belli bir tanıma dahi sığdıramayacak kadar yaşamın tüm alanına yedirilmiş, çok kapsamlı ve çok yönlü karakteri ile kolayca anlaşılacak kadar inceltilmiş ve özelleştirilmiş bir durumdadır. Kapitalist modernite ile birlikte toplumsal aklın ürünü ve yaratımı olan bilim, siyaset, ekonomi, tüm propaganda araçları, dini kurumlar, tüm ilişki ve ittifaklar, teknik ve teknolojik gelişmeler yine başta eğitim olmak üzere tüm devlet kurumsallaşmaları ve birçok sözde sivil toplum kuruluşları bir bütünen savaşa hizmet eder temelde etkili birer savaş argümanı olarak kullanılmaktadır. Kuşkusuz tüm yoğunluğu ve derinleşmiş biçimiyle bu gün kendini sistemleştirmiş ve özelleştirmiş olan günümüzün savaş karakterinin de mayasında yine yalan, kandırma, hile ve komplolar yer almaktadır. Hatta günümüzde yalanın, hilenin, komplonun ve soykırımların geliştirilerek kurumsallaştıklarını çok rahat ifade edebiliriz. Devletçi uygarlık ve günümüz kapitalist modernite sistemi içerisinde yalan sistemleştirilmiş, kurumsallaşmıştır; hile kurumsallaşmıştır, komplo ve soykırımlar sistemleşmiş ve kurumsallaşmıştır.

Oluşumu ve tarihi komploya dayanan iktidar ve onun cisimleşmiş biçimi olan faşist devlet sistemi geçmiş tarihten günümüze kadar birçok halk, toplum ve onun öncüler, önderleri üzerine belli düzeyde komplolar geliştirilmiştir. Belli bir düzeye kadar da sonuç almışlardır. Bu güne kadar komplo ile karşı karşıya kalan birçok hareket, halk onun öncü ve önderleri bu komplo gerçeğine çok fazla direnememiş, komplo gerçeği karşısında kendi varlıklarını korumayı başaramamıştır. Büyük bir çoğunluğu komplo gerçeği karşısında yenilip tasfiye olmuştur. Hatta yüz yüze kaldığı komplo gerçeği karşısında karşıtına dönüşen

kişi ve öncüler de olmuştur. Önder Apo'ya karşı gerçekleştirilen komplo gerçeği hiç bir mitolojik hikayede bile benzerine rastlanmamış düzey, kapsam ve derinlikte bir komplo olarak geliştirilmiştir. Kapitalist modernite sisteminde küresel emperyalizmin süper güçleri denilen tüm öncü hegemonik güçleri ve onların inşası olan uluslar arası kurum ve kurumsallaşmalarını da devreye sokarak bölgesel işbirlikçi, ihanetçi ve komprador güçlerin de ortaklığı temelinde Önder Apo'ya karşı devletler arası komplo gerçeği gerçekleştirilmiştir. Önder Apo'ya karşı geliştirilen bu devletler arası komplo bilinen gerçeği ile 34 farklı devletin bu komplo da yer alma durumları vardır. 34 farklı devlet eliyle gerçekleştirilen bu komplo gerçeği düzeyi, kapsamı, derinliği ile kendinden önceki tüm komplo gerçekliklerinden farkını açıkça ortaya koymaktadır. Kuşkusuz Önder Apo'ya karşı geliştirilen bu komplocunun kapsamı ve derinliği Önder Apo'nun sömürgeci, soykırımcı emperyalist sistem için ne kadar büyük bir tehlike arz ettiğinin ifadesidir. Bu gerçeklik kapitalist modernite hegemonik güçlerinin Önder Apo'nun fikir, felsefe, ideoloji ve paradigması karşısında içine düştükleri dehşet durumunun bir ifadesidir. Bu güne kadar hiç bir devrimci sosyalist önder ve öncülük ettiği hareket, kapitalist sistem karşısında bu kadar korku ve tehlike oluşturacak güçte olamamıştır. Bu gerçeklik kapitalist modernite güçlerinin kendi itirafları olarak da tarihe geçmiştir.

Önder Apo komploya dair bir değerlendirmesinde bu gerçeği çok çarpıcı bir biçimde ifade etmektedir. *"Kapitalist, modernist sisteme, onun liberal ideolojik hegemonyasına karşı amansız bir savaşım yürüttüğümünden dolayı kapitalist, modernist sistemin hegemonik güçleri tarafından, büyük*

bir komployla kapitalist, modernist sistemin esiri olarak İmralı'ya getirildim. Eğer kapitalist, modernist sistemi ve onun liberal ideolojisini, yani paradigmasını kabul etmiş olsaydım, böylesine bir duruma karşılaşmamış olacaktım. Ama ben; kapitalist, modernist sistemi, onun paradigmasını kabul etmedim, ret ettim. Bundan dolayı kapitalist, modernist sistemin hegemonik güçlerinin komplosuyla karşı karşıya kaldım ve kapitalist, modernist sistem güçlerinin İmralı sistemine alındım. Bu güçler tarafından İmralı sisteminde tutularak; yeni paradigmanın, demokratik modernite sisteminin geliştiricisi olmaktan dolayı cezalandırılıyorum" diye belirtiyordu. İmralı işkence ve tecrit sistemi kapitalist modernitenin hegemon güçleri tarafından çok özel olarak kurgulanarak hazırlanmış ve gardiyanlığı soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'ne bırakılmış ve asıl özel savaşın tüm boyutlarıyla yürütüldüğü bir merkezdir. Kuşkusuz bu kapitalist modernitenin öncü emperyalist güçleri ve gardiyanları faşist TC Devleti Önder Apo'nun şahsında bir tasfiye ve soykırım savaşı yürüterek Kürt soykırımını ve tüm halkların özgürlük umudunu tasfiye etmeyi amaçlamışlardır. Önder Apo bir hakikat olarak gerçekleşen bilinç, duygu ve anlam dünyasının büyüklüğü ile geliştirdiği paradigması ile bu tasfiye konseptini boşa çıkarmıştır. Tüm kudretlerini seferber eden bu emperyalist güçler ittifakı Önder Apo'ya etki edememiştir. Heval Fuat bir değerlendirmesinde bilge insan gerçekliği olarak bu durumu çok etkili bir biçimde ifade etmektedir. *"Bilgeyi savaşarak geriletebilirsiniz, hatta kendisini yok edebilirsiniz; ama onu fethedemezsiniz, ruhuna, duygularına, düşüncelerine egemen olamazsınız, kendinizi onda hiç bir zaman içselleştiremezsiniz, onu kendi sisteminizin insanı haline getiremezsiniz"* diyordu.

Önder Apo ilk çıkışından itibaren sürekli gelişen, yenilenen gerçekliği ile bir ulusal önder olmaktan çıkarak geliştirdiği ideoloji, paradigma ve felsefe ile bilinen zaman ve mekan olgusunu aşarak evrenselleşen bir gerçekliği yakalamıştır. Kendisinde tüm insani, toplumsal değer yargılarını, devrimci, demokratik ve sosyalist insanın ilkesel duruşunu temsil edip en yaman savaşçısı ve önderi olmuştur. Tüm bu değerlerin bileşkesi olan Önder Apo, özünde özgürlüğün önderi olmuştur. Coğrafyanın mekansal sınırlarını, tarihin dönemsel sınırlarını, ulus devletlerin zihinsel sınırlarını aşarak evrenselleşen bu Önderlik gerçeği kadınların, gençliğin, halkların, çocukların, inançların solcu, sosyalist ve devrimcilerin umut, mücadele ve özgürlük önderi olmuştur. Önder Apo, insanlığı aydınlığın özgürleştirici ruhuyla buluşturan çağdaş Prometheus olmuştur. Başta kadın ve gençlik olmak üzere birçok farklı haktan, dilden, inançtan insanların bu enternasyonal önderlik gerçeğinde mücadeleye katılmaları, aradıkları aydınlık ve özgür hakikati bulmaları ile ilgilidir. Bu anlamda Önder Apo için yapılan 'Güneş' benzetmesi tam da bu gerçeklik de anlam bul-

maktadır. Yakalanan aydınlanma, bilinç, duygu ve bu anlam temelinde birçok Önder Apo militanı ve devrimci, yurtsever insan bu tasfiyecilik ve komplo karşısında "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarı ile kendilerini ateşin hakikati ile arındırarak yapılabilecek tüm tanım ve benzetmeleri yetersiz bırakan bir gerçeklik oldular. İnsanlık tarihinde ilk olma gerçekliği ile bu komplo yapan güçlere de dehşet saçan, yaşadıkları dehşeti onlara da dünyaya açıktan itiraf ettiren bir gerçekliğe sahip oldular. Bu gerçeklik eylemin ve eylemcinin büyüklüğünün ifadesidir ve sadece Önder Apo'nun kesin durdurulması talimatı ile ancak durdurulabilmiş kararlılıkta gelişen bir eylemsellik olmuştur.

Güneşimizi Karartamazsınız eylemsellikleri 9 Ekim 1998 günü Maraş cezaevinde bedenini ateşe verip şehit düşen Mehmet Halit Oral yoldaş ile başlayıp en son Mardin'in Artuklu ilçesinde Ocak 2023 yılında 65 yaşındaki Veysi Taş ve Amed'in Sur ilçesinde bulunan tarihi Keçi Burcu'nda bedenini ateşe veren, Mehmet Akar ile devam etti. 2019 yılında "dağa kaçırıldığı" iddia edilen ve ailesi HDP önünde oturan, daha sonra zorla evlendirilen 25 yaşındaki Mehmet Akar, 16 Ocak günü saat 21.21'de bedenini ateşe vererek Güneşimizi Karartamazsınız şehitler kervanına katıldı.

Güneşimizi Karartamazsınız eylemsellikleri Önder Apo için alınan idam kararını parçalayarak sömürgeci soykırımcı emperyalist güçlerin suratına tokat gibi inerek hepsine geri adım attırma başarıdır. Geliştirilen eylemsellik biçimi Önder Apo tarafından doğru görülmeyeceği için durdurulmuştur. Bundan sonraki süreçte de aynı tarz eylemselliklerin gelişmemesi üzerinden Partimiz büyük bir hassasiyet ile yaklaşmaktadır. Var olan bütün duygu, düşünce ve irade yoğunluğunu bir bütün düşünmana günün her anında en yaratıcı yol ve yöntemlerle eylemleriyle darbe üstüne darbe indiren bir arayış ve pratikleşme durumunda olma ve yine tüm gücünü, bilincini enerjisini, potansiyel ve aktif bir örgütlenme, bilinçlenme ve eylemselliğe evirtme perspektifi sunulmaktadır. Güneşimizi Karartamazsınız eylemselliğini geliştiren her arkadaş kuşkusuz derin bir duygu, anlam ve irade büyüklüğüne kavuşmuş arkadaşlardır. Döneminde sonuç alıp önemli gelişmelere ön açmıştır. Bu eylemselliklerle şehitler kervanına katılan her arkadaş, Önderlik şahsında geliştirilen komplonun, toplumsal özgürlük değerlerine, onun ahlaki politik top-

lum gerçeğine, özgür yaşam felsefesine, sosyalizme, tüm devrimci dinamiklere, kadına ve gençliğe yapılan komplo olduğunu derin şekilde bilince çıkararak insan üstü bir irade ile eylemsellik geliştirmişlerdir.

Özel savaşın hedeflerinden biri gençliği ahlaki değerlerden ve maneviyattan uzaklaştırmaktır

Güneşimizi Karartamazsınız eylemselliklerinin en son halkası değerli yurtseverler Veysi Taş ve Mehmet Akar arkadaşlar olmuşlardır. Aynı tarz eylemsellikleri tercih etmemek kaydıyla bu eylemsellikler hepimize çok büyük görev ve sorumluluklar yüklemektedir. Özellikle Mehmet Akar arkadaş yurtsever bir genç olarak sömürgeci, soykırımcı faşist TC Devleti ve arkasındaki kapitalist modernitenin hegemon güçlerinin Önder Apo üzerindeki komplo ve mutlak tecridi merkezine alan kirli özel savaş politikalarına teslim olmayıp karşı eylem geliştiren bir duruş sergilemiştir. Mehmet Akar arkadaş, Önder Apo üzerinde geliştirilen komplo ve mutlak tecridin bir soykırım savaşı olduğunun bilincine varmış ve bunun duygu yoğunluğu ve iradesiyle bedenini ortaya koyarak tüm Kurdistan gençliğine görev, sorumluluk ve layık olma temelinde borç yüklemiştir. Çünkü faşist TC gerçekliğinde özel savaş, Kurdistan'a yönelik soykırım, asimilasyon, inkar ve imha politikaları biçiminde somutlaşmaktadır. Bu kapsamda halkın tarihsel birikimleri, toplumsal belleği, dili, kimliği ve kültürünü kırımdan geçirmek istemektedir. Bu kirli savaş asimilasyonla dejenere etme, inkarla köksüzleştirme, korku ile köleleştirme ve açlıkla terbiye etmeye dayanır. Halkı özelde gençliği ve kadını; siyasi, sosyal, kültürel, ekonomik, fiziki, moral ve ahlaki yönden çökerterek soykırıma uğratmak, bir özel savaş stratejisi olarak uygulanmaktadır. Özel savaşın en temel hedef ve amaçlarından bir tanesi de toplumu özelde de gençliği ahlaki değerlerden mahrum kılarak ve maneviyatsız bırakarak, gençlikteki direnme ve mücadele dinamiklerini ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Çünkü mevcut kirli özel savaş rejimi bir toplumu çürütmenin, yozlaştırmanın temel dinamiklerinin gençliği bu temelde bozmak ve yozlaştırmaktan geçtiğini çok iyi bilerek bu savaşın hedef tahtasına gençliği koymaktadır. Tüm yönelimlerini buna göre gerçekleştirmektedir. Çünkü bu kirli özel savaş bir soykırım sa-

vaşıdır. Bu temelde tarihsel gelişim aşamasında, toplumsal kimliğinden kopartılmış, köksüzleştirilmiş, kimliksizleştirilmiş ve her türlü kötülüğe açık kişilikler yaratmak istemektedir. Günümüzde bu uluslararası komployla, 15 Şubat Komplosu'yla, İmralı işkence, tecrit ve soykırım sistemiyle birlikte yürütülen bir özel savaş halini almıştır. Mehmet Akar yoldaş, Önderliğe bağlı bir yurtsever Kurdistan genci olarak bunun bilincine varıp şehit düşmeden önceki ana kadar görevlerini ve sorumluluklarını yerine getiren, tüm baskı zulüm ve ailesinin de bir parçası olduğu özel psikolojik saldırılara rağmen geri durmayarak görevlerini yerine getirme mücadelesi vermiştir.

Bu anlamda Mehmet Akar arkadaşın eylemi tüm Kurdistan gençliğine amacı soykırım olan bu kirli, özel psikolojik savaş karşısında mücadele görevi ve sorumluluğu yüklemektedir. Bu yüzden özel savaş boşa çıkarmanın en temel gerçekliği, kendini Önder Apo felsefesi temelinde eğiterek bilinçlendirme ve örgütlenme temelinde olmalıdır. Kendi örgütlülüğünü sağlamış, kendini ve tüm çevresini örgütlemiş ve bilinçlendirmiş bir gençlik, tüm bu özel psikolojik savaş saldırılarını bertaraf edebilir. Bilinçli ve örgütlü bir gençlik, kadın ve toplum, özel savaşın yalan, hile kandırma, korkutma ve şiddet saldırılarını her şekilde boşa çıkarabilir. Çünkü bilinçli insan ne bastırılıp korkutulabilir ne de kandırılıp aldatılabilir. Bu yüzden kendini bu kirli özel psikolojik savaş karşısında her anlamıyla eğitip, donatmak, Önder Apo'nun düşünceleri ile kendini örgütlü ve eylemli kılmak Kurdistan gençliğinin ve tüm gençliğin en yaşamsal görevi ve Mehmet Akar şahsında tüm şehitlere ve eylemine karşı sorumluluğun da bir gereğidir.

Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamak gençliğin temel görevidir

Mehmet Akar arkadaş, eylemiyle kapitalist modernite ve onun savaşım karakteri olan özel psikolojik savaşın dayattığı tarihsizlik, köksüzlük, aidiyetsizlik, lümpenizm ve maneviyatsızlığa karşı tarih bilincini geliştirerek özünü aldığı toprağına ve yurduna, mücadele gerçeğine karşı aidiyet ve köklerine bağlı yaşamının, kapitalizmin yaratımı olan lümpenizm ve sahte özgürlük yalanları karşısında yaşamı pahasına da olsa özgür ve manevi yaşamı tercih etmenin sembolü olmuştur. Tüm baskı, zulüm, fiziksel ve psikolojik şiddet karşısında teslim olmayan, boyun eğmeyen, öfkesini ve intikam duygularını bıçak gibi bileyerek sömürgeci, soykırımcı faşist TC ve tüm işbirlikçi ihanetçilerin kalbine saplamıştır. Bu gerçeklik ile Mehmet Akar, tüm Kurdistan gençliği için; soykırımcı, sömürgeci komplocu TC Devleti'ne karşı intikam duygularını keskin ve canlı tutmanın, ondan en radikal şekilde hesap sormanın ve intikam almanın gerekçesi ve sembolü olmalıdır. Çünkü gençlik bağlılık ve intikam duyguları en güçlü, en canlı

ve keskin olan kimliktir. Mehmet Akar, Önder Apo üzerindeki komplo ve mutlak tecridi kırma temelinde eylemsellik geliştirmiştir. Her ne kadar eylem biçimi onaylanmasa da öz olarak Önder Apo'ya bağlılık temelinde gelişen bir eylemsellikler. Mehmet Akar, komplo ile özdeşleştirilerek yürütülen kirli özel psikolojik savaşın bir düzeyde bilincine vararak cevap olmak istemiştir. Tüm Kurdistan gençliği de komplo ile özdeş yürütülen bu kirli savaşın gençliği komplo gençliği haline getirme amacının olduğu bilinciyle Önderliğe bağlılığının bir gereği olarak komployu kırarak en temel örgütlü ve eylemli intikam gücü olmalıdır. Kendisini kirli özel savaşın etkisi altında komploya hizmet eden durumdan çıkarmak, komplo gençliği olma durumundan çıkarak Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama mücadelesinin aktif öncüsü olmayı kendisine en acil ve yaşamsal görev bilmelidir. Bu anlamıyla Mehmet Akar, tüm Kurdistan gençliğine ilkeli, cesur, direnişçi ve Önder Apo'ya sonuna kadar bağlı bir yaşam ve mücadeleyi bir mesaj, bir miras ve bir görev olarak bırakmıştır.

Önder Apo'nun "Devrimci Halk Savaşı; Varlığını Koruma, özgürlüğünü sağlama savaşımıdır" tespiti tüm Kurdistan toplumu, gençliği ve tüm insanlık açısından kendi değerleri ve kökleri üzerinden var olmanın temel yaşamsal ilkesidir. Önder Apo üzerindeki komplo esaslı yürütülen soykırım savaşını bitirecek ve zaferi sağlayacak temel gerçekliğin Devrimci Halk Savaşı olduğu bilinciyle gençlik olarak Devrimci Halk Savaşına tüm boyutlarıyla öncülük yapmak, komployu kırarak ve özgürlüğü sağlayacak ve en esaslı değerlerimiz olan şehitlerin anısına layık olunacak esas gerçekliktir. Bu anlamıyla öz savunma bilinci, örgütlülüğü ve eylemselliği ve onun öncülüğü Kurdistan gençliği açısından yaşamsal önemdedir. Çünkü öz savunma bir tercih değil zorunluluktur. Bir var olma, varlığını koruma ve kendi olma mücadelesidir. İnsanlık tarihinde de köleleşme öz savunmasını kaybetmekle başlamış bir süreçtir. Bu temelde tüm bu kirli özel soykırım savaşı karşısında mahalle mahalle, sokak sokak, ev ev öz savunma temelinde kendini, tüm gençliği ve toplumu eğitip örgütlemek, yurtseverlik bilinci ve değerlerini edinmek, faşist soykırımcı TC Devleti'ne karşı gençliği ve halkı savaşır duruma getirmek ve kendini her an eylem halinde tutmak, etkili öz savunma eylemlilikleri temelinde intikam almak, Kurdistan gençliğinin en temel görevidir. Çünkü bu faşizmi, soykırımcı kirli özel savaş rejimini bitirecek güç bilinçli, örgütlü ve eylemli öncü gençlik, kadın ve toplumdur.

Kapitalist modernite ve soykırımcı, işgalci faşist TC Devleti'nin kendi varlığını PKK'yi ve onun yattığı Kürt gerçekliğini soykırımdan geçirmeye dayandırdığı soykırım savaşı karşısında en yaşamsal gerçeklik gerilla ve gerillalaşma mücadelesidir. Kurdistan Özgürlük Gerillası tüm tarihsel, toplumsal

Her Kurdistan genci, PKK'de Özgürlük Gerillası saflarına katılmayı kendisi için bir onur mücadelesi olarak görüp sadece kendi katılımı ile sınırlı kalmadan yanındaki, çevresindeki arkadaşlarını da katarak kafiye kafiye PKK özgürlük saflarına akmalıdır. Mevcut haliyle Kurdistan'da ve Kürtlerin bulunduğu her yerde yaşam katlanılmaz, tahammül edilemez durumu getirilmiştir. Bu kadar baskı, zulüm, işkence, kölece bir şekilde düşürülmüşlük ve yalanı yaşam diye yaşamak hiç bir Kurdistan gencine yakışmayacak kadar çirkindir. Kurdistan gençliği hiç bir şekilde alternatifsiz değildir ve adına yaşam denilemeyecek bu zulüm cenderesinde kalmak, tanık olup boyun eğmek, teslim olup sinmek ve göz yumarak kendini kandırmak zorunda değildir.

değer yargılarının, ahlaki politik toplum ilkelerinin, eşitlikçi, paylaşımcı komünal yaşam değerlerinin, özgür kadın, özgür erkek gerçeğinin temsilcisi, yaşatıcısı ve savunucu gücüdür. PKK Özgürlük Gerillası, günümüz dünyasında kapitalizmin dejenere etme ve tümünden bitirmeye çalıştığı sosyalist ve devrimci ilkeleri büyüterek kendinde yaşatan, tüm insanlığın onurunu kurtarma mücadelesi olarak Apocu sosyalizm ve devrimciliği kendini feda ederek yaşatmaktadır. Bu anlamıyla Kurdistan Özgürlük Gerillası başta Kurdistan halkı olmak üzere tüm insanlığın onur intikam ve varlık mücadelesinin teminatıdır. Artık bir hakikat olarak görülen ve anlam dünyasında bilincine ulaşılan bu gerçeklik kişiyi özgürleşme arayışına, özgür yaşamı yaratma eylemselliğine çekmektedir. Bu gün birçok farklı ülke ve halklardan gençler PKK Özgürlük Gerillası saflarına katılmaktadır. Bu anlamda Önder Apo'nun Demokratik Modernite Gerillası dediği gerçeklik yaşam bulmaktadır. Bu da Önder Apo'nun kapitalist modernite ve soykırımcı, sömürgeci sistemden intikam alma biçimidir.

Mehmet Akar, kapitalist modernitenin özgürlük ve yaşam diye sunduğu gerçeğin bir düşkünlük, yalan, sahtekarlık ve kendi gerçeğine küfür ve ihanet temelinde bir yaşam olduğunun farkındalığına vararak; esas yaşamın, özgürlüğün ve hakikatin Önder Apo felsefesinde PKK'de yaşanabileceğini bilince çıkarıp onurlu bir Kürt genci olarak

PKK saflarına katılmak istemiştir. Kapitalist modernite ve onun uşağı sömürgeci soykırımcı faşist TC Devleti'ne vurulabilecek en büyük darbenin gerillalaşma olduğunu bilince çıkarmış bir Kürt genci olarak bu onur mücadelesinde yerini almak istemiştir. Bunun büyük korkusunu faşist TC'ye yaşatmıştır. Çünkü faşist, sömürgeci, soykırımcı TC Devleti'nin belirttiğimiz bütün kirli özel savaş saldırılarının ve en temel amacı PKK'ye katılımların önünü almaktır. Bunu kendileri de açıktan defalarca itiraf etmişlerdir. Bunun için bütün varını yoğunlu seferber ederek devlet olmanın tüm kudretini devreye koymaktan hiç çekinmemektedir. Aileleri de bu düşürücü kirli savaşın en etkili aracı haline getirerek gençleri ailelerinin kendi eliyle düşürülmesini sağlamaya çalışmaktadır. Bu konuda aileye düşürücü ve özel savaş sürdürücü bir rol biçmiştir ve bunu pratik olarak yaptırmaktadır. Mehmet Akar'ın eyleminin bir boyutu da bu özel savaş pençesine düşürülmüş ve ona hizmet eder duruma getirilmiş ve kendi ailesi şahsında Kurdistan'daki sömürge kurumu haline getirilmeye çalışan aile gerçekliğine karşı bir cevap, bir mesaj ve bir eylemdir. Kurdistan'ın kanayan yarısı durumunda olan, komplo ve sömürgeciliğin beslenerek Kurdistan toplumunun kanını emen işbirlikçilik, ihanet ve komploculuk gerçeğine karşı bir tokat gibi inen ilkesel bir eylemdir.

Mehmet Akar, gerillalaşma hayalini Kurdistan gençliğine görev olarak emanet etmiştir

Mehmet Akar, PKK saflarında Kurdistan Özgürlük Gerillası olarak mücadelesini sürdürmek için büyük bir iddia ve hedef ile ısrar etmiş fakat hem faşist TC Devleti'nin baskı, zulüm ve özel savaş saldırılarından hem de ailesinin buna hizmet eden yaklaşım ve pratiklerinden dolayı gerillalaşma hayalini gerçekleştirememiştir. Mehmet Akar'ın gerillalaşma hedef ve hayalini gerçekleştirmek şimdi başta Amed ve Mêrdîn gençliği olmak üzere tüm Kurdistan gençliğinin temel hedef ve amacı olmalıdır. Mehmet Akar, geliştirdiği eylem ile gerillalaşma hayalini Kurdistan gençliğine mesaj ve görev olarak emanet etmiştir. Kurdistan gençliği onun bıraktığı bu görev ve hayali yerde bırakmamalıdır. Her Kurdistan genci, PKK'de Özgürlük Gerillası saflarına katılmayı kendisi için bir onur mücadelesi olarak görüp sadece kendi katılımı ile sınırlı kalmadan yanındaki, çevresindeki arkadaşlarını da katarak kafiye kafiye PKK özgürlük saflarına akmalıdır. Mevcut haliyle Kurdistan'da ve Kürtlerin bulunduğu her yerde yaşam katlanılmaz, tahammül edilemez durumu getirilmiştir. Bu kadar baskı, zulüm, işkence, kölece bir şekilde düşürülmüşlük ve yalanı yaşam diye yaşamak hiç bir Kurdistan gencine yakışmayacak kadar çirkindir. Kurdistan gençliği hiç bir şekilde alternatifsiz değildir ve adına yaşam denilemeyecek bu

zulüm cenderesinde kalmak, tanık olup boyun eğmek, teslim olup sinmek ve göz yumarak kendini kandırmak zorunda değildir. PKK özgürlük mücadelesi; dünyanın en uzak kıtalarından birçok farklı halktan gençlerin bile kendisi için tek mücadele ve yaşam alternatifi

olarak görüp saflarında gerilla olarak mücadele ettiği enternasyonal bir gerçekliğe kavuşmuşken, Kurdistan gençliğinin bu konuda kendisini alternatifsiz görmesi ya da bu noktada tereddüt yaşaması kendi gerçekliği açısından kesinlikle kabul edilemez olmalıdır. Şunu iyi biliyoruz ki özelde Bakur gençliği olmak üzere tüm Kurdistan gençliği; tüm insanlık dışı saldırı, zulüm, baskı ve işkencelere rağmen cesaret, irade, radikallik ve eylemci yönlerinden hiç taviz vermeden her dönemde en zorlu işkence ve baskı ortamında bile mücadele ve katılımdan geri durmamıştır. Her ne kadar yeterli düzeyde olmasa da düşmanı cevapsız ve kendini eylemsiz ve intikamsız bırakmamış ve bırakmayacaktır. Bundan sonra da kendisine en layık ve dönem görevi olan zafer gerillası olma temelinde komplo ve tecride, bulunduğu her yerde özel, soykırım savaşının karşısına bir intikam gençliği olarak dikilmelidir.

En fazla özeleştirilmesinde olması gereken, Kurdistan gençliğidir

En başta Önder Apo'nun militanları olmak üzere Kurdistan gençliği, kadınları, halkları ve tüm solcu, sosyalist, devrimci, demokrat insanlar açısından Önder Apo'ya karşı yapılan konponun sonucu olarak devam eden ve 25 yılı bulan İmralı işkence ve tecrit sistemindeki esaret durumunu sonlandıramayıp fiziki özgürlüğünü sağlayamamış olmak hepimiz açısından en temel özeleştirmedir. Bu özeleştirmenin gereği olarak Önder Apo'ya dönük konponun gelişmesinde sebep ve zemin olan yetersiz yoldaşlık ve sahte dostluk gerçeğimize bir an önce son verip tüm benliğimiz, enerjimiz, potansiyel, duygu, düşünce ve pratikleşme düzeyimiz ile soykırım sistemi olan komplo ve tecridi sonlandırmak yaşamsal önemdedir. Bu gerçeklik en fazla da gençlik için geçerlidir. Çünkü devam eden komplo ve mutlak tecridi bir an önce bitiremezsek gelişmesinde sebep olduğumuz durumun devamı olarak uzamasında da esas sorumlular olma durumundan kaçamayız ki bu da tarih karşısında bir lanetlenme gerçeğini ifade eder. Bu konuda en fazla da özeleştirilmesinde olan ve pratiğinde cevap olması gereken de Kurdistan gençliğidir. Tarihten günümüze kadar gelmiş geçmiş hiç bir sosyalist, devrimci öncü, önder, Önder Apo kadar kadın ve gençliği toplumsal inşa

sisteminde, felsefik, ideolojik, eylemsel anlamda paradigmanın öncüsü olarak görmemiş, bir kimlik olarak dahi tanımlamamıştır. Önder Apo, kadını ve gençliği partinin, paradigmanın öncü kimlikleri olarak tanımlayıp bizzat kendisi eğitiminden sistemine, örgütlenmesinden eylemine kadar benzersiz bir emek, büyük bir hassasiyet ve sabırla ilgilenerek geliştirip kendi kimliklerinin hakikati ile buluşturmuştur, özündeki potansiyeli aktifleştirmiş, bilinç ve kimlik sahibi kılmıştır. Önder Apo, 'Kapitalist Uygarlık' kitabında komplo sürecini değerlendirirken dağa gitmemesini bu ifadelerle değerlendirmektedir. "Bir önemli husus olarak gençliğin inanılmaz eğitimsizliği ve kendilerini mutlaka eğitmem gerekliliği beni dağa çıkıştan alıyordu." Önder Apo'nun bu değerlendirmesi karşısında gençlik olarak her anlamıyla biyolojik olarak varlığımızdan tutalım anlam, felsefik ve toplumsal varlığımıza kadar, benliğimizi, kimliğimizi borçlu olduğumuz Önder Apo'ya layık ve cevap olabilmek en yaşamsal amaç ve hedefimiz olmalıdır. Geliştirilen bu kadar kapsamlı komplo ortamında dahi gelişebilecek tüm tehlikelere rağmen gençliği ve onun eğitimini düşünerek konumlanmasında bile belirleyici kılan bir Önderlik gerçeği karşısında gençlik olarak bu gerçeği iliklerimize kadar hissederek, aldığımız nefesi dahi Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama temelinde kullanmak ve bunu mutlak zaferle taçlandırmak dışında hiç bir seçeneğimiz yoktur. Bu anlamda gençlik olarak Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamaya hizmet edecek bir gerçeklik dışındaki her durum, duruş ve geçen her an gafletten öte bir gerçeklik ifade etmeyecektir. Bu güne kadar kendini bu hakikat uğruna feda eden "Güneşimizi Karartamazsınız" şehitleri ve tüm devrim şehitlerimizin anıları ve amaçlarına da ancak böyle cevap olunabilir.

Öncü kişilikler tarihsel ve toplumsal değer yargılarını kendisinde yaşamsallaştırmış, bunun duygu, anlam, sorumluluk ve görevlerinin bilincine ulaşarak kendini bu uğurda feda eden kişiliklerdir. Bir kademiş gibi dayatılan mevcut köle yaşamı değiştirmeye çalışmak, kendisi dışındaki insanların kader bildiği yaşamı değiştirmeye çalışmak öncü kişiliklerin temel özellikleridir. Bu gerçeklik temelinde kendilerini feda etmeleri şehitlerin soyluluklarının ifadesi olmaktadır. Bu yüzdendir ki tüm gerçek öncüler tarihin seyrini

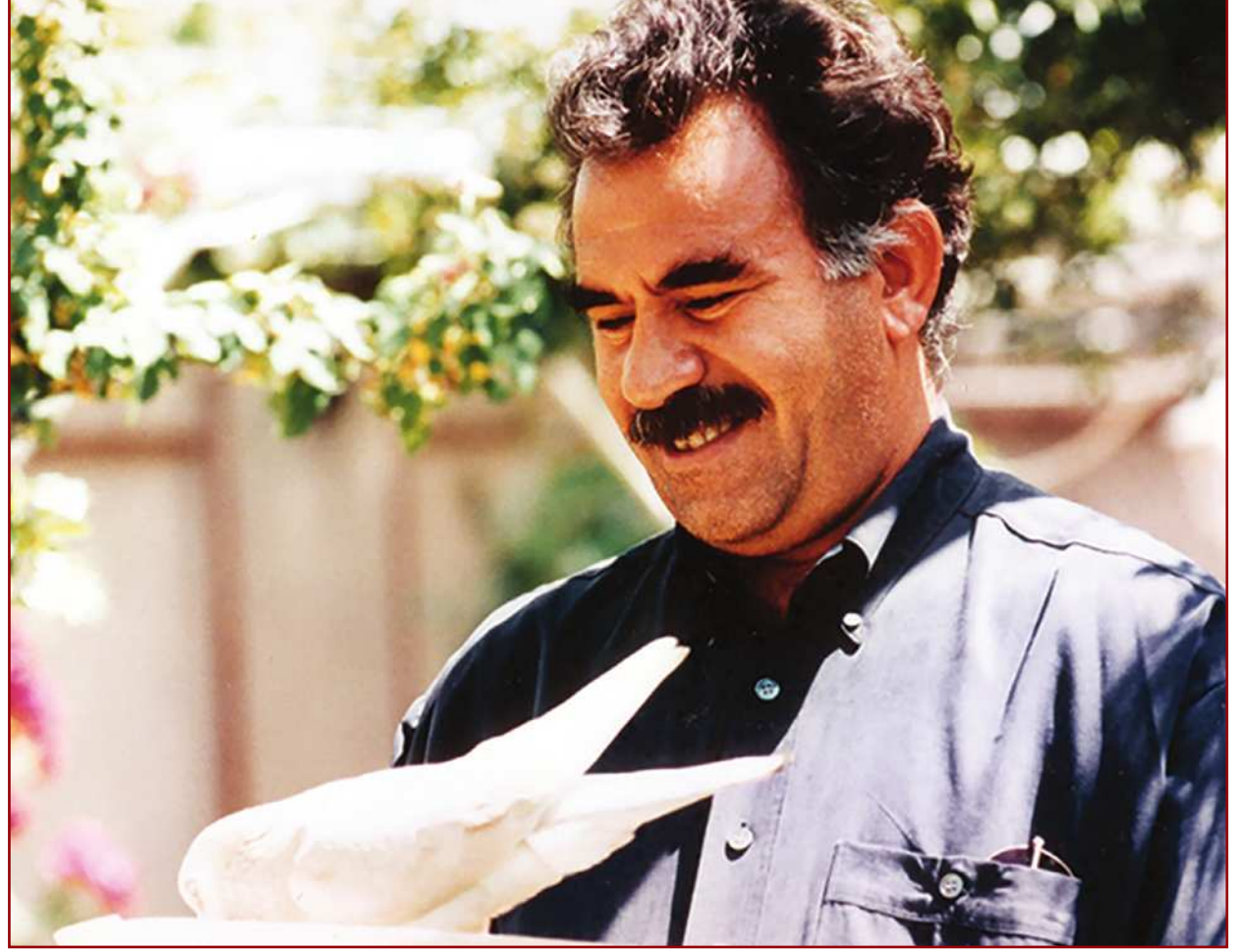
değiştirmede etkili kişiler olduğu için fiziksel mekan ve bilinen sınırlı zaman olgusuna sığmazlar. Tarihin canlı seyri içerisinde yaşamın tüm canlılığına her an dahil olan, yaşamın tüm seyrine yarattıkları ile yön veren, dönüştüğü düşünce, eylem, anlam ve duygu gerçekliği ile her an yaşamı yürüten, yön veren ve anlam katan bir katılımın sahibi olurlar. Bu yüzden gerçek öncü, önder kişilikler en canlı, en etkileyici durumda olan kişiliklerdir. Bu gerçeklik Kurdistan tarihsel ve toplumsal gerçekliğinde ve onun tek değer yaratıcı ve temsilcisi partimiz PKK ve onun öncü ve adanmış şehitleri şahsında, tanımlanan sınırlı zaman ve mekan olgusu tamamen aşılmıştır. "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarı ile şehit düşen tüm öncü arkadaşlar bu gerçeğin bir hakikat olarak pratikteki ispatı olmuşlardır. Önder Apo üzerindeki komplo ve Kurdistan tarihsel, toplumsal gerçekliğini, anlam ve duygu dünyasında en yoğun bir şekilde yaşamsallaştıran ve farkına vardığı tarihsel öncü görevlerinin bilinciyle kişiliğini bilemiş ve tüm cesareti ile kader diye dayatılan köleliğe karşı duruş sergilemiş ve şehitler kervanına katılmışlardır. Bu eylemselliklerin son halkaları da Veysi taş ve Mehmet Akar olmuştur.

Kuşkusuz tüm değerlerimizin ve hakikatimizin yaratıcı ve gerçek temsilcileri olan şehitler gerçeği hiç bir şekilde ifade yeterliliğine ulaşamaz. Kutsallımız ve yaşam kiblegahımız olan şehitler gerçeği yaşamın her anında bizi etkileyen, güç ve ruh kazandıran, moral değeri yaratan, yönlendiren, yöneten ve tüm bilinen zaman ve mekan olgularını aşan bir canlılığa sahiptir. Başta biz yoldaşları olmak üzere tüm Kurdistan halkı ve gençliği Mehmet Akar ve Veysi Taş şahsında tüm "Güneşimizi Karartamazsınız" eylem şehitleri ve tüm devrim şehitlerinin anılarına ve yükledikleri sorumluluk ve görevlere layık olmalıyız. Şehitler gerçeğine ve anılarına bağlılık, ancak intikamlarını alma temelinde doğru bir yaşam ve zafer temelinde mücadele ve pratikleşme ile olunabilir. Bizler de Mehmet Akar ve Veysi taş şahsında tüm şehit arkadaşlara olan komployu kırma, Önder Apo'nun fizik özgürlüğünü sağlama temelinde intikam, devrim ve zafer sözümüzü yineliyoruz.

Rêber Apo'nun "Demokratik Uygurluk Manifestosu-Özgürlük Sosyoloji Üzerine Deneme" kitabından alınmıştır

DEMOKRATİK MODERNİTEYİ YENİDEN İNŞA GÖREVLERİ - II

Toplum üzerine katmerli sermaye ve iktidar tekelleri kurulmaya başlanmıştır. Üretilen toplumsal değerler gasp edilmektedir. Bu durumda ahlakın yetmezliğinden değil, toplumun tahakküm altına alınmasından, devletin yönetim kuralları denilen hukuk kurallarının uygulanmasıyla baskı ve sömürüye tabi tutulmasından bahsedebiliriz. Dolayısıyla ahlakın, bağlantılı olarak doğrudan demokrasinin alanı gittikçe daralıyor. Buna karşılık devlet yönetiminin, hukukunun alanı genişliyor. Bir tarafın kaybettiğini diğeri kazanıyor. Daha doğrusu, ahlaka devlet zoruyla kaybettiriliyor. Alanı daraltılarak, uygulanması zorlaştırılarak bu durum gerçekleştiriliyor.

B- Ahlaki Görevler

Ahlak, üzerinde çok konuşulmasına rağmen, çözümlenmesi yapılamayan toplumsal kurumların başında gelmektedir. Etik adı altında tüm teorikleştirme çabalarına rağmen, pratikte sağlanan gelişmeler oldukça umut kırıcıdır. Toplumsal varoluşun gittikçe ahlaktan yoksun kaldığı bilimce gözlenen ortak bir tespittir. Ama bunun nedenleri ve sonuçları yeterince açıklanmamıştır. Gittikçe gözden düşürülen bir kurum ve konum niteliğine büründürülmüştür. Fakat konu ve kurum olarak ahlak, sanılanın da ötesinde çok önemlidir. Gerek tarih boyunca krizler, gerek günümüz küresel krizi büyük oranda ahlaklıktan yoksunluğun sonucudur. Tarihte toplumsal vicdan, Sodom (ilkçağda Lut Gölü yakınlarındaki bir şehir) ve Pompei kentlerinin yanardağdan püsküren lavlar altında kalmasını ahlaki düşkünlükle izah ederken bir hakikatten haber vermek ister gibidir! **Ahlaki düşkünlük toplumları çöker.** Tanrıların laneti denilen şey, özünde toplumsal vicdanın (ahlakın) ahlaksızlığı cezalandırma eyleminin gökselliğe yansıtılma biçimidir. Tanrı kavramını toplumun en yüce ve kutsal kimliği olarak yorumlarsak, lanetleme de toplumun tipik kendine has cezalandırma eylemi oluyor.

Ahlaki kavramsal olarak tanımlamak basittir. Toplumsal törelere, alışkanlık ve kurallara göre yaşamayı bilmek ahlaki tanımlayabilir. Fakat bu açıklama oldukça biçimsel kalmaktadır. Etik adı altında antik çağ ve yeni çağ filozoflarının (Eflatun, Aristo, Kant başta olmak üzere) giriştikleri çözümlerler daha çok devlet teorisine girişten öte bir katkı sunmamıştır. Daha doğrusu, bireyi toplum üyeliğinden kopartıp devlet üyeliğine geçirmenin ön hazırlıkları gibidir. Sanki ahlakın görevi, bireyi devleti için en yararlı hale getirmiş gibi bir yaklaşım sundukları açıktır. Kısacası ahlaki yorumları uygarlık yanlısıdır.

Her toplumsal konuda olduğu gibi ahlaka ilişkin olarak da tarihe başvurmak daha öğretici olacaktır. Toplumsal çağların yüzde 98 gibi uzun bir döneminde hukukun değil ahlak kurallarının geçerli olduğunu biliyoruz. Bu nedenle de ahlaki toplum diyoruz. Do-

layısıyla bu uzun dönem ahlakının neyi karşıladığını çok iyi bilmeden ahlaki yorumlamak eksik kalacaktır. Toplumsal doğayı esnek zekayla en yüklü doğa olarak tanımlamamız konuya ışık tutabilir. Esnek zekadan kasıt, daha çok düşünerek iş yapmaktır. Düşünme ile iş arasındaki ilişki zorunlu olarak kural gerektirecektir. Çünkü işin nasıl yapılması gerektiğini belirlemek zaten kural demektir. İşe ilişkin bu ilk eylemi ilk ahlak kuralı olarak da belirleyebiliriz. İş derken de her türden toplumsal etkinliği kastediyoruz. Yemekten uyumaya, yürümekten yiyecek bulmaya, hayvanlarla dost olmaya veya çatışmaya, bitkilerle ilgilenmekten balık avlamaya kadar her eylem iştir. Bu iş ise kural olmadan başarılamaz. Başarısızlık ise toplumun ölümü demektir.

Toplumsal olan her şey ahlakidir

Bu noktada toplumu ekonomik temel ve ahlaki üstyapı gibi bölen kavramlar saçma gelmektedir. Ahlak ekonominin, daha doğrusu yaşamın temel ihtiyaçlarını karşılayan en iyi yolu olarak tanımlanabilir. Töre ve üsul olarak ahlak, ekonominin veya temel ihtiyaç ürünlerinin elde edilmiş tarzıdır. Dolayısıyla alt-yapı-üstyapı ayrımları açıklayıcı kavramlar olmaktan uzaktır. Ahlak, başta ekonomik çabalar olmak üzere, tüm toplumsal eylemliliklerin iyi tarzında gerçekleştirilmesini ifade eder. Dolayısıyla toplumsal olan her şey ahlakidir. Ahlaki olan her şey de toplumsaldır. Örneğin ekonomi ahlaksal olduğu gibi din de ahlaksaldır. Doğrudan demokrasi olarak siyaset ahlakın kendisidir.

O halde işin ilk kuralı, ahlakı, ilk başlardan itibaren toplum için hayati bir konudur. İş en iyi nasıl yapılıyorsa, o en iyi yapma tarzı en iyi ahlak kuralı olarak zihinlere yerleşir. Bu da süreç içinde daha da yetkinleşerek, sağlam bir gelenek olarak toplumsal hafızaya mal olur. Ahlak artık oluşmuş demektir. Töre, gelenek denilen olay budur. Burada çözümlenmesi gereken en önemli husus, ahlakın zihni bir eylem olduğu kadar toplumsal işle ilgili olmasıdır. Hem zihnin çabasını hem de toplumun eylemliliğini gerektirir. Şahsen bu duruma demokrasinin ilk orijinal hali demeyi tercih ederim. Bu du-

rumda orijinal demokrasi ve ahlak özdeşlik kazanıyor. Toplum daha çok hayati işler peşinde koşturup durduğuna göre, iş üzerinde çok düşünüp tartışmak kaçınılmazdır. Bununla da yetinmez; işin en iyi nasıl yönetileceği ve başarılabileceği üzerinde de çok durması yaşamın vazgeçilmez gereğidir. Hem düşünüp tartışmanın, karar vermenin, hem de kararı yönetip işin başarısına dönüştürmenin demokrasinin en dolaysız biçimi olan katılımcı, doğrudan demokrasi olduğu açıktır. Bu ise aynı zamanda toplumun ahlaki yönetilişi, ahlaki yaşamı demektir. Demek ki ahlak ve demokrasinin kaynağı aynıdır. O da toplumsal pratiğin kolektif zihni ve iş yapma yeteneğidir. Tarihsel toplumun ömrünün yalnızca yüzde 98'lik bölümü ahlak ve orijinal demokrasi ile geçmiş olmuyor; günümüze kadar çok parçalanmış, kendi haline bırakılmış toplum birimlerinde de hala ezici ağırlıkla uygulanan hukuk değil ahlaktır. Çok bozulmuş da olsa, aileden etnisiteye kadar, hatta hukukun en ince detayına dek düzenlediği birçok kurumsal alandaki iş yapımına kadar ahlak olmadan yaşamın yürüyemeyeceğini çok iyi bilmek gerekir. Hukuk bir örtüdür. Esasen işi yürüten güç eminim ki hala ahlaklır.

Ahlakın alanı sürekli devlet tarafından daraltılıyor

Uygurluk sürecine baktığımızda konu açısından yapılacak ilk tespit, devlet normlarının ahlakın aleyhine sürekli geçerli kılınmaya çalışıldığıdır. Ahlakın yetmediğinden, hukukun gerekli hale geldiğinden bahsedilecektir, ama böylesi bir yaklaşım yanlıştır. Sorun ahlakın yetmezliğe düşmesi değil, ahlaki toplumun aşındırılmasıdır. Ahlakın nasıl aşındırıldığını çokça belirledik. Toplum üzerine katmerli sermaye ve iktidar tekelleri kurulmaya başlanmıştır. Üretilen toplumsal değerler gasp edilmektedir. Bu durumda ahlakın yetmezliğinden değil, toplumun tahakküm altına alınmasından, devletin yönetim kuralları denilen hukuk kurallarının uygulanmasıyla baskı ve sömürüye tabi tutulmasından bahsedebiliriz. Dolayısıyla ahlakın, bağlantılı olarak doğrudan demokrasinin alanı gittikçe daralıyor. Buna karşılık

devlet yönetiminin, hukukunun alanı genişliyor. Bir tarafın kaybettiğini diğeri kazanıyor. Daha doğrusu, ahlaka devlet zoruyla kaybettiriliyor. Alanı daraltılarak, uygulanması zorlaştırılarak bu durum gerçekleştiriliyor. Daha sonraki tüm uygar toplumlarda ahlakın (doğrudan demokrasinin de) alanı daraltılmaya devam edilip hukukun payı sürekli arttırılacaktır. Nitekim ilkçağ uygarlıklarının bir nevi sonu ve özeti olan Roma uygarlığının hukuku en çok uygulayan devlet yönetimi olması bu gerçeği doğrular. Roma hukuku halen hukukun temel taşlarından biridir. Avrupa uygarlığında, diğeri bir deyişle modernizmde toplum adeta hukukun istilasına uğrayacaktır.

Ne kadar çok hukuk kuralı o kadar etkili bir baskı ve sömürü tekeli

Bu gerçek neyi yansıtır? Toplum üzerinde sermaye tekelinin ve iktidar ağırlığının arttığını gösterir. Son dört yüzyıllık moderniteye baktığımızda gerçekleşen şey, azami sermaye birikimi ve iktidar çoğalımıdır, daha doğrusu ikisinin iç içe geçen kümülatif birikimidir. Ahlak açısından belirtilecek olan husus ise işlevsiz kalması değil, toplumun elinden alınmasıdır. Ahlakın bünyesinde uygulanacağı toplum koparılıp alınmıştır. Dolayısıyla karmaşık hal alan toplumun artık ahlakla yönetilememesi nedeniyle hukuka ihtiyaç duyulduğu iddiası büyük bir yalan ve o denli ahlaksız bir yargıdır. Ahlakın yetmezliği, başarısız kalması, toplumun karmaşıklığından dolayı iş görememesi durumu kesinlikle söz konusu değildir. Burada da basit bir liberal ideolojik hegemonya kuralı işletilmektedir: Rakibi kolay safdışı bırakmak için propaganda ile iyice yıpratma kuralı. Kapitalist modernite çağında ahlaka olumsuz yaklaşımın oluşumunda liberalizmin ideolojik hegemonyasının rolü çok açıktır. Yerine ikame edilen hukukun ise, gerçekten en yönetemez, akıl ve vicdan dışı kurallarla yüklü olduğunu kim bilmez ki! "Mahkemeye düşenin başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmez" sözü boşuna söylenmemiştir. Bir yerde, kurumda ne kadar çok hukuk kuralı varsa, orada o kadar etkili bir baskı ve sömürü tekeli var demektir. Pratik gerçekler günü-

müzde ilk adım atılan her kurumda bu hususu doğruluyor.

Konu ile ilgili sorulması gereken önemli bir soru da şudur: Ahlak mı yoksa hukuk mu daha iyi yönetir? Anlatımımız her ne kadar içeriğinde bu soruya cevap veriyor ise de, hukukun zorlama bir yönetim olması bile gerçeği gayet iyi açıklıyor. Bilindiği üzere hukuk 'devlet zoruyla kanunların yürütülmesi' biçiminde tarif edilir. Ama ahlakta zorla yürütme yoktur. İçten benimsenmeyen bir kurala zaten ahlak kuralı denilemez. Zora dayalı hukuki yönetimin ahlaki yönetimle karşılaşılmasında iynin ağır basacağı, terazinin ağır gelen kefesinin kesinlikle ahlak kefesine olacağı açıktır.

Ahlakla din ilişkisi çözümlenmesi gereken önemli bir sorundur. Nasıl ki ahlakla doğrudan demokrasi arasında uygarlık dışı ve karşıtı toplumlar için bir özdeşlik kurmak mümkünse, benzer bir özdeşlik din ve ahlak arasında da kurulabilir. Dinin henüz uygarlık damgasını yemediği koşullarda ahlak, din ve doğrudan demokrasi iç içe yaşanır.

Din, ahlakın en katı, kutsal emir ve kural düzenleyiciliğini oluşturuyor

Ahlak dine göre daha öncelikli oluşan bir kurumdur. Din öyle anlaşıyor ki, ahlakın daha çok tabu, kutsallık, büyüleyicilik, anlam vermekte güçlü çekiçlik, doğa güçlerini kontrol edemezlik duygu ve düşüncesi boyutlarıyla ilgilidir. Toplumun kendi doğası dışında doğayı da tanıyıp kabullenmeyi idrak etmesi hem korku hem de merhamet duygusu uyandırıyor. Yaşamının çok bağlı olduğunu fark ettiği bu doğa ve güçlerinin olumsuzluklarından sakınma, olumluluklarından yararlanma düşüncesi ilkel, orijinal din kurumu ve geleneğinin kaynağı gibi görünmektedir.

Dinin uygarlık öncesi bir kurum olduğu tartışmasıdır. Ahlakın daha çok yasaklayıcı, sakınılması gereken hususlarını, merhamet ve bağışlayıcılık unsurlarını kapsama alıyor. Süreç içinde çok daha katı bir gelenek haline geliyor. Bu anlamda ahlakın en katı, kutsal emir ve kural düzenleyiciliği dini oluşturuyor. Ahlakın içinden doğmasına ve başlangıçta bir parçasını teşkil etmesine rağmen, zaman ve mekan koşullarının değişimiyle güçlenerek, kurum ve kurallarını çok daha katı ve uyulması şart olan kanunlar haline getirerek (Musa'nın tipik On Emir düzeni) bağımsızlığını ve başatlığını ilan ediyor. Hukukun da benzer bir çıkış olmasıyla kıyaslanabilir. Önce ahlaki kuralların bir bölümü olan hukuk kuralları, devletleşmeyle birlikte gerekleri zorla yerine getirilen kanunlara dönüşerek bildiğimiz hukuku oluşturdu. Uygarlık sürecinin gelişmesiyle birlikte din bir farklılaşma daha yaşadı; sömürü ve iktidar güçlerinin çıkarlarına dönüştürülen boyutlarıyla toplumu ağır biçimde cezalandırabilen bir tanrısallık gücü haline getirildi. Hukukun devlet eliyle yürüttüğü tekel çıkarlarını yeni uygarlık damgalı din tanrı eliyle yürütmeye çalıştı.

Her iki dönüşüm de önemlidir. Tarihin en önemli iki kırılma anını temsil ederler. Yükselen iktidar ve krallık otoritesinin kendini tanrısal kavramlarla niteleyerek güçlendirmesi ideolojik hegemonyanın temel kuralıdır. Tanrı kavramını kazıdıkça, her defasında altından baskı ve sömürü tekellerinin, devlet ve iktidar aygıtlarının zorbalığı,

talanı, kölece çalıştırma gücü ortaya çıkar. Fakat dinin demokratik toplumsal boyutta olan kısmının ahlakla özdeş olan unsurlarının giderek doğa ve toplum birimlerine dönüştüğünü tespit etmek çok önemli bir husustur. Böylelikle uygarlık tarihi boyunca dinin iki karakterli kimlik, gelenek ve kültür olarak gelişmesini anlamlandırmak mümkündür. Uygarlık güçlerinin kimliği olarak din ve tanrı ne kadar korku, ceza, cehennem atma, aç bırakma, yok etme, merhametsizlik, savaş, tahakküm, hükümlanlık, sahiplik ve tapınma kavramlarıyla (Unutmamak gerekir ki, bu kavramlar en çok uygarlık güçlerini, kişiliklerini niteler) yüklüyse, ahlaki ve politik toplum güçlerinin din ve tanrı kimliği de o kadar cesaret, af, bağışlayıcılık, umut, rıziksız bırakmama, var etme, merhamet, sevgi, barış, özünde erime, kavuşma kavramlarıyla yüklüdür.

O halde uygarlık tarihi boyunca dini bu iki kimliği içinde tanımlamak son derece öğreticidir. İbrahimi dinler tipik olarak bu iki eğilimi de bağrında taşıyan özelliktedirler. Dinsel üst düzey temsilcileri (rahip, haham, şeyhülislam, ayetullah vb.) ne kadar uygarlık eğilimini yansıtıyorsa, alt düzey ümmet ehli de o kadar demokratik uygarlık eğilimini yansıtır. Eğilimler yerine ve zamanına göre denklik ve başatlık kazanabilirler. İbrahimi dinler bu konularıyla modernitenin sosyal demokratlarını hatırlatırlar. Sosyal demokratlar modernite döneminde nasıl burjuvazi ile işçi sınıfının uzlaşımını temsil ediyorlarsa (tabii sermaye ve iktidar tekellerinin hegemonyasında), İbrahimi dinler de uygarlık tarihi boyunca uygarlığın sermaye ve iktidar güçleriyle demokratik uygarlık güçlerinin uzlaşımını (Yine iktidar güçlerinin hegemonyası ağır basar) temsil ederler.

Zerdüşt ve bağlı olduğu öğretinin büyük bir ahlaki devrimdir

Tarihte din-ahlak ilişkisinde müstesna bir öğreti ve kişilik olarak Zerdüştizm'i ve Zerdüşt'ü görüyoruz. Araştırmalar Zerdüşt'ü ve bağlı olduğu öğretiyi büyük bir ahlaki devrim olarak tanımlamaktadır. Zagros dağlarının eteklerinde tarım ve hayvancılıkla geçinen bir toplumsal kültürel (neolitik devrimden beri, MÖ. 12000, hatta dördüncü buzul döneminin kalkış tarihi olan MÖ. 20000'lerden beri şekillenen kültür) ortamda, Sümer uygarlığının (MÖ. 3000 - sonrası) mitolojik ve dinsel hegemonyasına karşı kutsallıktan ziyade seküler, dünyevi ahlaki savunan bir eğilim olarak gelişen bu ahlaki devrime Zerdüşt'ün adına izafeten Zerdüştizm denilse de, çok daha eski köklere sahiptir. Zerdüşt'ün ünlü sözü olan "Söyle, sen kimsin?" hitabıyla Sümer uygarlığının mitolojik ve dini tanrısallığını yargıladığı açıktır. Dolayısıyla uygarlık din ve tanrıların bu ilk ahlaki eleştirisi çok büyük öneme sahiptir. Filozof F. Nietzsche'nin ünlü yapıtına 'Böyle Buyurdu Zerdüşt' adını vermesi ve içeriğini Zerdüştvari ahlaki yargılarla doldurması boşuna değildir. Kendisi bu yönlü en güçlü uygarlık yorumlayıcısı olarak tanınmaktadır. Hatta bazen "Zerdüşt'ün Çömezi", "Dionysos'un Çömezi" lakabını kullanması düşündürücüdür.

Zerdüştilikte demokratik uygarlık unsurları ağır basar. Zerdüştü ailede kadın-erkek ilişkileri eşitliğe yakındır. Hayvanlara acı çektilirmez, eti çoğun-

lukla yenmez, ürünlerinden yararlanma esastır. Ziraat büyük değer taşır. Tanrısallıktan arınmış iyilik-kötülük kavramları öne çıkar. Diyalektik ilk tohumlarını çağrıştıran düalistik düşünce tarzı (aydınlık-karanlık güçleri) çok belirgindir. Evren diyalektik olarak kavranmaya çalışılmaktadır. Toplumun güçlü ahlaki ilkelere yönetilmesi esas alınmaktadır. Tüm bu yönleriyle Sümerlere ve kökenlerini oradan alan uygarlıklara karşı güçlü bir ahlaki devrimi yansıttığı çok açıktır. Bilindiği gibi, saptırılmış da olsa, bu devrimin en büyük ürünü Med Konfederasyonu ve onu devralan (Ne yazık ki çok çarpıtılacaktır) Pers İmparatorluğu'dur. Mani (M.S. 250'ler) bu ahlaki öğretide ikinci bir devrim yapmak istese de, oldukça yozlaşmış Sasani imparatorları bunu engelleyecektir. Mani'nin kendisi ağır bir şekilde cezalandırılacaktır. İki dinsel ve ahlaki kimliğin çatışması söz konusudur.

Ortadoğu'dan Hindistan ve Avrupa'ya kadar Zerdüşt-Mani ahlak geleneğinin halen süregelen izleri (Mecusi, Êzidi) mevcuttur. Zendik kelimesi Zerdüştü kökenli olup, bugün bilim anlamında kullanılan 'Science' kelimesinin de kökenidir. Gerek Babil'e sürgün (M.Ö. 600-546) döneminde Yahudi peygamberlerin, gerekse Med-Pers İmparatorluk döneminde Grek-İon filozoflarının ve bu iki kesimle birlikte Avrupalı oryantalistlerin direkt Zerdüştik geleneğe oldukça beslendiklerini belirtmek gerekir. Zerdüşt'le aynı dönemde yaşadığına inanılan (M.Ö. 6. ve 5. yüzyıllar) Konfüçyüs, Sokrates ve Buda da kendi öğretilerini temelde ahlaki topluma dayandırmışlar, uygarlığın ahlaki tehdit etmesine karşı çok güçlü bir ahlaki savunuyu temsil etmişlerdir. Orta çağ'da İslamiyet ve Hristiyanlık öğretilerinde ahlaki öge oldukça önemli yer tutar. Avrupa uygarlığı döneminde ise ahlakta büyük bir erozyon yaşanır. Bunun nedenlerini kapsamlıca dile getirmiştik.

Bu kısa tarihi hatırlatmalar bile gösteriyor ki, ahlaki toplum büyük bir direngenlik sergilemiştir. Ahlak kendisi olarak kaldıkça uygarlık güçlerine teslim olmamıştır. Dayatılan uygarlık dini ve hukukuna karşı Demos'un ahlaki ısrarı hiçbir zaman eksik olmamıştır. Günümüzde ahlak konusundaki temel sorun ve görevler nasıl konumlandırılacağına ilişkindir. Sosyal bilimin bir dalı olarak etik (ahlak teorisi) konusunda çalışmalar yapmak şüphesiz entelektüel alana ilişkin bir görevdir. Önemli olan etiğin toplumla nasıl bütünleşeceği; aşındırılan ahlaki toplumun nasıl yeniden ve daha güçlü temellerde ahlakla donanacağıdır. Ahlakı yeniden inşa görevi sadece asrın, modernitenin değil, toplumun sürdürülüp sürdürüleceği sorunudur. Küresel krizin hukukun zor gücüyle aşılamayacağı açığa çıkmış durumdadır. Dinselliğe yeniden dönüş de umutsuz bir vakadır. Toplumsal doğanın güçlü ahlaki doku tekrar işlevselleştirilmedikçe, hiçbir yolla modernitenin küresel krizden kurtulmayacağını iyi kavramak gerekir. Yaşanan kriz beş bin yıllık uygarlık sisteminin bütün toplum karşıtı güçlerinin ahlaki toplum aleyhine yaratıkları krizdir. Dolayısıyla çıkışı da ahlaki toplumda, ahlakın doğrudan demokrasi özdeşliği nedeniyle politik toplumda aramak diyalektik gereğidir. İlke olarak bu tespite birleşilmedikçe hiçbir ahlaki görev doğru olarak belirlenemez. O halde kapitalist modernitenin küresel

krizine karşı demokratik modernitenin yapacağı güçlü çıkışta en büyük silahı olan yeniden inşa çalışmalarında kendisini bekleyen ahlaki görevleri ilkeler halinde belirlemeye çalışırsak şunları söyleyebiliriz:

Toplumu ayakta tutan ahlaki unsurlardır

1- Modernitenin küresel krizi (günümüzdeki sistemik, yapısal kriz) beş bin yıllık uygarlık güçlerinin ahlaki topluma karşı yürüttükleri yıkımın sonucu olup, diyalektik gereği krizden çıkışın da ahlaki toplumun yeniden inşasında aranması doğru olup bu inşa ana seçenek durumundadır.

2- Demokratik modernitenin temel birimi olan ahlaki ve politik toplum, uygarlık ve modernite güçlerinin tüm aşındırma, çürütme ve yok etme çabalarına rağmen, toplumsal doğa olarak varlığını ezici biçimde sürdürmektedir. Uygarlık güçleri dar bir elit şebeke olup, (Belki de hiçbir zaman toplumsal doğanın, politik ve ahlaki toplumun yüzde onundan fazla olmamışlardır) esas ağırlığı halen ezilen, sömürülen tüm uluslar, halklar, etnisiteler, kadınlar, köy-tarım toplumları, işsizler, göçebeler, gençlik, marjinal gruplar vb. oluşturmaktadır.

3- Toplumu ayakta tutan ve sürdüren esas olarak devletin hukuk düzeni değil, tümüyle toplumdan soyutlama çabalarına rağmen zayıf da kalsa ahlaki unsurdur. Toplum yok edilmedikçe ahlak da yok edilemez. Bir toplumdaki krizin derinliği ahlaktaki alçalmayla bağlantılıdır. Ahlak er geç sadece krizden çıkış için değil, toplumların mutluluk içinde sürdürülebilir olmalarında da temel toplumsal doku ve kurum olarak rolünü oynamak durumundadır.

4- Etik çalışmalar entelektüel alana, demokratik siyaset çalışmaları politik alana ilişkin görevler olmakla birlikte, ahlaki toplumla bütünleşmedikçe rollerini oynayamazlar. Ahlak her iki alan görevlerinin pratikleştiği toplum gerçeğini ifade eder. Demokratik kapsamı içinde din ve ahlak arasında özdeşlik vardır. Dolayısıyla ibadet yerleri en çok toplumsal ahlakın işlendiği kurumlar olmak durumundadır. Başta kilise ve camiler olmak üzere, ibadethaneleri birer pratik ahlaki kurum olarak değerlendirip ahlaki toplumun inşasında kullanmak en doğrusudur. Özellikle camileri Hz. Muhammed dönemindeki yaygın ahlaki merkezler olarak icra edilen işlevlerine yeniden kavuşturmak önemlidir. Camiler sadece namaz gibi son derece basit bir ritüelin yeri değildir. Hz. Muhammed döneminde camiler esas olarak ahlaki ve politik toplumun yeniden inşa edildiği merkezlerdi. Namaz sadece bu işi onama ritüeli olarak düşünülüyordu. Sonraları ritüel esas oldu. Esas ahlaki ve politik toplum inşası ise unutuldu, unutturuldu.

Demokratik modernite ahlaki ve politik toplumun yeniden inşa edildiği ahlaki kurumlar olarak program, örgütlenme ve çalışma tarzı bakımından gerekirse reformdan geçirilip yeniden düzenlemelere kavuşturulmalıdır. Alevi Cemevleri daha çok ahlaki ve politik toplum kurumları rolünü oynamalarına karşılık, onların da yeniden inşa çalışmalarında öncü düzeyde yeni düzenlemelere kavuşturulması gerekir. Devlet ve iktidar dayatmalarına karşılık, ahlaki ve politik toplum birimlerinin kutsal ve ahlaki direnme hakları vardır. Gerekirse bu hakkı kullanmaları ge-

rekir. Din ve vicdan (ahlak) özgürlüğü de bunu gerektirir.

5- Modern kılıklı laisizm ile gelenek adına yola çıktığı iddiasındaki radikal veya ılımlı yeni dincilik sanıldığı gibi birbirlerine karşıt iki eğilim olmayıp, liberalizmin eklektik iki ideolojik versiyonu olarak ahlaki ve politik bir rol oynayamazlar. Bu yönlü tuzaklara düşmemek için dinin demokratik muhtevasıyla laiklikteki kısmen özgür ve seküler unsurları benimseyerek yaklaşım geliştirmek önemlidir. Her iki unsur demokratik modernitenin yeniden inşasında ancak bu kapsamda rol oynayabilirler. Aralarındaki asırlık oyunlar ve kavgalara taraf olmamak kadar, dini ve ahlaki yozlaştırıcı, boş çıkarıcı, moderniteyle çıkar temelinde yeniden entegre edici çabalarını boş çıkarmayı bilmek gerekir.

6- Hukukun devlet zoruyla toplum üzerinde estirdiği teröre aldanmamak gerekir. Ahlak esas, hukuk talidir. Adaletli olduğu müddetçe hukuka saygı duyulur. Aksi halde sonuna kadar ahlaki ve politik toplumda ısrar etmek şarttır. Toplumun savunulması ve sürdürülebilirliğinin esas yolunun ahlaki tutumdan geçtiği bir an için bile unutulmamalıdır.

7- Ahlakın kurum olarak küresel temsilde Vatikan türü Katolik ekümeniklerle İslâm ümmetini (ekümenini) temsilen eski halifelik kurumunun (bu arada Musevilik, Budizm vb ahlaki ve dini gelenekler de dahil edilerek) ve benzerlerinin ortaklaşa bir çatı altında yeniden kurumlaşmaları, teolojiden çok etik uygulamalar üzerinde yoğunlaşmaları tüm insanlık adına ahlaki ve politik toplumun yeniden inşasında büyük rol oynayabilir. Bir nevi ulus-devletlerin BM çatısı altında bir araya gelmesi gibi, temel ahlaki öğretilerin modernite saldırılarına karşı bir araya gelerek kurumlaşmaları başarıları için şarttır. Tüm kutsallıkları ve ahlaki öğretileri yutmaya çalışan uygarlık ve modernite canavarlıklarına karşı Küresel Kutsallıklar ve Ahlak Öğrenim Konfederasyonu bu şartın gereği olarak kurulmak durumundadır.

8- Demokratik modernite güçleri ahlaki alana ilişkin görevlerini benimseyip yaşamsallaştırmadıkça, uygarlık ve modernite güçlerinin kapsamlı ideolojik ve maddi kültür silahlarıyla yürüttükleri saldırılara karşı demokratik toplum birimlerini başarıyla savunup sürdüremeyeceklerini bilmek durumundadır.

Ahlaka ilişkin konu ve kurumun tanımlanmasına yönelik bu kısa değerlendirmeler çözüm önerileri niteliğinde olup üzerinde kapsamlı tartışmayı gerektirir. Ahlakı toplum alt-üst yapılandırma şemalarına sığmadığı gibi, toplum doğası da bu tür şemalara uymaz. Her toplumsal birim, hatta birey ahlaktan pay almadan yaşayamayacağını iyi bilmelidir. Önemli olan iyi bir ahlakla toplum ve bireyin donanmasıdır. Uygarlık ve modernite canavarlıkları ne denli saldırıp yok etmeye çalışsalar da, ahlaki toplumu o denli savunmaktan başka çaremiz yoktur. Toplumunu savunamayanın onurlu yaşam hakkı olamaz. Ama ahlak olmadan da toplumun savunması yapılamaz. Demokratik modernitenin yeniden inşa çalışmalarında, tüm toplum birimlerinin ahlaki görevlerinde gösterecekleri başarı küresel sistem krizinden zaferle çıkışta temel ölçüt olmaktadır

PKK KADROSU

DÜŞMANIN KALBİNE SAPLANAN BİR HANÇERDİR

PKK kadrosu, düşmanın gözüne batmış bir diken, kalbine saplanmış bir hançerdir. Yurtsever bir genç, PKK kadrosu olmak yerine, neden kendini yaksın? Başta Kurdistan gençliği olmak üzere yurtsever insanlarımız kendilerini yakmak yerine Kurdistan özgürlük saflarına katılarak düşmanı vurmayı esas almalıdırlar. Yine her ne kadar Partimiz bu eylem biçimini tercih etmiyor olsa da Veysi Taş (Bûbo) ile Mehmet Akar yoldaşların çıkışı anlamlı, değerli ve kutsaldır.

Murat Karayilan

Önderliğin üzerindeki tecridi protesto amacıyla değerli bir devrim emekçisi Veysi Taş (halk içinde bilinen adıyla Bûbo) ile yurtsever bir genç olan Mehmet Akar yoldaşlar bedenlerini ateşe vererek şehadete ulaştılar. Öncelikle Veysi Taş ve Mehmet Akar yoldaşları anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Onlar Kurdistan'ın değerli şehitleridir.

Bilindiği gibi düşman, Önder Apo üzerindeki tecridi ağırlaştırmış ve Önderliğimizin bir sözünün dahi dışarıya yansımaya izin vermemektedir. Kurdistan Özgürlük Gerillası Zap, Avaşın ve Meftina alanları başta olmak üzere fedaice bir savaşı vermektedir. Fakat bunun yanında artık halkımız ve yurtseverlerimiz de bu ağır işkence sistemi olan tecrit politikası karşısında ciddi bir duruş, tavır sergilemektedir. Bunun en somut örneği Veysi Taş, daha sonra ise onun ardılı ve Zekiye Alkan'la aynı yerde bedenini ateşe veren Mehmet Akar yoldaşlardır.

Bilindiği üzere Zekiye Alkan yoldaş, Tıp Fakültesi'nde okuyan bir öğrenci iken Amed Surları'nda bedenini ateşe vererek Newroz'u kutlamış ve ondan sonraki yıllarda halkımız Newroz'u her şeyi göze alarak ve bedel ödeyerek gerçek bir direniş bayramı coşkusuyla kutlamaya başlamıştı. Öyle görülüyor ki Mehmet Akar yoldaş da Amed surlarında bedenini ateşe vererek, Zekiye Alkan'ın ardılı ve onun yoldaşı olmak istemiştir. Çünkü ardında bıraktığı mektubunda **"bedenimdeki ateş İmralı'yı aydınlatсын ve Önder Apo'yu özgürleştirsın"** şeklinde yazmıştır. Bu anlamda çok değerli ve önemli mesajları bize bırakmıştır.

Mehmet Akar arkadaşın sıradan-basit bir kişilik olmadığı anlaşılıyor. Öyle sıradan bir kişi olsaydı, düşmanın kendisi üzerinde yürüttüğü o özel savaş politikalarından etkilenir ve kendisine dayatılan yaşama dahil olurdu. Fakat Mehmet yoldaş, TC'nin ailesi üzerinden kendisine karşı yürüttüğü bu özel savaş politikasından zerre kadar etkilenmemiş, tersine sürekli yoğunlaşarak fedai bir düzeye ulaşmıştır. Yani düşmanın her türden özel ve psikolojik savaşına karşı Apocu devrimci ruhu şahsında geliştirmiş ve bunun üzerinde fazlasıyla yoğunlaştığı anlaşılmaktadır. Bir de Amed gibi bir yerden çıkıp mektubunu da Kürtçe yazması onun nasıl bir duruş içinde olduğunu da göstermektedir. Oysa mektubunu Türkçe de yazabilirdi fakat son mektubunu Kürtçe yazması fazlasıyla anlamlı ve değerlidir.

Hem Bûbo yoldaşın hem de Mehmet yoldaşın kişiliklerini ve eylemlerini doğru anlamak büyük önem taşımaktadır. Mehmet yoldaş mek-

tubunda 'ben Bûbo yoldaşın ardılıyım' demektedir.

Bûbo yoldaş, derin yurtseverlik bağları olan, '80'li yıllarda cezaevine girmiş, ilk süreçte düşman daha PKK'nin öncü kadrolarını tek kişilik hücrelere koymadan, 40-50 kişilik koğuşlarda kalınan süreçte, Mehmet Hayri Durmuş arkadaşla birlikte kalan bir yurtseverdir. Bûbo arkadaş tanıyanlar, Hayri Durmuş arkadaşın Bûbo arkadaşla ilgilendiğini, bundan dolayı kendisinin Hayri Durmuş arkadaştan çok etkilendiğini, zindanda bir yurtsever olarak kaldığını, daha sonra cezaevinden çıktığını sonra da hep yurtseverlik çalışması yürüttüğünü, yöre halkı içinde sevilip sayılan ve ağırlığı olan bir insan olduğunu basında ifade ettiler. Bu anlamda derin yurtseverlik bağlarının olmasından ötürü hep faaliyet içinde olduğu ve bundan dolayı da hep düşmanın hedefinde olduğu anlaşılmaktadır.

Bûbo yoldaş eylemini yapmadan önce bıraktığı görüntüde Apê Mûsa'nın, 'ben bu davanın hem tanığıyım, hem sanığıyım' dediğini, belki onun kadar olmasa da kendisinin de yaşamının büyük bölümünü bu devrime adanmış olduğunu, şu anda Önder Apo üzerindeki tecrit ve izolasyonu protesto etmek için bedenini ateşe vereceğini söylüyor. İşte bu, derin ve köklü bir yurtseverlik duruşudur. Önder Apo'nun düşünce ve felsefesine olan bir bağlılıktır. Tabii bir insan Önderliğin düşünceleriyle tanıştığında, halkın deyimiyle bir kere bu çeşmenin suyunu içtiğinde kolay kolay bunu unutamıyor. Bu bir hakikattir. Bûbo yoldaş, 65 yaşında bir Kürt yurtseveridir. Önderlik üzerindeki tecrit sistemine artık tahammül edemiyor, Önderliğe olan bağlılık ve kararlılığı temelinde böylesi bir eylemi gerçekleştiriyor.

Diğer taraftan 23 yaşındaki bir Kürt genci olan Mehmet Akar, zorla evlendirilip devletin içişleri bakanı, valisi ve diğer devlet yetkililerinin o kadar kendisine imkan verip bunun yanında büyük bir zan ve baskı altında tutmasına rağmen, hiçbir şekilde düşmanın bu politikalarından etkilenmemiş ve fedai ruhunu geliştirip, bağlılığını güçlendirip kendini o kadar kararlı kılmış ki, böylesi tarihsel bir eylemi yapıyor ve mektubunda kendi dili olan Kürtçeyle yazdığı o tarihsel cümleleri kaleme alıyor. Elbette bu, öyle sıradan bir şey değildir.

Mehmet yoldaşın duruşundan saflara katılmak istediği anlaşılıyor. Zaten evine gitmediği bir dönemde ailesinin hemen düşmana gitmesinin nedeni de büyük ihtimal budur. Oysa ki Mehmet arkadaşın bir abisi de Parti saflarında şehit düşmüştür. Hêzên Taybet üyesi fedai bir arkada-

ş olan Çiya Sîpan arkadaşın kardeşidir. Şehit Çiya arkadaş, mücadele saflarında emekçi, fedakar ve duruşunda güven veren, önemli ve hassas güvenlik görevlerinde bulunan değerli ve çok keskin bir arkadaş. Mücadelenin birçok alanında bulundu ve emek verdi. Düşmanın 2015 yılında Kandil'e yaptığı hava saldırısında 2 yoldaşıyla birlikte şehit düştü. Öyle anlaşılıyor ki Mehmet arkadaş da abisi Çiya yoldaşın ardılı olmak, onun mücadelesini yürütmek istemiştir. Heval Mehmet'in eylemi hem düşmanın psikolojik ve özel savaşına hem de ailesinin düşmanın oyunlarına alet olmasına karşı bir tepkidir, onlara karşı bir duruştur. Bu anlamda çok değerli bir duruşun sahibi olduğu açıktır. Heval Mehmet, düşmanın ve ailesinin önüne serdiği tüm maddi yaşam imkanlarını elinin tersiyle itip, reddedip Önderliğe bağlılıkta fedaice bir düzeye ulaşmış ve böylesi zor bir eylem şekli olan kendini yakma eylemini gerçekleştirmiştir. Gerçekten böylesi zor bir eylem yapması, onun Önderlik ideolojisi ve felsefesine olan bağlılığı, kararlılığı ve inancını ortaya koymaktadır. Bu çok anlamlı, değerli ve kutsal bir duruştur. Bu yoldaşlar ölümsüzleşen PKK kadrolarıdır."

Kendimizi değil düşmanımızı yakalım

Bûbo yoldaş eylem yaptığında hareketimizin yönetimi 'bu tür eylem biçimlerini doğru bulmadıklarını' duyurmuştu. Fakat ondan sonra Mehmet Akar'ın eylem yapmasıyla tekrardan KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı çok net bir şekilde, 'bu tür eylemleri tasvip etmediklerini, Önderliğin de böylesi eylem tarzını doğru bulmadığını, bu yoldaşlardaki fedai ruhun çok değerli ve kutsal olduğunu fakat böylesi yoldaşların bu tür eylemler yerine düşmana karşı savaşacakları saha olan Parti saflarına katılmaları gerektiğini, yani insanın kendisini değil de düşmanı yakması gerektiğini' açıklamıştır. Kuşkusuz tüm yoldaşlarımız ve yurtsever insanlarımız bu çağrıya uymalı ve buna göre bir mücadele hattını benimsemeli.

Bugün düşman, PKK'nin bir militan kadrosunu düşürmek için içişleri bakanlığı, vali ve kaymakamlık gibi devlet yetkilileri arkadaşların ailelerine giderek onlar yoluyla kadroları düşürmeye çalışmaktadırlar. Yine düşman, tek bir PKK militanını şehit düşürmek için milyonlarca dolar masraf etmekte, tek bir kadro için 3-4 savaş uçağını kaldırmakta ve yoğun bombardıman yapmaktadır. Kendileri açıkça mecliste tek bir güdümlü füzenin 1,2 milyon dolar olduğunu belirttiler. Yani tek bir

PKK'li kadroyu vurmak için çok büyük masraflar yapabiliyorlar. Yine devletin en üst yetkilisinden tutalım en alt kademesine kadar tek bir kadroyu düşürmek için yoğun çalıştıkları da bir gerçektir.

Bu durumda PKK kadrosu, düşmanın gözüne batmış bir diken, kalbine saplanmış bir hançerdir. Yurtsever bir genç, PKK kadrosu olmak yerine, neden kendini yaksın? Ohalde başta Kurdistan gençliği olmak üzere yurtsever insanlarımız kendilerini yakmak yerine Kurdistan özgürlük saflarına katılarak düşmanı vurmayı esas almalıdırlar. Düşmanın Kuzey Kurdistan'da bu kadar yoğun özel ve psikolojik savaş geliştirmesine rağmen böylesi bir düzeye gelip fedaileşmek kendi başına tarihi ve çok anlamlı bir duruş olmaktadır. Her ne kadar Partimiz bu eylem biçimini tercih etmiyor olsa da her iki yoldaşın çıkışı anlamlı, değerli ve kutsaldır. Fakat tekrardan belirtmek istiyorum ki hiç kimse bu şekilde eylem yapmamalı; başta Önderliğimiz ve hareket olarak biz, böylesi bir eylem tarzını tasvip etmiyor ve doğru bulmuyoruz.

Bugün, halkımıza her türlü vahşeti reva gören bu sömürgeci zihniyete karşı en temel hesaplama alanı özgürlük saflarıdır. Özellikle gençlerin gerilla saflarına katılıp, aktif mücadelede yer alması gerekmektedir. Bu vesile ile kalbi Kurdistan için atan tüm yurtsever gençliği gerilla saflarına katılmaya çağırıyorum. Kuşkusuz gelebilecek her arkadaş saflarımıza ulaşmalı ve profesyonel bir mücadeleyi esas almalıdır. Ancak ulaşamayan arkadaşlarımız varsa da bu arkadaşların nasıl yaklaşmaları gerektiği geçmişte birçok sefer değerlendirilen bir husustur. Bir kişi, konumu ve imkanları ne olursa olsun, mutlaka bulunduğu yerde düşmana çok ciddi zararlar verebilir.

"15 Şubat Uluslararası Komplosu'nun yıldönümü vesilesiyle 'Güneşimizi Karartamazsınız' sloganıyla Önderlik etrafında ateşten çember oluşturan başta Halit Oral, Rotında (Aynur Artan), Kurdê (Selamet Mentêş), Mirza Sevimli, Tayhan Umut, Rojbîn Arap, Şaristan Botan ve Viyan Soran yoldaşlar şahsında komploya karşı bedenlerini siper ederek Önderliğimiz etrafında kenetlenen şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, anılarını mücadelelerimizde yaşatacağımızın sözünü tekrardan yineliyoruz. Her ne kadar Önderliğimiz ve hareket olarak bizler, özellikle gerilla saflarında bu tür eylemleri tasvip etmiyor olsak da Viyan Soran yoldaşın yaptığı eylemi biraz daha özeldir ele alıp değerlendirmek gerekmektedir. Çünkü Viyan yoldaşın yaptığı eylem hem uluslararası güçler tarafından Önderliğimize karşı

yapılan komplo hem de Parti içinde gelişen pasif eğilimlere karşı anlamlı ve tarihsel bir duruştur. Bu anlamda, eylemin yapıldığı dönem de göz önünde bulundurulduğunda Viyan yoldaşın eyleminin birçok mesaj içerdiği de ortaya çıkacaktır.

Bu vesileyle şunu da belirtmek istiyorum: Yer yer gerilla saflarında da gün vesilesiyle bu tür eylemler olmaktadır. Hiçbir yerde arkadaşlarımız ve yurtsever insanlarımız bu tür eylem biçimlerine başvurmamalıdır. Önderliğimiz bu tür eylem biçimlerini tasvip etmediğine göre, özellikle gerilla safları içerisinde yer alan, yine Partiye katılarak aktif mücadele olanaklarına sahip olan arkadaşların bu tür eylemleri yapması katiyen kabul edilemez. Tam tersine özgürlük saflarında olan yoldaşların, Önderlik felsefesini içselleştirip yaşamsallaştırarak, kendilerini güçlendirip düşmana daha büyük darbe vurmaları gerekmektedir. Çünkü zaten düşman, kadroyu vurup yok etmek istemektedir. Bu anlamda kadronun da böylesi bir eylem yapması hiçbir şekilde kabul edilemez. Bu vesileyle bu tür eylemlere karşı olduğumuzu belirtmek istiyorum. Hareketimizin de belirttiği gibi, arkadaşlar kendilerini değil, düşmanı yakmalıdırlar. Hakiki ve en temel bağlılık budur ve böyle bir duruşu gerektirir.

Bizim Bûbo ve Mehmet Akar yoldaşların eylemini talimat olarak ele almamız lazım fakat bu, bizim de bu tür eylemler yapmamız anlamına gelmemektedir. Bu talimat; bizim nasıl daha fazla Önderlik çizgisinde derinleşmemiz ve bununla zafere gitmemiz yönündeki talimattır. Bu açıdan, her iki yoldaşın eylemi bizim için bir mesajdır ve her bir arkadaşın da bu yoldaşların mesajını doğru ele alması gerekmektedir. Bûbo ve Mehmet yoldaşların bize bıraktığı mesajın nasıl anlaşılması gerektiği, bu değerli şehitlerimizin mücadelelerinin nasıl zafere taşınabileceği; Önderlik felsefesi ve ideolojisinde nasıl derinleşip faşist-soykırımcı düşmanı yenebileceğimiz noktası üzerinde durmalı ve yoğunlaşmalıyız. Bu anlamda herkesin bu yoldaşların eyleminden gerekli sonuçları çıkarması ve üzerlerine düşen görevleri yerine getirmesi gerekmektedir.

Tekrardan her iki yoldaş şahsında Kurdistan devriminin tüm şehitlerini saygı ve minnetle anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Bûbo ve Mehmet yoldaşlar fedai Apocu militanlardır ve bu kervana katılan özgürlük savaşçılarıdır. Onlar ölümsüzdür ve eylemleriyle Ölümsüzler Taburu'nun üyeleri oldular. Bu temelde bu değerli şehitlerimizin anılarının mücadelemizin yükseltilmesinde ve zafere taşınarak yaşatılacağını belirtiyor ve "Şehid Nami-rin!" diyoruz. ■■■

Savaşta ölen askerlerin ölümleri ve ölüm sebepleri AKP-MHP iktidarınca gizlenmektedir. Erdoğan-Bahçeli iktidarı bunu yaparak, savaşın sürdürülemezliğini örtbas etmekte, savaşı sürdürmek için rıza oluşturmaya çalışmaktadır. Türkiye halkının, gerillaların bu kadar askeri cezalandırdığını bilmesi, elbette AKP-MHP kirlî işbirliğinin sadece ölüm getirdiğini ortaya çıkaracak ve iktidar sarsılacaktır. Ancak ölümler gizlenirse, yenilgi de gizlenir, gizlenemeyen ölümler kaza ya da başka şekilde izah edilirse, iradesi büyük oranda faşist iktidarlarca kirletilmiş olan halk “takdir-i ilahî” sayar. İlahlara karşı gelinemeyeceğine göre, AKP-MHP kirlî iktidarı da varlığını bir nebze daha uzatabilecektir.

Dilzar Dîlok

Bir Toplumun Ölülerine Yaklaşımı, O Toplumun Tarihselliğini, Özgürlüğünü Ve Anamlı Yaşam Düzeyini Gösterir.

Bugünkü tanımıyla savaş, tarihte ilk kez kurnaz ve yalancı erkeğin kadına ve kadın eksenli toplumsal değerlere saldırmasıyla ortaya çıkmıştır. Bu durum sınıflaşmanın başlangıcıdır. Nasıl ki kadınla toplum-sallaşma geliştirse, kadına yönelik saldırı ile, mitolojide Marduk'un Tiamat'a yönelik saldırısıyla da toplumun parçalanması geliştirilmiştir. Bu dönemi Önder Apo, 1. cinsel kırılma olarak adlandırdı. 1. cinsel kırılma, öyle tek bir kadının yaşadığı bir kırılma değildir. Kadına, tanrıça kültürüne, kadın eksenli değerlere yönelik kurnaz ve zalim erkeğin saldırısı ve sistemli zor kullanmasıyla ortaya çıkmıştır. Bu anlamda savaşın mucidi, kadına karşı egemen erkekliktir.

TOPLUMUN ÖLÜLERİNE YAKLAŞIMI

Savaş, özünde bir iktidar aracıdır. Bugün egemenlikli savaşların aktörlerinin erkek olması, savaşların egemen erkek karakterli geliştirilmesi, tecavüzün-talanın bir savaş yöntemi olarak kullanılması da bu dönemden kalmadır. Marduk nasıl ki Tiamat'ın yarattığı değerleri çalmış-talan etmişse, Türk ordusu da Kürdistan değerlerini çalmış-talan etmiştir, DAİŞ de nereye gücü yettiyse ordaki değerleri çalmış, talan etmiş, kullanmadığını da yok etmeyi esas almıştır.

Egemen sistemler sahalarını genişletmek için savaşa başvururlar

Şiddetin sistemli, örgütlü şekilde yürütülmesi, orduların kurulması, şiddetin belli bir alana taşması anlamına gelir. Egemen sistemleri inşa eden ve yürütenlerin, egemenlik sahalarını oluşturmak için şiddeti yürüttükleri toprak parçası savaş alanı olur. Bir sistem, üzerinde yükseldiği toplum üzerinde yarattığı baskı oranında toplumda parçalanma yaratır ve bu parçalanma giderek şiddeti doğurur. Şiddetin toplum üzerinde sistemli-planlı şekilde yürütülmesi de, sistemlerin üzerinde inşa oldukları toplumlara karşı savaşını, toplum karşıtlığını getirir. Aynı şekilde başka toplumların varlığına, emeklerine, özgürlüklerine, ekonomik kaynaklarına, kültürlerine yönelik şiddet uygulamaları da başka toplumlara karşı açılmış savaş olarak ifade bulur. Bu durumun en fazla gerçekleştiği zemin, toplumun parçalanmasıyla geliştiğinden, savaşların sınıflaşmayla başladığı ortaya konulur. Kuşkusuz mutlak bir ifade olarak, 'savaşlar sınıflaşmayla doğar' denilemez. Çünkü sınıflaşmanın doğması, topluma söz konusu parçalanmışlığın kabullenilmesi de bir savaş durumu sonunda ortaya çıkacak durumu ifade eder. Sınıflaşma, topluma karşı yürütülen savaş sonucu doğmuştur. Bununla birlikte sınıflı toplum, savaşta kurtulamayacak toplumdur demek de abes sayılmaz.

Egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki şiddeti, egemenliklerini sürdürmeyi amaçlar. Egemenliğin sürdürülmesi savaşırsız olmaz. İkti-

darlar, savaşırsız yaşayamazlar. Nerede bir iktidar varsa, orda savaş vardır. Buna karşılık egemen sınıfların sömürge savaşları karşısında, ezilen toplumların varolma, kültürlerine-emeklerine sahip çıkma temelindeki özgürlük savaşları da ortaya çıkar. Özgürlük savaşı, özünde toplumun kendi özünü koruma savaşıdır.

Savaşların tarihinde çokça savaş aletleri anlatılır. Bağlantılı olarak taşların keskinleştirilmesi, ok ve yayın bulunması, demirin icat edilmesi, barutun bulunması, otomatik düzenele çalıştırılan ateşli silahların giderek seri üretilmesi, atomun parçalanması, ve nihayet 2. Dünya Savaşıyla birlikte atom bombasının toplumlara-insanlığa karşı kullanılması bunların en temel başlıklarındandır. Tarih kitaplarında imparatorlukların büyük sayılarla oluşturdukları ordular anlatılır. Ordular, savaş aracını kullanarak iktidarı hem oluşturur hem de korurlar. Aynı ilke ulus devletler için de geçerlidir. İktidarların oluşması ve korunması, savaşırsız mümkün değildir. İmparatorlukların milyonlarca ifade edilen orduları vardır. Pers ordusunun 5 milyon savaşırsı (askerler ve hizmetkarları) olduğu tarihe not düşülmüştür. 5 milyonluk bir ordusu olan imparatorun kendini normal bir insan olarak görmesi de artık mümkün olmayacaktır. ABD'nin bugünkü yaklaşımı az da olsa bununla açıklanabilir.

Savaş gücünün ve donanımının büyüklüğü, iktidarların tanrısalığının büyüklüğü olarak karşılık bulur. İktidarlar, iktidarlarını sağlamak ve korumak, ve de tanrısalılaştırmak için daha fazla savaşa ihtiyaç duyarlar. Bu iktidarın nazarında, kendisi dışındaki herkes nesnedir, maldır, yakılıp yıkılabilir, parçalanabilir, varlığı inkar edilebilir, yok denirse, tanrı hükmünde yok sayılabilir. Bu bakış açısı sadece karşısında savaşılan toplumlar-güçler için değil, giderek üzerinde varolduğu halk-toplum ve değerler için de geçerli olur. İmparatorlar için savaşırsılar, imparatorluğu varetmekten başka yaratılış sebebi olmayan nesneler-yığınlardır. Aynı durum bugün ulus devletler için de geçerlidir. Vatan kelimesine sığdırılan, iktidar uğruna her şeyin heba

edilmesi gereken yalancı hakikat toplamıdır. Türk savaş iktidar klîğinin sıkça dillendirdiği, vatan için her şeyin teferruat olması, tam da savaş iktidar gerçeğini özetler.

Savaşı icat edenlerin, onun kendi hizmetlerine girmesi için, başvuramayacakları yol-yöntem yoktur. Konuyu savaş tarihiyle daha fazla ayırtılandırmadan, gündemimize dönmek daha iyi olabilir. Türk devleti, Kürtlere karşı soykırım savaşı yürütüyor. Bunu başta Önder Apo'ya yönelik İmralı mutlak iletişimsizlik sistemiyle sürdürüyor. Halkımız üzerindeki köy yakma, toprağı insan-sızlaştırma ve insanı toprak-sızlaştırmayla sürdürüyor. Sadece 90'larda değil, bugün de kayyum atanan belediyeler halkın topraklarını AKP'lilere devrediyor, alıyor-satıyor, el koyuyor. Kısacası talan sürüyor. Bakur Kurdistan'da halk ve gerillaya yönelik akla sığmayacak saldırı yöntemlerini devreye koyuyor. Öz yönetim direnişlerinde Kürt halkının ortaya çıkardığı iradeyi kırmak için faşist Türk devletinin DAİŞ'ten daha vahşi yöntemlere başvurduğu biliniyor. Bugün Kürdistan'da yaygın dayatılan özel psikolojik savaş yöntemleri olan fuhuş, taciz-tecavüz, uyuşturucu bağımlılığına sürüklenme, dini örgütler aracılığıyla toplumda parçalanmayı derinleştirme, toplum bireylerini birbirine düşman haline getirme gibi saldırılar da, silahlı savaştan daha fazla uygulanan yöntemlerdendir.

Tüm bunların yanında soykırımcı Türk devleti, silahlarla, askeriyle, ordusuyla savaşı sürdürüyor. Hem Bakur Kurdistan'da hem de TC ulus devlet sınırları dışında saldırılar yapmayı, varlığını korumanın tek yolu olarak görüyor. Hem Başûrê Kurdistan hem Rojavayê Kurdistan'a yönelik işgal saldırıları, bir ulus devlet toprağına başka bir ulus devlet ordusunun girmesi ve yerleşmesiyle sınırlı kalmıyor. Özellikle Rojavayê Kurdistan'da halkımız üzerinde vahşet düzeyinde katliam, tecavüz, talan sürüyor. Bugün DAİŞ'in kışkırdığı, bu çağda köle pazarları oluşturduğu Şengalli Êzidi kadınların sayısından çok daha fazlası, Efrîn başta olmak üzere tüm işgal edilen Kürt şehirlerinde, TC askerlerinin

ve himayesindeki çetelerin bu soykırım saldırılarına maruz kalıyor. Başûrê Kurdistan'da toprak işgal edilirken bir yandan ormanlar yok ediliyor, kimyasal saldırılarla toprak kısırlaştırılıyor, KDP ihanetiyle de toplum zihniyet olarak zehirleniyor.

2015 yılı temmuz ayından bu yana uygulamaya konulan çöktürme planı, halkımız üzerinde büyük yıkımlar yarattı. Yine 2016 yılından bu yana süren saldırılarla, TC'nin işgal-insansızlaştırma saldırılarını artırdığı ve tüm diplomasisini de buna hasrettiği ortaya çıktı. Yalan, dolan, fitne, bölgede karışıklık çıkarma ve halklara yönelik komplovari türü uygulamalar da sürüyor. TC, bu saldırılarda istediğini elde edemediği gibi 2021 yılı Şubat ayında Garê'ye yönelik saldırıda bir kırılma yaşadı ve çöküşün hızlandığı sürece girdi.

DAİŞ'in ruh babası

Garê'de şehit komutan Şoreş Beytüşebab yoldaşın öncülüğünde direnen alan gerilla gücümüz, TC faşist ordusuna büyük bir darbe vurdu. Hem planlarını boşa çıkardı, hem darbe vurdu hem de bir gece ansızın, saldırı propagandası altında kaçırttı. Büyük darbe alan TC hala bu şokun etkisindedir. TC, işgal saldırılarının her birine bir ad koydu, kendi ordusunu motive etmeye çalıştı, teknik donanım sağladı, dünya devlerinden büyük askeri silahlar ve Kürt soykırımına sessiz kalmaları sözleri aldı. En son pençe kılıç diyerek DAİŞ'in ruh babası olarak tarzını ifşa etti. Türk devletinin Kürtlere kılıçtan başka vereceği bir şey olmadığını, ölüm dışında hiçbir seçeneği olmadığını bir kez daha ilan etmiş oldu.

2022 yılı boyunca da nisan ayında başlayan işgal saldırılarında TC ordusu büyük darbeler aldı. Dönem dönem TC faşist ordusuyla birlikte farklı çete gruplarının savaşa sürüldüğü türünden bilgiler de duyuldu, ancak nihayetinde Başûrê Kurdistan işgal savaşı faşist TC'nin KDP ihaneti eşliğinde, Başûrê Kurdistan bayrağı gölgesinde gerçekleşen bir savaş oldu. Çokça söylenir, 'savaşın

bir ahlakı, kuralı, ölçüsü var' denir. Aslında öyle değildir. Savaş gibi bir şeyi icat eden zihniyetin ne ölçüsü-ahlakı vardı ki bugün sürdürenlerinki olsun. Savaşta ölçü ya da ahlak, sadece, savaşa öz savunma anlamında mecbur olan ezilenlerin, sömürülenlerin, toplumsal ahlakını koruma savaşı verenlerin sahip olduğu bir şeydir. Bundan dolayı da genelleme yapmak isabetli olmamaktadır.

Bununla birlikte, 2016 15 Temmuz Darbesi'yle iradesi kırılan Türk ordusu bugün Erdoğan-Bahçeli çetelerinin elinde adeta bir bozuk oyuncığa dönüşmüştür. İradesi kırılan ordular, en yoz durumlara düşebilecek yığınlara dönüşür. İradesi kırılan bir orduya akla sığan sığmayan her türlü kötülüğü, düşüşü, insanlık dışılığı yaptırmak mümkün olur. Ki bunu, 15 Temmuz Darbesi sonrasında TC ordusunun düştüğü durumu tüm dünya somut olarak gördü. Kuşkusuz TC ordusu öncesinden de Kürt halkına, Kürdistan Özgürlük Gerillası'na karşı vahşi bir tarz izledi. Özellikle ordu içinde özel olarak hazırlanan gruplar vahşet uygulayarak korkutma yoluyla caydırmayı amaçlayan uygulamalar yaptılar. 90'larda henüz DAİŞ yokken, DAİŞ'ten 20-30 yıl önce, daha da vahşi saldırılar yaptılar. Bir yandan halkımıza yönelik soykırım saldırıları, köy yakmalar, faili mechul katliamlar sürerken gerillaya yönelik saldırılarda da benzer tutumlara girdiler. Gerilla arkadaşlarımızın cesetlerini yakma, cesetlere işkence etme, cesetlere tecavüz etme, organlarını parçalama, bu organları halk içinde teşhir etme gibi birçok uygulama yapıldı.

TC faşist ordusu 2022 yılı boyunca yürüttüğü saldırılarda her türlü silahı, teknik takip sistemini, kimyasal-taktik nükleer silahı kullanmasına rağmen zafer elde edemedi. Sadece bu yıl içinde onlarca kez dillendirdiği "bitirme" hevesini pratikleştiremedi. 2023 yılının ilk ayları itibarıyla bu savaş sürmekle birlikte, adeta bitirme hevesiyle geldi ancak bitme düzeyinden de geriye düştü diyebileceğimiz hale düştü. TC bu yıl da, 90'larda kullandığı yöntemlere tekrar döndü. Bir anlamda, bunca ısrara, vaade rağmen başa dönmüşcesine yöntemlere başvurdu. Bu yılki savaş içinde, faşist TC ordusu mensupları, gerilla arkadaşlarımızın cenazelerine işkence yaptılar, bunun görüntülerini çekerek kendilerince tatmin oldular. Kimyasal saldırısıyla şehit düşen yoldaşlarımızın adeta eriyen cenazelerini ailelerine göndererek ailelere psikolojik baskı yapmaya çalıştılar.

Düşmanın, gerillaya yaptıkları

daha da sıralanabilir. Düşman, Kürdistan gerillasına karşı, yok saydığı bir halkın varolmaya çalışan üyeleri olmalarından dolayı tahammülsüzdür. Gerillanın varlığı, Türk devletine Kürtlerin yok olmayacağını göstermektedir. Kürtlerin varlığında da kendi yokluğunu gören TC, Kürt varlığına karşı soykırımdan başka bir şey düşünmemektedir. Hiç kimse "KDP de Kürt'tür" diyemez. Çünkü KDP'nin öncülüğünde, ihaneti eşliğinde bu saldırılar yapılmaktadır ve KDP bunların yapılması, PKK gerillasının yok edilmesi için büyük uğraş vermektedir. KDP zihniyeti, yarattığı yozlaşmış köle Kürtlük, Türk devletine Kürt soykırımının zaten gerçekleştiğini gösterdiğinden, KDP'nin varlığı TC'yi rahatsız etmemektedir. Zaten TC'nin istediği ve Kürtlere layık gördüğü de KDP türünden bir Kürtlüktür. Ancak PKK gerillası karşısında TC'nin yaşadığı ruh hali, özgür Kürdün varlığı ve tabi ki kendi yokluğudur. Bundan dolayı da bu savaşa astronomik yatırımlar yapmıştır. Gerillaya karşı yaptığı tüm saldırı ve uygulamalara rağmen başaramayan TC, bırakalım başarıyı, yenilgiden, sürüler halinde asker kayıplarından da kurtulamamıştır. TC'nin yürüttüğü işgal saldırıları adeta bumerang gibi kendisine dönmüş, Türkiye toplumuna büyük zararlar vermiştir.

Asker ölümleri, kuşkusuz bu savaşın doğal bir sonucudur. Her savaşta, hastalık da olur, kaza da olur, başka ölüm sebepleri de olabilir, hepsi de savaşın sonuçlarından sayılır. TC'nin yürüttüğü soykırım savaşında bu kadar donatılmış bir ordunun her kaybı, gerekçesi ne olursa olsun bu savaşın sonucudur. Ancak TC'nin durumu farklıdır. Savaşta ölen askerlerin ölümleri gizlenmektedir. Bu konu bir psikolojik özel savaş konusu haline getirmiştir. İşgal saldırısında, kendi yenilgisini gizlemek için, gerillanın vurduğu darbeleri gizlemeye çalışmakta, bunun için askerlerin gerillalar tarafından cezalandırıldığını inkar etmektedir. Yalancı ve zalim erkek egemenliğinin zirve yapması veya çaresizliğin dibe vurması oluyor.

Nihayetinde savaşta ölen askerlerin ölümleri ve ölüm sebepleri AKP-MHP iktidarınca gizlenmektedir. Erdoğan-Bahçeli iktidarı bunu yaparak, savaşın sürdürülemezliğini örtbas etmekte, savaşı sürdürmek için rıza oluşturmaya çalışmaktadır. Türkiye halkının, gerillaların bu kadar askeri cezalandırdığını bilmesi, elbette AKP-MHP kirli işbirliğinin sadece ölüm getirdiğini ortaya çıkaracak ve iktidar sarsılacaktır. Ancak ölümler gizlenirse, yenilgi de gizlenir, gizleneme-

yen ölümler kaza ya da başka şekilde izah edilirse, iradesi büyük oranda faşist iktidarlara kirletilmiş olan halk "takdir-i ilahî" sayabilir. İlahlara karşı gelinemeyeceğine göre, AKP-MHP kirli iktidarı da varlığını bir nebze daha uzatabilecektir. Ne yazık ki, Türkiye halklarının da bu konuda kendi çocuklarına duyarsızlıktan da öte iktidar karşısında özgür toplum olamama durumları, bu sonucun değiştirilmesine yetmemektedir.

Elbette savaş oluyorsa askerler ölür, bu durum savaşın doğasında vardır. Ancak askerlerin kazayla öldüğünün söylenmesi, toplumda bu işgal savaşı karşıtlığının oluşmasını engellemeyi amaçlamaktadır. Halbuki, kaza bile olsa, her ailenin kendi çocuğunun öldüğü kazanın ayrıntılarını bilme hakkı var. Ne yazık ki, Türk ordu gerçeği ve Türkiye halkında durum böyle değildir. Çünkü Türk egemen zihniyetine göre, iktidara hizmet etmediği an, yok sayılabilir, öldürülebilir, yok edilebilir bir nesne konumundadır her bir asker, aile, anne-baba ya da başkası. En tepedekilerin kendi yamaçlarındaki has adamlarını bile öldürtmeleri bunun iyi bir göstergesi değil midir?

Kürtlere yönelik soykırım savaşı boyunca çokça kullanılan, yine askerdeki farklı etnik gruplara yönelik kullanılan bir yöntem de "intihar etti" yalanının dillendirilmesidir. Bir yıllık savaşta birçok askerin intihar ettiği de belirtilmektedir. Doğru değil, diyelim ki doğru olsun, bu durumda bu kadar intiharın yaşandığı bir ordunun durumunun ele alınması, bu intiharların araştırma konusu olması gerekmez mi? Askerlerin neden intihar ettiğinin çözümlenip ortaya konulması gerekmez mi? Biliniyor ki, intihar, öncelikle yenilgi yaşayan ordu mensuplarının yaşadığı bir durumdur. Bir de savaşta yüz yüze geldiği durumlar asker bireyde sendrom yaşatmışsa yaşamdan kopma, ölüm psikolojisi gelişir. Yani karşı taraf onu fiziki olarak öldürme de, kendi eyleminin sonucu olarak yaşamdan ruhsal olarak kopar, ve giderek fiziksel olarak yaşamını sonlandırmaya dönmüşür. Böyle de olsa, bu durumdan AKP-MHP iktidarı sorumludur.

Gerillalar öldürülen asker künyelerini kamuoyuna deşifre etti

2022 yılında yaşanan savaşta ortaya çıkan tablo daha kapsamlı çözümleme konusudur. Bu kaza, kader, intihar durumları dışında yaşanan asker ölümleri mutlaka gündemleşmeli, incelenmeli ve mevcut iktidar yargılanmalıdır. Türk ordusu, kendi ordusunu KDP'nin ihaneti eşliğinde Başûrê Kurdistan dağlarına vurdu, burada büyük savaşlar yaşandı. Büyük şehadetler veren gerillanın savaş hazırlığı da önemli bir düzeydeydi. Özellikle araziye dayalı hareketli timlerin gerçekleştirdiği eylemler adeta düşmanı çarptı. Düşman bu çarpılmanın sonucu yaşadığı şoku uzun dönem atlattı. Bu durumları kamuoyunun bilmesinin, iktidarın yalancılığının artık tutmamasının bir sebebi de gerillanın eylem yapmak kadar eylemlerini kamera kayıtlarıyla belgelemesi oldu. Gerillanın kamera

kayıtlarına yansıyan savaş gerçeği kuşkusuz TC'nin gizlediği bir gerçektir. Hem de gerçeğin küçük bir kısmıdır. Gerillanın yıl içinde, gerçekleştirdiği eylemler kadar kendi alanında kalan asker cenazelerini, askeri malzemeleri, asker künyelerini de kamuoyuna sundu. Zafer yalanlarına sığan AKP-MHP iktidarı, bu askerlerin cenazelerini sahiplenmediği gibi ailelerini de susturmaya, bastırmaya çalıştı. Kimliği açıklanan, görüntüsü yayınlanan birçok asker cenazesi gerillanın elinde kaldı ve gerillalar bunları defnetti.

Tüm bunları gerilla kamuoyuna deklere etti, gün gün bilgilendirmelerle süren savaşa karşı halkın duyarlılığını canlı tuttu. Bu durum AKP-MHP iktidarında daha bir pervasızlaşmayı getirdi. Faşist devlet ve ordu ne yapsa, gerilla mutlaka kendi başarılarını ve TC'nin başarısızlıklarını, zayıflıklarını kanıtlarıyla birlikte ortaya koyuyordu. Bundan dolayı da TC'nin son başvurduğu insanlık dışı yöntem, kanıtları ortadan kaldırma yöntemi oldu. Nasıl ki halkımızdan insanları katlederek asit kuyularına atıldılar, cesetleri yok ettiler yaktılsa, kendi askerlerine de aynı yöntemi uygulama noktasına geldiler. AKP-MHP çetesi, iktidarın gözü dönmüşlüğü, dincilikle milliyetçiliğin, cinsiyetçilikle siyasi iktidarın birleştiği AKP-MHP iktidarı tarihte kendi halkına, Türkiye halklarına karşı en kötü uygulamaları layık gören bir iktidar olarak tarihe geçti.

Başta da belirtmiştik, iktidar için sadece karşıt güçler yani düşman dediği nesne değildir, iktidar için, onu vareden her şey ve herkes nesnedir, malzemedir, gerektiğinde yakılıp yok edilebilir. AKP-MHP tam da bunu yapmaya başladı. Ve Türk ordusunun kendi askerlerini yaktığını, gerillanın kamera kayıtlarından tüm Türkiye ve dünya kamuoyu gördü. İlginçtir ki, Cizre'de bodrumlarda yaptığını, Başûrê Kurdistan dağlarında kendi askerlerine yapan savaş iktidar kliği, bu durumdan hiç hicap etmedi. Hatta gerilla kaynakları bu kamera kayıtlarını yayınladıklarında da adeta yokmuş gibi davrandılar. Tabi bunda özgür basın bu konuyu yeterince Kürdistan ve Türkiye toplumuna, dünya kamuoyuna anlatamaması da etkilidir. Ancak nihayetinde faşist Türk ordusu Türk savaş bakanı olan darbe artığı Hulusi Akar'ın emriyle kendi asker ölümlerinin üzerine benzin dökerek yaktı. Böyle bir vahşete yönelebile sınırlarında olanlar karşısında durumu kameraya alan gerillanın yaptığı ise "kültürsüzler" demek oldu. Bir yanda kendi mevzidaşını benzin dökerek yakan birileri varken, diğer tarafta da bu duruma kültürsüzler diyerek tepki gösteren birileri var. Bu kadar zihniyet farkı, uçurumu olan iki gücün savaşında, faşist AKP-MHP askeri-çetesi olan sözde TC ordu mensubu ile gerilla arasındaki savaşın çoktan gerilla tarafından kazanıldığını ve bu kazanımın özgür insanlık hanesine yazıldığını görme için kör olmak gerekir.

Bir toplumun ölümlerine yaklaşımı, o toplumun tarihselliğini, özgürlüğünü ve anlamlı yaşam düzeyini gösterir. Bugün hakim sistemler toplumları temsil ettiğinden, sistem-

lerin pratiklerini tahlil etmek önemlidir. Ancak toplumu temsil etmediği kadariyle da toplumun içinde bulunduğu durumu-konumu da tahlil etmek gerekmektedir. Yani sistemi inşa eden kesimler kadar sistem içileşmemiş toplum kesimlerinin de ele alınması gerekir. Ki, iktidara katlanma durumunun giderek toplumun yok oluşunu getirdiği anlatılabilir. Kuşkusuz savaşların etkisinde, toplumlar da büyük yıkımlar yaşamaktadır. Bu durum Türkiye halklarının köklü bir devrime ve özgür toplum eğitimine ihtiyacı olduğunu ortaya koymaktadır. Çünkü ortaya çıkan bunca belgeye, veriye rağmen birkaç cılız ses dışında adeta duymazlıktan geldiği yansımadır.

Geçen dönemde asker aileleri kimi açıklamalar yaptılar, Şehit Sayılmayan Şehit Aileleri Derneği, çocuklarının ölüm şekillerini, intihar açıklamalarını gerekçe gösterilerek şehit edilmemesini kabul etmediklerini ifade ettiler. Yine şehit sayılmasını ve sebep olanların cezalandırılmasını istediler. Şimdi, intihara sebep olanların cezalandırılması isteniyorsa, cenazeyi yakanlara ne yapılacağı da ayrı bir konudur. Bizce de, asker cenazelerine sahip çıkmayan, asker ölümlerini yakan, bunun kararını veren, onaylayan, emrini veren ve pratikleştirenlerin en ağır cezalara çarptırılması gerekir. Bu doğal andır, bundan dolayı da durum gizlenmektedir. İktidarın gizlediğini ifşa etmek, özgür basında güçlü işleyerek faşist ordu ve çetelerin maskesini düşürmek de dönem görevlerindendir. Bu tarz olaylar gün yüzüne çıktıkça, işlenip tartışıldıkça bir anlam kazanır ve toplumsal irade ortaya çıkar. Türkiyeli analara şunu anlatmak gerekir: Bu vatan için çocuklarının ölmesinin de bir anlamı yoktur, ölen kahraman da şehit de olmamaktadır. AKP-MHP faşist iktidarı artık kendi iktidarını sürdürmenin pervasızlığına öyle kapılmıştır ki, vatan için ölen kahraman olmamakta, hatta, AKP-MHP için kendini ölüme yatan da öldürülmekten kurtulamamaktadır. AKP-MHP yozlaşmış bir iktidardır, tüm iktidarların doğal yozlaşmışlığının çok ötesinde bir çürümeyi yaşamaktadır, tüm halka dayatılan da talan, fuhuş, tetikçilik eksenindeki yozlaşmadır. Türkiye toplumu da bu vahşeti hak etmemektedir.

Türkiye toplumunun iradesi ancak bu tarz olaylara müdahale ederek, bu olayların hesabını iktidardan sorarak kısmen özgür olabilir. Tüm dünyada doğal bir hak olan vicdani ret hareketi dahi Türkiye'de yükseltilebilir sürekli şahlandırılan milliyetçilikten kaynaklı gerçek anlamını yakalayamamıştır. Kuşkusuz vicdani ret hareketi anlamlıdır, ancak Kürdistan'da 40 yıldır süren savaşın ortaya çıkardığı gerçek biraz daha farklıdır. Kişisel redleri büyüterek kolektif redler yaratmak, bununla toplumsal karşı duruşu ortaya çıkarmak, yenilginin eşğine gelen ve bundan dolayı giderek cinnet halini rutinleştiren savaş iktidar cephesini düşürmek, Önder Apo'nun demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü paradigması temelinde yaşamı inşa etmek, doğru ve gerekli andır.

Ortadoğu'da Din Gerçeği Ve İslâm'ın Demokratikleştirilme İhtiyacı

İnsan toplulukları kendilerini dini inançlarıyla kimlik sahibi kılp, varlık haline getirmişlerdir. Bir şeylere inanarak kendini ve kendi dışındaki dünyayı daha fazla tanır, anlar ve onlardan yararlanır hale gelmeyi başarmıştır. İnanç olgusu insanın düşünsel yapısını geliştirdiği gibi, onun tüm zorluklar karşısında var olma, yaşama, kendini koruma, sürdürme gücünü kazandırmasında da rol oynamıştır. Yani inanç, birey ve toplumun anlam ve irade gücü kazanmasında temel rol oynayan bir etken olmuştur. Totemik dinler ya da inançlar olarak ifade edilen yapının insanlık açısından böyle bir değer taşıdığı, insan türünün toplumsallaşmasına ve bu temelde gelişimine hizmet ettiği bilinen bir gerçek olmaktadır

Ali Haydar Kaytan - "40 Yıllık Zafer Yürüyüşü PKK" adlı kitaptan derlenmiştir

Kuşkusuz PKK öncülüğünde Özgürlük Mücadelemizin 40. yılını yaşıyor olmak hepimiz açısından oldukça gurur ve heyecan verici olmaktadır. Çünkü kırk yıllık kesintisiz bir parti öncülüğü, halk önderliği Kurdistan'da ilk defa yaşanmaktadır. Böyle bir öncülüğü yaratan Önderlik yürüyüşünün ise, 46. yılında bulunulmaktadır. Her ne kadar bu kırk altı yılın yirmi yılı, İmralı işkence sistemi altında yaşanmış olsa da Önder Apo büyük dehası, esnek ve yaratıcı zekâsıyla Önderlik yürüyüşünün kesintiye uğramasına izin vermemiştir. Dolayısıyla kırk altı yıllık kesintisiz Önderlik yürüyüşü Kurdistan tarihinde bir ilk olmaktadır. Kurdistan tarihi açısından ilk olduğu kadar tarihsel açıdan, yine bölgemiz ve dünya için de neredeyse yarım yüz yıla yaklaşan bu düzeyde bir Önderlik yürüyüşünün az bulunduğu, adeta ellerin parmak sayılarıyla ifade edildiği bir durumu ifade etmektedir. Yine, bu kırk altı yıllık kesintisiz Önderlik yürüyüşü ve kırk yıllık parti mücadelesi, Önder Apo'nun deyimiyile, "her anı sırat köprüsünden geçercesine, kızgın sac üzerinde yürürcesine gerçekleşmiş bir tarihsel yürüyüş" olmaktadır. Her anının büyük zorluklar, çaba, emek ve mücadeleyle geçtiği ve kazanıldığı tartışma götürmez bir gerçeklik olmaktadır. Dolayısıyla söz konusu kırk altı yıllık Önderlik yürüyüşünün ve kırk yıllık parti mücadelesinin Kurdistan ve Kürt halkı açısından biriktirdiği değerler çok fazla ve tarihseldir. Adeta Kurdistan ve Kürt halkının en büyük hazinesi ve en temel güç kaynağı olmaktadır. Bu birikimin içerdiği zengin tecrübe, deneyim ve ders bunları özümseyip bu temelde yürümek isteyenler açısından her türlü mücadeleyi yürütmek ve özgür insanlık yürüyüşünde tarihi başarılar elde etmek açısından, son derece zengin ve yeterlidir.

Önderlikse doğuş ve partileşmeyle başlayan sürecin, Kurdistan ve Kürt halkı açısından bir milat olduğu, genelde kabul görmektedir. 70'lerin başında gerçekleşen Önderlikse doğuş ve bu doğuşun 70'lerin sonuna doğru partileşmesiyle Kurdistan'ın sömürgecilik ve soykırım altında ulusal yok oluşa giden tarihi durdurulmuş, özgürce var olma ve yaşama tarihi başlatılmıştır. Dolayısıyla PKK'nin 40. yılı Kürt halkı açısından 40. özgür yaşam yılı olma özelliği de taşımaktadır. Söz konusu kırk yıllık mücadele içerisinde Önderlik ve PKK'nin yürüttüğü çabalarla Kürt halkının yüz yıllarca özgür yaşaması için gerekli verileri ortaya çıkardığı ve sağlam bir özgür yaşam temeli attığı, inkâr edilemez düzeyde açık bir gerçektir. Burada Önder Apo'nun sıkça ifade ettiği bir gerçeğin altını birkez daha çizmemiz, konuyu daha anlaşılır bir biçimde ifade edebilmemiz açısından yararlı olacaktır. Bu söz konusu kuralın da, Kürdistanlı olan her şeyin aynı zamanda evrensel olduğu, evrensel olanın da Kürdistanlı olduğu gerçeğidir. Dolayısıyla kırk altı yıllık Önderlik yürüyüşü ve kırk yıllık PKK mücadelesiyle Kurdistan'ın ve Kürt halkının yarattığı, sağladığı özgürlükçü kazanımların hepsi, aslında evrensel bir nitelik ve değer de taşımaktadır. Sadece Kürt halkının, kadınlarının ve gençlerinin bir kazanımı değil, aynı zamanda tüm insanlığın, tüm ezilenlerin, tüm halkların, hatta tüm canlıların bir kazanımı olmaktadır.

Önder Apo öncülüğündeki PKK mücadelesiyle Kurdistan'da gerçekleştirilen aydınlanma bölgemiz Ortadoğu'yu, tüm dünyayı ve evreni daha çok aydınlatmakta ve anlaşılır hale getirmektedir. Kürt halkının sömürgeci-soykırımcı saldırılar altında yok oluşunu durdurarak, özgürce var olma ve gelişme sürecini başlatan ve onun sağlam temellerini atan, kırk yıllık PKK mücadelesi, insanlığın özgürlük yürüyüşüne

hem düşünsel ve hem de pratik kazanımlar bakımından, tarihi öneme sahip temel katkılarda bulunmuştur. Hiç kuşkusuz bu katkılar çoktur ve de çeşitlidir. Fakat biz burada esaslı oluşturan hem felsefi hem de politik kuram açısından çözümleyici olup, önümüzdeki süreci aydınlatan birkaç temel husus üzerinde durmak istiyoruz.

Din afyondur gibi dar yaklaşımlar terkedilmeli

Elbette bunlardan bir tanesi ve belki de en önemlisi genelde maneviyat ve inanç, özel olarak ise, din gerçeği oluyor. Çünkü Ortadoğu denildiğinde çok açık bir biçimde din gerçeği akla geliyor ve öne çıkıyor. Tarihsel olarak insanlığın yarattığı bir gerçeğin altını birkez daha çizmemiz, konuyu daha anlaşılır bir biçimde ifade edebilmemiz açısından yararlı olacaktır. Bu söz konusu kuralın da, Kürdistanlı olan her şeyin aynı zamanda evrensel olduğu, evrensel olanın da Kürdistanlı olduğu gerçeğidir. Dolayısıyla kırk altı yıllık Önderlik yürüyüşü ve kırk yıllık PKK mücadelesiyle Kurdistan'ın ve Kürt halkının yarattığı, sağladığı özgürlükçü kazanımların hepsi, aslında evrensel bir nitelik ve değer de taşımaktadır. Sadece Kürt halkının, kadınlarının ve gençlerinin bir kazanımı değil, aynı zamanda tüm insanlığın, tüm ezilenlerin, tüm halkların, hatta tüm canlıların bir kazanımı olmaktadır.

Bilindiği gibi Avrupa aydınlanmasının doruğu olan Marksizm, 'din afyondur' diyerek iki kelimelik bir tanımlamayla işin içinden çıkarmak istemiştir. Kuşkusuz bu yaklaşım insan ve toplum gerçeğine son derece tek yanlı, kaba materyalist, maddiyatçı bir yaklaşımı ifa-

de ettiği kadar aynı zamanda son derece dar, kolaycı ve tepkisel bir yaklaşım olma özelliği de taşımaktadır. Daha çok dinin kaderciliğiyle avutularak, kolayca sömürülür hale getirilen insan gerçeğine duyulan bir derin tepkiyi ifade etmektedir. Bu anlamda başta işçiler olmak üzere, tüm ezilenleri sömürüye açık tutan kaderci yapıdan kurtararak, son derece maddi bir güç haline gelmiş bulunan iktidar mücadelesini daha etkili yürütür, kendisini iktidara aday görür kılma anlamında belli bir değer ifade etse de, söz konusu yaklaşımın çok dar ve maddi olduğu, insan ve toplum gerçeğinin en azından yarısını ve belki de çok fazlasını ifade eden maneviyatını dikkate almadığı açık bir gerçektir. Marksist çizgi söz konusu yaklaşımla 19. yüzyılda Avrupa emekçilerini, 20. yüzyılda ise, başta Rusya olmak üzere Asya, Afrika ve dünyanın diğer alanlarındaki emekçi güçleri etkili bir iktidar mücadelesine sevk etmeyi bu temelde eğitip örgütleyerek eylemli kılmayı gerçekleştirmiş ve 1917 yılında gerçekleşen Rus Ekim Devrimi'yle başlayan süreçte iktidar sahibi olmayı başarmış bulunsada da, yine 20. yüzyılın son çeyreğinden itibaren yaşanan gerçeklikler bize çok daha net olarak göstermiştir ki, söz konusu tek yanlılık ve bundan çıkan yarım tanımlamalar sonucunda büyük mücadelelerin ortaya çıkardığı dev kazanımları korumak, sürdürmek ve ilerletmek dahi mümkün olmamış, tersine dış etkenlerden öteye içteki bu çelişkileri nedeniyle ortaya çıkan kazanımlar çözülmek ve çökmek gibi bir durumu yaşamıştır. Yani böyle bir çizgiyi en keskin mücadeleye dönüştürerek büyük başarılar kazanılmış olsa bile, söz konusu başarıları devam ettirmek ve kazanımları korumak mümkün olmamıştır. Bu da daha çok, "Neden?" sorusunu sordurmuş ve bu anlamda söz konusu dü-

şünce ve eylem gücünün iç çelişkilerinin daha derinden ve doğru bir biçimde incelenerek, çözümlenmesini gündeme getirmiştir

Önder Apo'nun reel sosyalizm gerçeğine baştan itibaren eleştirel bakışı ve böylesi gelişmeler ortaya çıktıkça da yoğunlaşarak ortaya çıkardığı çözümler, Marksizm'in iki kelimelik yaklaşımın son derece dar, kolaycı ve yanlış bir yaklaşım olduğunu görüp, 90'ların başından itibaren din konusuna yeni bir yaklaşımı, doğru devrimci yaklaşımı tanımlama ve geliştirme gücünü göstermiştir. Böyle hassas bir konuda cesaretle yeni adımlar atma ve yeni yaklaşımlar geliştirme gücünü göstermiştir. Böylece de 'din afyondur' denilip geçilemeyeceği, böyle bir yaklaşımla işin içinden çıkıp sorunun çözümlenemeyeceği, din gerçeğinin egemen güçlerin sömürü aracı olmaktan öteye, insanın ve toplumun manevi varlığıyla ilgili ve ilişkili olduğu, baskı ve sömürü sisteminden çok çok önceki tarihlerde ortaya çıkan ve toplumsal gelişmede yeri olan bir gerçeği ifade ettiği, insan ve toplumun manevi yapısıyla bağlı bulunduğu gerçeği açığa çıkarılmıştır.

Şimdi din konusu üzerinde aydınlatıcı olacak birkaç görüş ifade edebilmek için öncelikle din ile Ortadoğu ilişkisi, yine bu temelde Ortadoğu ile toplumsal var olma arasındaki ilişkiyi, dolayısıyla Ortadoğululuk kimliğinin tarihsel bakımdan nasıl var olduğu ve neyi ifade ettiği hususu üzerinde kısaca durmamız gereklidir. Bu noktada öncelikle şunu ifade etmemiz açıklayıcı ve de yararlı olacaktır. İnsan türünün ne zaman, nerede ve nasıl var olduğu ve başlangıç düzeyinde ne tür gelişme evreleri yaşadığı hususlarında farklı görüşler, ifadeler, açıklamalar bulunsada da, bunlar tarihsel bilgilerin artması sonucunda giderek ortaklaşma düzeyinde bir süreç izlemiştir. Bu bilgiler ışığında biz insan türünün toplumsallaşma-

Bu nedenle Önder Apo yürüttüğü mücadelenin temeline insanı, insan gerçeğini arama mücadelesini koymuştur. İnsanın köklerinin Ortadoğu'da ve Kurdistan'da saklı olduğu, dolayısıyla gerçek insanlığın ancak Ortadoğu'da aranıp bulunacağını, kendisinin ve PKK'nin de esas amacının böyle bir insanlık gerçeğini açığa çıkartmak ve günümüz dünyasına hakim kılmaya çalışmak olduğunu, net bir biçimde ifade etmiştir. "Her şey kökleri üzerinde yeşerir" demiştir. "Kaybedilen bir şey, kaybedilen yerde aranır ve bulunur" diye eklemiştir. Dolayısıyla özgür insanlığın da insanlık toplumsallaşmasının beşiği olan Ortadoğu'daki kökleri üzerinden yeşereceği ve gelişme sağlayacağını ortaya koymuştur.

sında Ortadoğu'nun, özellikle de Dicle ve Fırat havzasının belirleyici ve başat rol oynamış olduğunu bilmekteyiz. Yani insan türünün nereden, ne zaman, nasıl doğuş yaptığı, gelişmeler yaşadığı tartışılır olsa da nasıl ve nerede toplumsallaştığı tartışmasızdır. İnsan türünün toplumsal bir varlık haline geldiği mekânın Ortadoğu olduğu, merkezinde Dicle-Fırat havzasının bulunduğu, Nil havzasından İran'a ve Anadolu'ya doğru yayılan alanların böyle bir gelişmeye besiklik ettiği, tartışmasız bir tarihsel gerçeklik olmaktadır. Bu bakımdan insan toplum-sallaşmasının beşiğinin Ortadoğu olduğunu söylemek ve bunun da merkezinde Dicle-Fırat havzasının bulunduğunu ifade etmek bir gerçeği belirtmek olmaktadır.

Bu nedenle Önder Apo yürüttüğü mücadelenin temeline insanı, insan gerçeğini arama mücadelesini koymuştur. İnsanın köklerinin Ortadoğu'da ve Kurdistan'da saklı olduğu, dolayısıyla gerçek insanlığın ancak Ortadoğu'da aranıp bulunacağını, kendisinin ve PKK'nin de esas amacının böyle bir insanlık gerçeğini açığa çıkartmak ve günümüz dünyasına hakim kılmaya çalışmak olduğunu, net bir biçimde ifade et-

miştir. **"Her şey kökleri üzerinde yeşerir"** demiştir. "Kaybedilen bir şey, kaybedilen yerde aranır ve bulunur" diye eklemiştir. Dolayısıyla özgür insanlığın da insanlık toplumsallaşmasının beşiği olan Ortadoğu'daki kökleri üzerinden yeşereceği ve gelişme sağlayacağını ortaya koymuştur. İktidarcı ve devletçi sistem altında tarihsel olarak kaybedilen insanlık değerlerinin, yine Kurdistan'da ve Ortadoğu'da yürütülecek özgür insanlık mücadelesiyle ortaya çıkartılabileceğini belirlemiştir.

Burada şu hususu eklemek de hatalı değil, hatta daha çok tamamlayıcı olacaktır. Toplumsallaşmanın beşiği Dicle-Fırat havzası, yani Ortadoğu bölgesi olduğu gibi iktidar ve devlet sisteminin doğduğu, geliştiği, kökleştiği, bütün dünyaya yayılım göstermek için kendine merkez yaptığı saha da aynı saha olmuştur. Yani Kurdistan ve Ortadoğu sahası, toplumsallığın beşiği olduğu kadar iktidar ve devlet gerçeğinin de beşiği olmaktadır. Tarihsel bakımdan başat olarak iktidar ve devlet gerçeğinin bu sahada yaşandığı, beş bin yılı aşan bir tarihsel sürece tekabül ettiği artık net bir biçimde bilinen bir gerçeklik olmaktadır. Bu bakımdan dinin toplumla ilişkisini doğru anlamak açısından, Ortadoğu tarihsel gerçeğine bakmak, irdelemek kadar din ile devlet ve iktidar ilişkisinin doğru ve yeterli anlaşılması açısından da Ortadoğu tarihine bakmak, son derece yararlı ve öğretici sonuçlar ortaya çıkarmaktadır.

Dinin toplumla ilişkisini anlamak için Ortadoğu tarihine bakılmalı

Şimdi tam da işte bu noktada din-insan, din-toplum, din-iktidar ve devlet ilişkisi noktasına gelmiş oluyoruz. Bu noktada da öncelikle altını çizerek şunu belirtmemiz gerekiyor; din gerçeğini sadece iktidar ve devlet sistemiyle ilişkilendirmek, sanki onların yarattığı ve kullandığı bir olgu gibi görmek son derece yanlılgı ve yanlış bir görüştür. Tam tersine tarihsel olarak iktidar ve devlet sistemi, tarihte var olmadığı dönemlerde bile çok değişik biçimlerde din, yani inanç gerçeği var olmuştur. Bu bakımdan da dini iktidar ve devletle özdeşleştirmek, sanki iktidar ve devlet güçleri ortaya çıkartmış ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmış gibi görmek son derece dar bir yaklaşım olduğu kadar, aynı zamanda hatalı ve yanlış bir yaklaşımdır. Tersine din ve inanç gerçeğinin iktidar ve devlet sistemden çok çok önce var olduğu, iktidar ve devletten önce toplum ve insan gerçeğiyle bağlı bulunduğu son derece açık bir husustur. Kısaca, insanın ve toplumun maddi yapısından öteye manevi yapıyla, varlığıyla, gerçeğiyle bağlı olan bir olgu olmaktadır.

İşte bu noktada insan ve toplum varlığının nasıl doğru tanımlanacağı sorusu ve konusu gündeme gelmektedir. "Din afyondur" diyerek sorunu çözmek isteyen Marksizm'in insan ve toplum gerçeğini son de-

rece kaba ve tek yanlı ele aldığı, sadece maddi yönüne baktığı, doğadaki, evrendeki maddi var oluşların bir benzeri gibi gördüğü, toplumun onun ötesinde farklı şeyler de ifade eden son derece esnek bir zekâyâ sahip duygusu, düşüncesi olan farklı bir doğayı da kendi içinde taşıdığı gerçeğinden uzak olduğu, tartışma götürmez bir husustur. Burada işte şu soru ortaya çıkmaktadır: İnsan sadece maddi bir varlık mıdır? Toplum sadece maddi bir olgu mudur? Dolayısıyla diğer maddi varlıklar için geçerli olan kurallar birebir ve aynı biçimde insan ve toplum gerçeği için de

geçerli olabilir mi? Nitekim 'din afyondur' diyerek sorunu çözmeye çalışan zihniyet insan ve toplumun varoluşu konusunda da böyle bir tek yanlılığı ve darlığı yaşamıştır. Sadece insan ve toplumun maddi yanına bakmış, onları bir maddi varlık olarak görmüş, dolayısıyla tüm maddeler için geçerli olan kuralları olduğu gibi insan ve toplum gerçeği için de uygulamak istemiş, ama insanın onun ötesindeki varlığını ve belki de insanı diğer varlıklardan ayıran temel özelliğini görmemiş, anlamamış ya da görmek ve anlamak istememiştir.

İnanç insanın düşünsel yapısını geliştirdiği gibi, zorluklar karşısında var olma gücünü kazandırmıştır

Kuşkusuz insan ve toplum da birer maddi varlıktır. Dolayısıyla tüm maddi varlıklar için geçerli olan kurallar ve özellikler insan ve toplum gerçeği için de bir anlamda geçerli olmaktadır. Fakat insan ve toplum gerçeğini sadece maddi varlık olarak görmek ona dar, tek yanlı ve yetersiz bir yaklaşım olmaktadır. Maddi varlık olduğu kadar ve hatta ondan daha fazla insan ve toplum gerçeğinin manevi varlık olma özelliği taşıdığı açık bir gerçektir. İnsanı ve toplumu manevi dünyasından kopartarak, manevi yanlarını görmeyerek ele almak onu temel varlığından kopartarak son derece daraltıp, tek yanlı ve anlaşılabilir hale getirmek olmaktadır. Bu açıdan da insan ve toplum gerçeğini doğru ve yeterli anlamak ve tanımlamak durumundayız. Yani onun maddi gerçekliğini görmek

kadar manevi gerçekliğini de görmek, manevi dünyasını anlamak, diğer maddelerden farklı olarak insan ve toplum gerçeğini maddi ve manevi bütünlük içerisinde ele alıp değerlendirmek gerekmektedir.

Böyle bir değerlendirme insan-toplum-din ilişkisini daha doğru anlamayı, ele alıp değerlendirmeyi ortaya çıkarır. Çünkü sadece maddi varlık açısından bakıldığında gerçekten de din, insan ve toplum açısından çok fazla bir şey ifade etmemektedir. Ancak maneviyat açısından ele alıp baktığımızda insanlık açısından, birey ve toplum açısından dinin, inancın çok önemli olduğu,

nan birer gerçekliği ifade etmektedir. Fakat tarihsel gerçeklik sadece bununla sınırlı değildir. Din, toplumlar tarihinde sadece böyle bir rol oynayan gerçeklik olmamaktadır. Aynı zamanda tek tanrılı dinler de insan düşüncesinin gelişiminde, dolayısıyla kültür ve ahlâkının gelişiminde çok önemli bir hamleyi ifade ederek, aslında toplumsal gelişmenin de çok güçlü bir aracı olarak rol oynamışlardır. Kuşkusuz iktidar ve devlet güçleri din zırhı ile de kendilerini dotatınca ezilenler, kadınlar, emekçiler, halklar karşısında çok daha büyük bir baskı gücü haline gelmişler, kendilerini ilahi güç gibi göstermişler,

tanrının yeryüzüne inmiş gölgesi olarak tanımlamışlardır. Bu durum da köleciliği daha çok geliştirmiş, baskı ve sömürü gerçeğini, tarihsel olarak daha fazla derinleştirmiştir. Bu bir gerçektir ve açık anlaşılır bir husustur. Fakat dini sadece oynadığı ya da kendisine oynattırılan bu rolle anlamak ve tanımlamak tersine insan bilincinin, düşüncesinin, ahlâkının, kültürünün, dolayısıyla manevi dünyasının gelişimindeki çok büyük rolü görmemek insanın yarattığı bir olgu, insan ve toplum ihtiyacından doğan bir gerçeklik ve büyük bir ihtiyacın karşılayıcısı olarak ele almamak, onu son derece daraltmak ve tek yanlı kılmak olmaktadır. Burada şu sonuçları ifade edebiliriz; insan ve toplum manevi bir varlık oldukça inançsız olamaz, güçlü bir inanç olarak ancak var olabilir. Maneviyat demek, son tahlilde inanç demektir. Diğer yandan insanın evreni tanıma konusunda bilinci var olan düzeyde kendisini yeterince anlamak açısından yetmemektedir. Böyle bir yetersizlik yaşandıkça bu durum insan ve toplum açısından ben kimim sorusunu hep gündemde tutacak, bu soru temelindeki arayışlar da din, mezhep olgularını, kısaca inanç gerçeğini hep öne çıkartıp canlı kılacaktır. Hem din ve inanç gerçeğine ve hem de bunun Ortadoğu'yla bağına işte bu temelde yaklaşmak gerekiyor.

Din ve inancı sadece iktidar ve devlet güçleri açısından oynadığı rolle ele alıp tanımlamamak, onun ötesinde de esas olarak insan ve toplumla bağını, ilişkisini görüp o temelde ele alarak tanımlamak ve anlamaya çalışmak da gerekir. Kuşkusuz bu durum iktidar ve devlet güçleri tarafından baskı ve sömürü aracı olarak kullanılması ger-

çeğini görmemek ya da hafife almak gibi bir sonuç doğurmaz. Bu konuda bir yanlış anlama olmalıdır. Fakat din ve mezhep gerçeğini, genelde inancı sadece iktidar ve devlet güçlerinin yarandığı gerçeklikler olarak ele alıp değerlendirmek, onu son derece daraltmak ve sınırlandırmak olmaktadır. Bu da kuşkusuz yanlış sonuçlar ortaya çıkartmaktadır. Mezhepleşmeleri de dinlerle birlikte ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Aslında eğer bir mezhepleşme var olan din ya da inancın mevcut durumu ifade etmedeki dogmatizmini ve darlığını aşma yönünde gelişiyorsa, dolayısıyla daha kapsayıcı ve genelleşmeyi içeren oluyorsa bu yeni bir gelişmedir, önemsenmelidir. Ama öyle değil de daha çok daraltıcı, sınırlandırıcı konumda kalıyorsa bu noktada daha fazla bölücü, toplumsal bakımdan zayıflatıcı rol oynar ki, böyle bir sonucun toplum yaşamındaki etkisi olumlu değil olumsuz, geliştirici değil geriletilici olmaktadır.

Yüz binlerce ve milyonlarca yıla yayılan insan ve toplum gelişiminin tarihsel sürecini işte böyle bir bakış açısıyla ele alıp değerlendirmek, insan ve toplumun manevi yapısının nasıl geliştiğine bu çerçevede bakmak, günümüzdeki din olgusunu da böyle bir tarihsel bakış açısıyla değerlendirip çözümlemek son derece doğru ve gerekli olmaktadır. Bu noktada iktidar ve devlet güçlerinin elinde baskı ve sömürüyü daha fazla geliştirmek için kullanılma durumuna din ve mezheplerin, kısaca inancın bu biçimde rol oynatılmasına karşı çıkmak kadar onu insan ve toplum gerçeğiyle, gelişimiyle bağını görüp anlamak, bu noktada saygılı olup değer biçmek de kesinlikle gereklidir. Özellikle insanlığın inançsız, yani düşüncesiz olamayacağını bilerek bir inanç ve düşünce gerçeği olan dini cepheden, toptan reddeden, kötüleyen değil de onu insan ve toplum yaşamının doğru anlaşılması ve çözümlenmesinin bir aracına dönüştürmek için çalışmak, büyük önem arz etmektedir. İşte bu noktada günümüzde devrimci-demokratik güçler açısından, demokratik-sosyalist, demokratik-komünist güçler açısından din gerçeğine, mezheplere, genelde inanca nasıl yaklaşılmalı sorusu öne çıkmaktadır. Kuşkusuz iktidar ve devlet güçleri, küresel kapitalist hegemonya dinleri ve mezhepleri baskı ve sömürü aracı olarak çok kötü bir biçimde kullanma çabasını geliştirerek sürdürmektedir. Bu konuda her türlü yalana, dolana, mevcut teknik gelişmeyi de kullanarak başvurmaktadır. Bu gerçekliği doğru ele alıp anlayarak buna karşı etkili bir mücadele yürütmek elbette gereklidir. Fakat öyle bir etkili mücadele, din gerçeğini doğru anlamadan, din-insan, din-toplum ilişkisini doğru çözümlmeden, 'din afyondur' gibi kestirmeci bir yaklaşımla ve onu tümünden reddederek kesinlikle sürdürülemez. Nitekim böyle bir yaklaşım ile yürütülen mücadele büyük kahramanlıklarla sürdürülüp, tarihi başarılar elde

etmiş olsa da kendi içinde doğru bir anlayış düzeyi ortaya çıkarmadığı için de çözülmek ve çökmekten kurtulamamıştır.

İslamî demokratikleştirme projesi

Reel sosyalizmin yaşadığı sonucu düşmemek, onu yaşamamak için yaşananlardan ders çıkartarak, en başta da din konusundaki yaklaşımı, anlayışı düzeltmek zorunlu olmaktadır. Nitekim reel sosyalizm çözümlerken onun çözülüş nedenlerini çözümler, sosyalizmi yenileyerek geliştirme arayışında olan Önder Apo'nun ilk ele aldığı, değerlendirdiği konulardan birisi ve başta geleni din ve inanç gerçeği olmuştur. **"Din Sorununa Devrimci Yaklaşım"** başlıklı değerlendirmesinde bunu kapsamlı bir biçimde ortaya koyarak tüm devrimci sosyalistler açısından, Marksizm'in 'din afyondur' yaklaşımını çok çok aşan, düzelden, dolayısıyla evrensel özgürlük düşüncesine çok önemli ve tarihi katkıyı ifade eden bir düşünce gücünü ortaya koymuştur. Bu temelde daha sonraki süreçte geliştirdiği değerlendirmeleri ve en son **"Demokratik Toplum Manifestosu"**ndaki çözümlenmeleriyle aslında sorunu çok büyük ölçüde aydınlatmış ve çözüme kavuşturmuştur. Din gerçeğini, inanç gerçeğine nasıl yaklaşılması gerektiğini, onun insan ve toplum açısından ne anlam ifade ettiğini, baskı ve sömürüye nasıl alet edildiğini, böyle bir alet edilmekten nasıl kurtarılacağını, din ve inancın demokratik-komünal toplum gelişimine ve yaşamına nasıl hizmet eder hale getirileceğini tüm yönleriyle ortaya koymuştur. Tüm bu değerlendirmeler de Önder Apo'yu İslâm'ın demokratikleştirilmesi gerektiği sonucuna götürmüş, **"Demokratik İslâm"** çözümlerini ortaya çıkartmıştır.

Kuşkusuz günümüzde insanlığı etkileyen, iktidar ve devlet güçleri tarafından kullanılan tek din Müslümanlık değildir. Yahudilik ve Hristiyanlık başta olmak üzere, yine birçok

din ve inanç da benzer bir biçimde iktidar ve devlet güçleri tarafından kullanılmaktadır. Yine toplumlar üzerinde şu ya da bu düzeyde etkili olma konumlarını sürdürmektedirler. Bunların hepsi açısından bir demokratik değişim ve dönüşümü yaşama sorunu kesinlikle vardır. Aslında dinde demokratikleşme demek, din ve inancın iktidar ve devlet güçleri elinde baskı ve sömürü aracı olmaktan çıkartılarak, toplumsal gelişmeye ve demokratik komünalizme hizmet eder hale getirilmesi demektir. Böyle bir demokratikleşme sorunu tüm inançlar açısından kuşkusuz vardır. Fakat en çok ve en başta da Müslümanlık açısından var olduğu, özellikle de Ortadoğu ele alındığında İslâm'ın demokratikleştirilmesinin, demokratik toplum ve özgür insanlık gelişimi açısından büyük anlam ifade ettiği açık bir gerçek olmaktadır. Kuşkusuz Yahudiliğin de, yine Hristiyanlığın da benzer bir demokratikleşmeye ihtiyacı vardır. Nitekim kapitalist modernite sistemi en çok Yahudiliği ve Hristiyanlığı kullanarak insanlığı baskı altına almakta, küresel düzeyde kendisini bir baskı ve sömürü gücü haline getirmektedir. Bu açıdan Yahudiliğin ve Hristiyanlığın demokratikleştirilmesi, özellikle küresel kapitalist hegemonyanın aşılmasında emperyalist baskı ve sömürü sisteminin yıkılmasında temel bir rol oynayacaktır.

Elbette benzer durum Müslümanlık açısından da geçerlidir. Özellikle iktidar ve devlet güçleri elinde tekçi, baskı ve sömürü gücü olarak kullanılan bir din olması itibarıyla İslâm'ın demokratikleştirilmesi, demokratik İslâm çözümlerinin geliştirilmesi, İslâm dininin iktidar ve devlet güçlerinin baskı ve sömürü aracı olmaktan çıkartılarak, tarihsel toplum gerçeğiyle ve onun gelişimiyle buluşturulması tarihi bir önem arz etmektedir. Günümüzde hem ulus devlet faşizmi, İslâm dinini baskı ve sömürü aracı olarak çok kötü bir biçimde kullanmakta, hem de bütün iktidarcı ve devletçi güçler, El-Kaide ve DAİŞ örneğinde görüldüğü gibi, 'radikal İslâm' diyerek,

İslâm dinini güncel planda baskı, sömürü ve çatışmanın temel bir aracı haline getirmektedirler. Bütün bunların aşılması, İslâm dininin bu biçimde toplumlardan kopartılarak baskı ve sömürü aracı olarak toplumlara, ezilenlere karşı kullanılmasının ortadan kaldırılması, kuşkusuz tarihi bir öneme sahip olduğu kadar güncel bir görev olma özelliği de taşımaktadır. Elbette sadece baskı ve sömürü aracı olarak kullanılmasını önlemek değil, doğru bir yaklaşımla demokratik toplum gelişimine hizmet ettirilmesi, demokratik konfederalizm çözümünde rol oynattırılması, İslâm'ın demokratikleştirilmesi, büyük önem arz etmektedir. Çünkü dikkat edilirse Üçüncü Dünya Savaşı, İslâm aleminde odaklanmakta, savaşı yürüten iktidar ve devletçi güçler İslâm dinini, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadırlar.

Mevcut zemin aslında savaşı sona erdirecek alternatif bir çıkışın yapılabileceği zemin de olmaktadır. Dolayısıyla savaşa karşı barışı, kapitalist modernite sömürüsüne karşı demokratik modernite çözümüne, dolayısıyla küresel kapitalist hegemonyaya karşı demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederalizm çözümünü geliştirebilmek için dinin iktidar ve devlet güçleri elinde kullanılmasını önlemek kadar, böyle bir alternatif demokratik toplum çözümünü, demokratik ulus çözümünün geliştirilmesinde de rol oynar kılınması, önem ifade etmektedir. Bu açıdan Demokratik İslâm Kongresi'nin toplanması, bir örgütsel kuruma kavuşturulması, bu noktada demokratik tartışmaların geliştirilmesi, tarihi bir adım olmuştur. Özellikle Önder Apo'nun Demokratik İslâm Kongresi'ne sunduğu görüşler gerçekten de İslâm'ın demokratikleştirilmesi açısından, temel ilkeleri kesinlikle ortaya koymaktadır. Tekçi ulus devlet faşizminin İslâm dinini ve Hanefî mezhebini tekleştirerek tek baskı ve sömürü aracı kılmasına karşı, İslâmî anlayışın toplumsal çoğulculukla birleştirilmesi, mevcut mezheplere saygı duyulur, demokratik ortamda ken-

dilerini rahatça ifade eder, birbirleriyle demokratik çerçevede mücadele yürütür ve demokratik toplum gelişimine hizmet eder kılınması çok önemli olmaktadır.

Aynı zamanda savaşın sona erdirilip barışçıl bir ortamın, demokratik-siyasi mücadeleye dayalı olarak geliştirilmesinde, yine toplumsal ve siyasi sorunların çözümünün demokratik siyaset temelinde sağlanıp kılınmasında dinin demokratikleştirilmesi, demokratik İslâm anlayışının geliştirilmesi, Demokratik İslâm Kongresi'nin örgütlü kılınıp sürekli bir rol oynar hale getirilmesi tarihi önem arz etmektedir. Böyle bir durum ulus devlet faşizminin ve kapitalist modernite güçlerinin İslâm dinini kendi baskı ve sömürü aracı olarak kullanmasını engelleyeceği gibi, demokratik toplum çözümünün geliştirilmesinde, demokratik konfederalizm sisteminin oluşturulmasında, toplumların zihniyet ve siyaset bakımından yan yana demokratik birlik içerisinde yaşar kılınmasında da önemli rol oynaması, kesinlikle sağlanabilir. Bu anlamda mevcut Üçüncü Dünya Savaşı'nda demokratik modernite çözümü temelinde alternatif bir çıkışı sağlayabilmek açısından İslâm'ın demokratikleştirilmesi, Demokratik İslâm Kongresi'nin zihniyet ve siyaset temelinde geliştirilmesi, iktidarcı ve devletçi İslâm'ın kaldırılarak, ilk çıkışında taşıdığı özellikler temelinde İslâm'ın toplumcu özelliklerinin ve karakterinin hakim kılınması esas olmaktadır. Bu konuda kırk altı yıllık Önderlik yürüyüşü ve kırk yıllık PKK mücadelesi hem düşünsel düzeyde önemli bir çözüm yaratmış, hem de politik pratik olarak güçlü örgütsel çözüm modelleri ortaya çıkartmıştır. Bütün bunlar aslında Kurdistan'daki zihniyet ve politika gelişiminin evrensele en temel katkısı konumundadır.

AVRUPA MACERASI VE BİR DÖNEMİN SONU

Sistemin çarmıha germe, Prometheusvari bir kayalığa çivileme yöntemi, klasik veya mitolojik çağlardaki sonuca pek benzemiyordu. Kapitalist dünya sisteminin 'küresel taarruzuna' karşı halkların da 'küresel demokrasi' arayışını güçlendirmek ve Kürt sorununun çözüm yollarını da yakalamak imkan dahiline giriyordu. Özellikle 'İmralı Tek Kişilik Tutukevi' sürecim, tarih boyunca alışılan çürütmeye karşın, hem felsefi hem de pratik bilimsel bir çözümün sadece şahsım ve Kürt halkı için değil, tüm insanlık için çıkış bulabileceğini kanıtlıyordu.

Rêber Apo'nun "Özgür İnsan Savunması" kitabından alınmıştır

Atina üzeri Avrupa'ya çıkış yapmaya çalıştığım 9 Ekim 1998 ve sonrası, özünde modernist paradigmanın bakış açısının şahsımda yaşanan iflasıydı. Çok sığ ve kuşkulu zihniyet yapımı tüm dönüştürme çabalarım rağmen ülke içi başarılı bir özgürlük gücüne tam ulaştıramamamın ve bu yönde önümdeki engellerin bir anlamda beni zorunlu olarak uygarlığın yetkin temsil gücü olan Avrupa'ya çıkış yapmaya zorladığı açıktır. Bu gerçeklik bir anlamda da kendi özgücüne güvensizliğin itirafıdır. Yaşanan tarih, zamansallık ve mekan olarak derin bir çıkmazı ifade ediyordu.

Yaklaşık yirmi yıllık (1979-99) Ortadoğu'daki çabalarım çok önemli gelişmelere yol açmasına rağmen, tıpkı Ortadoğu toplumunun kendisi gibi, içinde yuvarlandığı kördüğümü kalıcı çözüme taşımaya yetmedi. Önümde beliren iki yoldan diğeri olan 'dağdaki savaş'a yönelmem bir olanaktı. Fakat hem çok gecikmiş olmam hem de silahlı güçlerin kutsal olmasının arzulananın zıddı sonuçlara yol açtığını görmem, bu alanda kısa ve kolay bir çözüm umudumu adeta köreltiyordu. Bir de mevcut güçler mevzilenmesinde kolay çözümden ziyade, vicdanları körelten bir 'öl ve öldür' çengeline takılmış yaşam alışkanlığı, aslında ahlaki ve felsefi olarak da giderek bireylerin yanlış yürüdüğünü ortaya koyuyordu. Dağa yönelmem, belki teknik taktik anlamda düzeltmelere yol açabilirdi. Ama bunun nihai, stratejik bir çözüme yol açabileceği kuşkulu görünüyordu. Daha çok entelektüel gücümüne güveniyor ve tarihi rolümü böyle oynamam gerektiğine dair sürekli bir his ve ilham kaynağı taşıyordum. Kürt ve Ortadoğu toplumu olgusunda gerekli olanın çok kan dökerek sorunları çözme yerine, köklü entelektüel çıkışlara ihtiyaç olduğuna dair kanımı da hiç yitirmedim. Bocalama bu iki eğilim arasındaydı. Kan ölçülerıyla, entelektüel çığır ölçülerini ben de adeta boşuyordum. Eğer çok ufak bir fırsat görsem bile entelektüel politik çıkışa ağırlık vereceğimden kuşku yoktu. Özellikle Filistin-İsrail sorunundaki çıkmazlar bana kör şiddetin anlam-sızlığını daha da açıklar nitelikte gelişince "şiddet felsefesini" yeniden çözümlene gittikçe kaçınılmaz hale geliyordu. PKK'nin içinde belli bir düzeyde ortaya çıkan ve örgütü birçok bakımdan zorlayan, neredeyse önlenmesi zor, yozlaşmış çete anlayışı bu yönlü eğilimi güçlendiriyordu. Bu gerçekliğin arkasında ise, tüm modern sorun ve çözüm yollarının

Avrupa kaynaklı olduğu inancı, Avrupa üzeri arayış gereğini dayatıyordu. Adeta ikiye parçalanıyordum. Sonuç olarak Atina üzeri girişime olanak verilmesi ve Türkiye yönetiminin Suriye üzerindeki ağırlaşan yönelimi bilinen çıkışa yol açtı.

Ortaya çıkan sonuç; sadece bir infaz da değil, bir çarmıha gerilmedir

Atina, Moskova, Roma ve tekrar Atina üzeri Kenya-Nairobi'de sonuçlanan dehşet vari maceranın beni yeniden bir doğuş yapmayla karşı karşıya bıraktığı açıktı. Burada özümün, iyi niyetimin, büyük çabalarımın savunmasını yapmak kişisel olarak fazla anlam ifade etmez. Ortaya çıkan sonuç; sadece bir infaz da değil, bir çarmıha gerilmedir. Başta belirttiğim gibi, suçu hemen Türkiye yönetimine yüklemek ve dünya sistemin Türkiye'ye verdiği rolü derinliğine ve tüm tarihi kapsamı içinde değerlendirememek, direk ve dolaylı komplocu güçlerin düşündükleri gibi kendilerini gizleme anlamını da taşıyacaktır. AİHM'e yönelik savunmamda da, bu nedenle, günümüzün nasıl bir dünya sistemi olduğunu açıklamaya çalıştım. Bu savunmam, neredeyse hiyerarşik toplum uygarlığı içinde erimiş durumda bulunan Kürt varlığını, olgusunu tarih içinde ve tüm yönleriyle ortaya koymayı amaçlıyordu. Bir sorunu doğru ortaya koymanın çözümünün yarısı olduğunun bilinciyle, bu çabayı harcadım. Bu çaba, son Irak işgalinde de görüldüğü gibi öngörülerimi şahane bir biçimde doğrulamakla kalmadı, olası çözüm olanaklarını da hem artırdı hem de açık hale getirdi.

Sistemin çarmıha germe, Prometheusvari bir kayalığa çivileme yöntemi, klasik veya mitolojik çağlardaki sonuca pek benzemiyordu. Kapitalist dünya sisteminin 'küresel taarruzuna' karşı halkların da 'küresel demokrasi' arayışını güçlendirmek ve Kürt sorununun çözüm yollarını da yakalamak imkan dahiline giriyordu. Özellikle 'İmralı Tek Kişilik Tutuk evi' sürecim, tarih boyunca alışılan çürütmeye karşın, hem felsefi hem de pratik bilimsel bir çözümün sadece şahsım ve Kürt halkı için değil, tüm insanlık için çıkış bulabileceğini kanıtlıyordu. Demek ki, tüm geçmişimi suçlamamın doğru olmadığı, diri ve haklı bir özün mevcudiyetini koruduğu da gerçeğin diğer bir yanıydı. O halde daha önceki savunma ve açıklamalarımı tamamlar nitelikte önemli bazı hususları açmam büyük öneme sahiptir. Teorik tespitlerimin Helen, Türk ve Kürt olgularında sınanması daha da aydınlatıcı olacaktır.

İnsanlar ancak uçurumun kenarında kanatlanır

a- Hatanın temelinde devlet ve siyaset ile kaynaklandıkları çağdaş kapitalist sistem ve ona alternatif olarak çıkan 'reel sosyalizme' yaklaşım rol oynar. Genelde hiyerarşik uygarlığı, özelde onun en gelişmiş biçimi olan kapitalist sistemi ve ona alternatif olarak doğduğu iddiasında olan reel sosyalist uygulamaları, inanç yanı ağır basan bir biçimde dogmatik olarak değerlendirmeyi aşamadığımı kabul etmek durumundayım. Sürekli 'bilimsel sosyalizm' kavramını kullanmam, çok çaba harcamama rağmen, istenen yaratıcı sonucu doğurmadı. Genellemeci ve ezberci kılıfı yırtmadı. Sistemlerin resmi tahlil düzeylerini aşmadı. Sosyalizme ilk adımları attığımda tesadüfen elime geçen Sosyalizmin Alfabetesi adlı kitabı 1969'da okuduğumda, kendi içimde şöyle dediğimi hatırlıyorum: "Muhammet kaybetti, Marks kazandı!" Özde ne kadar farklı ideolojik önderlikler olsalar da, benim açımdan marksizmden de varolan dogmatik düzeyi aşacak kadar bir dönüşüme yol açmadı. Bir dogmacı tarzdan diğerine objektif olarak yvarlanıyordum. Şüphesiz ortaçağın güçlü devrimci ideolojisi islamla yeni çağın kapitalizmini aşma iddiasındaki marksist sosyalizm arasında önemli farklar var. Fakat sorun bu gerçekliği somutluk içinde değerlendirebilmektir. Bu da yetkin bir tarihsel bilinci şart kılar. Ancak düzeyimiz Semitik bir tarih anlayışını aşamıyordu. Kaldı ki, reel sosyalizme geçit veren marksizmin temelde hiyerarşik toplum uygarlığını aşamadığı, dolayısıyla temel iddiası olan sınıflı toplumu aşması şurada kalsın, onun vahşi bir biçiminin doğmasına katkı sunduğu da açığa çıkan diğer bir yanıdır. Ortadoğu toplumunda donuk olarak şekillenen kişiliğe tam bir marksist cila vurmanın, çelişkiyi çözme gücü şurada kalsın, doğruyu yakalamak gücüne bile ulaşmayacağı açıktır. Ortadoğu özelinde, hatta dünya genelinde yaşanan geleneksel sağ sol veya yerleşmiş milliyetçi dinci söylemlerin son tahlilde kapitalizmin ideolojik dağırcığında yer bulacakları sıkça yaşanmış bir gerçekliktir. Reel sosyalist sistemin 1990'lardaki kapsamlı çözülmesi buna en iyi örnektir. İdeolojik dönüşümü bu yıllarda hızlandırmak gerekirken, artan tıkanma etkenleri durumu daha da ağırlaştırdı. Bir söz vardır: İnsanlar ancak uçurumun kenarında kanatlanır, derler. Benim için de yaşanan gerçeklik buydu. Sistemin tüm acımasızlığıyla ve gerçek özülle saldırısı karşısında,

temel insanlık ve arkasındaki doğal gerçekliği yakalamak, ancak kanatlı düşünmekle mümkündü. Yaşanan biraz da bu oldu.

b- İdeolojik dönüşümüm ve gelişmem en açık sonuçlarını şüphesiz çağdaş siyaset, devlet ve kaynaklandıkları uygarlık çözümlemesinde gösterdi. Çocukluktan beri yükselmeyi hep devlet katında arayan bir yolculuğa çıktığımızı samimiyetle itiraf etmeliyim. Devrimle devlet yıkmaya faraziyelerimiz bile, yine kendi devletimizi kurmaktan öteye gidemiyordu. Tuzak buradaydı. 'Devletçi ideolojiler' benim açımdan artık çözümlendikleri kadarıyla tamamen bir kurtuluş aracı olamazlardı. Kapitalist, sosyalist, ulusal üniter ve federalist demokratik sınıf devletleri hiyerarşik toplumun din, cins, etnisite, çevre ve sınıf sorunlarını çözmek şurada kalsın, bu sorunların bizzat kaynağı durumdadırlar. Çözümü her bakımdan bu kaynağın dışında aramak ve ta neolitik toplumdan beri çakılıp kalmış halkların, bireyin ve tarih boyunca ailenin içine sıkışmış bulunduğu konumundan dağ başında ve çölde hala direnen aşiret olgusuna, din cemaatlerinden kadının bin bir kılıfa bürünmüş objektif direnme gerçekliğine, toplumun temel kurumlarını savunmaktan bireyin yitici özgürlüğünü yakalamaya kadar çok yönlü bir 'yeni yol' arayışına dayandırmak gerektiği temel bir öneme sahiptir. Çevreyi, ekolojik dengeleri altüst eden toplum ve sınıflı uygarlıktan, bilimle sıkı işbirliği temelinde ekolojik toplum arayışıyla çıkış aramak er-telenmez bir görev durumuna gelmiştir. Marksizmin köruklediği köle-serf-işçi yüceltmesini kabul etmeyen bir sınıf anlayışı da bu arayışın vazgeçilmez bir eksenidir. Kullaştırmayı, serfleştirmeyi, işçileştirmeyi bir aşılanma olarak gören ve her koşulda bizzat bu olgulaşmalara karşı diren-meyi esas alan bir 'sosyalizm' anlayışı aranmak durumundadır. İyi köle, iyi serf, iyi işçi olamaz. Üç kategori de insanlıktan, özgürlükten düşüşü ifade eder ve özgürleşme esas alınmıyorsa, bu olgulara sürekli karşı konulması gerekir. Dolayısıyla bu olgulaşmaya karşı direnen her toplumsal olguya daha bir yücelikle bakma gereği vardır. Bu nedenle binlerce yıllık dağ başında, çöllerde, orman kuytularındaki etnisitede, ailenin ezilen cinsi kadında yaşanan muazzam direnmeler köleliğin, serf ve işçinin direnmelerinden katbekat daha eski, derinlikli ve yücelikli olgulardır. Yeni toplum, felsefe ve uygulamalarımızı bu esaslara dayandırmalıyız. Binlerce yıllık peygamber ve bilge gelenekleri, marksist, liberal

ve çağdaş direnişlerden belki de binlerce kez daha zengin içerikli ve hacimli sosyal olgulardır. Ancak kapsamlı bir tarih toplum çözümlemesine konu olabilecek bu olgusal yaklaşımlara dayalı temel toplumsal ve doğasal felsefeyi, kendi açımdan en genel bir ifade olarak 'demokratik ve ekolojik toplum' olarak değerlendirdim. Bir çözüm hedefi olarak belirlemeye çalıştım.

Soylu bir insanlık çıkışına işlerlik kazandırmak

c- Kürt olgusu ve ona dayalı çözüm arayışlarım da bu dönüşüm ışığında yeni esaslar temelinde ele alınmak durumundadır. Gerek klasik Ortadoğu İslami çözüm arayışları, gerek klasik Batı'nın ulusalcı çözüm arayışları başarılı olma şansını çoktan yitirmişlerdir. İslamiyetin kendisi, özellikle Sünni resmi yorumuyla neredeyse 1400 yıldır Kürtlerin geleneksel köleleşme düzeylerine bir zamp gibi yapışmaktan ve köleliği daha da derinleştirmekten öte bir rol oynamamıştır. Cılız kapitalist burjuvalaşma düzenleri gerek çevre komşularında, gerek iç toplumsal bünyelerinde feodal dönemden daha geri bir imha ve inkara yol açmaktan öteye sonuç vermedi. Tüm hiyerarşik toplum düzenlerinin katmerleşen kölelik ve asimilasyon deneyimlerini bağrında taşıyan Kürt olgusuna özgürlükçü ve çözümleyici yaklaşım, ideolojik dönüşüm ve gelişim düzeyimle daha gerçekçi ve umut var eden bir noktaya kavuşmuş durumdadır. Buna sınıflı uygarlığı doğuran Mezopotamya coğrafyasında, bu uygarlığın alternatifinin de doğacağı inanç ve bilinci içinde yaklaşmaktayım. Birini doğuran, alternatifini de doğurmak durumundadır. Kapitalist dünya sisteminin motor gücü ABD ve İngiltere'nin 2000'li yıllardaki aşağı Mezopotamya hamlesini 'Demokratik Irak' sloganı altında düzenlemelerini adeta kehanetimin doğrulanmasının bir işareti olarak değerlendiriyorum. Şüphesiz sistem bu toprakların demokrasisini bizzat doğurmayacaktır, ancak ona vesile olacaktır. Zaten olmuştur da. Bu gelişme bir tesadüf değildir; AİHM savunmamda öngördüğüm tarihsel sistem analizinin bir sonucu olarak değerlendirilmek durumundadır. Ortadoğu toplumunda ve halklarında tarihsel bir yenilik söz konusudur. 5000 yıllık sınıflı toplum uygarlığından, onun alternatifi 'demokratik halk uygarlığına' temel atmayla karşı karşıyayız. Tarih uzun uykusundan sonra bu topraklarda soylu bir insanlık çıkışına işlerlik kazandırma sürecindedir. Kürtler de

adeta sınıflı uygarlıktan intikam alırcasına, bu yeni demokratik ve ekolojik çıkışa kaynaklık etmenin kade-riyle bağlanmış durumdadır. Bu nedenle Kürtlerin çözümü ne islamcı ne de ulusal olabilir. İslam feodalizmiyle Batı'nın ulusalçı kapitalizmleri Kürtler açısından aşılması gereken olgular ve kategorilerdir. Her şey Kürtlerin hem varoluş hem de özgürlüsel olgu halinde gelişmelerini demokratik ve ekolojik topluma ebelik etmeyle ve bağrında onu doğurmayla yüz yüze getirmiştir. Nasıl ki Zagros-Toros sisteminin kavisli eteklerinde insanlık tarihinin en büyük devrimi olan neolitik köy tarım devrimi, ona dayalı Sümer Mezopotamya sınıflı toplum ve kent devrimi giderek evrensel devrimler haline geldilerse, günümüzde de bunun bir benzeri ile karşı karşıyayız. Yeni devrim, devleti ve sınıflı toplum uygarlığını hedeflemeyen, tersine onun alternatifini olarak kendini hazırlayan ve geliştiren bir devrim olarak devletsizleşmeyi, sınıfsızlaşmayı ve bunlarla iç içe, bilimle sıkı işbirliği içinde vazgeçilmez bir yaşam gereği olarak hayvanları ve bitkileriyle kendi ekolojik toplumu yaratmayı hedeflemektedir. Bu gerçeklerle devrimimize Demokratik ve Ekolojik Devrim demek gerçekçi olduğu kadar, özgürlük niteliğinin de bir gereğidir.

Dünya kapitalist sistemin son iki yüz yıldır gerek bizzat yarattığı, gerek zorla ayakta tuttuğu yapılanmaları aşması; tümüyle ona bağlanmayı gerektirmediği gibi, kanlı bir karşı çıkmayı da zorunlu kılmaz. Meşru savunma hakkına her zaman bağlı kalmak ve gereğini işler tutmakla ateşkes içinde olmak ve ortak sorunlara siyasal yöntemlerle birlikte çözüm aramak, strateji ve taktik olarak ne bir sapma ne de bir teslimiyettir. Tersine, demokratik ve ekolojik dönüşümlere yönelişin gerçekçi pratik yollarıdır. Kürtler diğer komşularıyla bu dönüşümlere bir sıçrama yaparken, objektif olarak evrensel anlamı olan bir konumu ifade ediyorlar. Adeta Ortadoğu toplumunun demokratik ve ekolojik yeniden kuruluşunun peygambersel rolünü oynar gibidirler. Tıpkı ziraatin ve hayvanlarla dostluğun peygamberi olan Zerdüş'tün M.Ö. 1000'lerde zirveleşen devrimde oynadığı rol gibi.

Bu süreçte kişiliğimde yaşanan, Kürt olgusundaki zayıflığın kendini tümüyle açığa vurmasıdır. Ortadoğu'nun feodal toplumsal gerçekliğinden Avrupa'nın kapitalist toplumuna kadar hakim ideolojik ve siyasal yapılar içinde daha fazla sonuç almak, aşırı zorlanma ve kırılma olacaktır. Şahımda dile gelen belki de bir de-ğil, binlerce defa gerçekleşen de budur. İdeolojik dönüşümüm bu mad-di kırılmaların sonuçları olarak gelişecekti. Aslında dayatılan, 'ölümler-den ölüm beğen' tavrıydı. Beklenen, hakim dünya sistemlerin çokça gerçekleştirdikleri derin komplolarla nasıl kaybettirildiğimin bile anlaşılmayacağı bir imha süreciydi. Mutlak ideolojik egemenlik ve bazı önemli pratik kazanımlar söz konusuydu. Dolayısıyla sıradan bir ideolojik dönüşüm kavramaya yetmezdi. Bu darbenin altından çıkmak, ancak doğa ve toplum nasıl ise öyle anlamaktan geçer. Do-

ğanın ve toplumun dilini ve aklını çözmeden de bu iş başarılamazdı. Ana hatlarıyla çözdüğüm iflasa uğrayan paradigmanın yerine, doğa ve toplumun akıl özüne dayalı temel bakış açısına daha fazla yaklaştığıma ilişkin kanılarım güçlüdür. Toplumun temel yasalarına göre yaşama güvenim, eskinin yüzeysel güveni ve zayıf yönlerine göre önemli gelişme sağlamıştır. Artık ne güçlü inançlarla ne de güçlü pratik iradeyle yaşama yol almak bana çekici ve çözümleyici gelmektedir. Uygarlık tarihi boyunca hep rakiplerine diz çöktürmek, kahramanlık yürüyüşlerinin simgesi olmuştur. Bu gerçeklik, kanlı saltanat ve doymak bilmez sömürücülüğün dilidir. Öldürmeyi fazilet bilen, buna açık bir ideolojinin, ezilen ve sömürülen insanlığın özgürlük ve eşitlik ideallerine hizmet edemeyeceği net-çe açığa çıkmıştır. Bir toplumun zorunlu özgür yaşam hakkı dışında, özünde de tüm hukuk sistemlerinde kabul gören meşru savunma hakkına dayanmayan, rahatlıkla egemen sömürücü nitelik kazanabilecek 'zor teorileriyle' ideolojik hesaplaşmayı önemli bir kazanım olarak görmek gerekir. Eskinin şiddet yüklü sosyalizm anlayışı zafere ulaşsa dahi, Sovyet Rusya deneyiminde de görüldüğü gibi çözülmeye uğramaktan kurtulamayacaktır. Bir dönemlik olarak hep eleştirilen ve suçlanan bu tutum, aslında özgür insanlık adına en önemli kazanım değerindedir.

İdeolojik dönüşümümde netlik kazanan, zor içeren tüm hiyerarşik toplum biçimlerinden kopuş bir zihniyet devrimi değerindedir. Bu, devrimin doğa ve toplumun özündeki akla dayandırılması, tükenmek bilmeyen bir çözüm gücüne ulaştırılması anlamına da gelmektedir. Artık kendine güvenen ve hakim kişilik paradig-mamda köklü tıkanmalara ve çözüm bulamama endişelerine yer yoktur. Büyük acılar ve büyük kötülükler, eğer öldürmezlerse, büyük gerçeklere ve güçlendiren özgür yaşama götürür. Hakim dünya sisteminin, ona hizmet eden kişilik özelliklerini iflasa götürmesini ve bu yönlü alternatifine yol açmasını yeniden doğuş ve ideolojik devrim olarak değerlendirmek doğrudur.

Soylu dostluk ve arkadaşlıklar olmadan anlamlı bir yaşam olmaz

Kompo ve ihanetin geliştirilmesinde zayıf dostluk ve yoldaşlık ilişkileri oldukça etkili olmuştur. Daha çocukluktan beri güçlü arkadaş bulamama korkusu, bu süreçte adeta yalnız başıma ve çaresiz bırakılmamla kanıtlanmıştır. Sağlam dostluklar ve yoldaşlıklar için olağanüstü çabalar harcanmasına rağmen, ananın çocukken öngördüğü kehanet gerçekleşmeye yüz tutuyordu. Halen hatırlıyorum: Benim arkadaş ve dost canlılığımı görünce, "Ahmak, bırak bunları. Çıkarları için seninledirler, senin istediğin gibi çalışmaz ve seninle olmazlar. Boşa çıkar, yalnız kalırsın" derdi. Demek ki, hayat tecrübesi çocuk hayallerinden daha gerçekçiydi. Tabii ben hala toplumsal yaşamın, soylu dostluk ve

arkadaşlıklar olmadan anlamlı ve yaşanmaya değer olmayacağına dair inancımı koruyorum. Doğu kültüründe daha kalıcı izleri kalmış olmasına rağmen, Batı kültüründe dost ve arkadaşlıkların gelişeceğini fazla gö-züm kesmiyordum. Bazı Helenli ve Avrupalı ziyaretçiler geldiklerinde, kendilerini Doğulu zihniyetle karşı-lıyordum. Kendimle çelişmezdim. Arkasında ne kadar derin bir bireycilik ve dar menfaatçilik olsa da, bunları hakiki dostlar gibi karşılamak durumundaydım. Benim için bu bir karakter meselesidir, bilinç meselesi değildir. Bir çocuk veya yoldan sap-tıran bir kadın da olsa, dostluk için gelmişse, bakış açımı göre sonuna kadar inanacaktım. Bu yaklaşımın, 20. yüzyıl politikacılığı içinde felaketlere açık olduğu başından bellidir. Fakat bu konu basit bir bilme, inanma meselesinin de ötesinde, iki farklı ve köklü zihniyetin varlığıyla bağ-lanmıştır. Temelinde sınıflı hiyerarşik toplum uygarlığının rol verdiği 'politika için her araç mubahtır' anlayışıyla, 'kamusal politik alan en yücelikli de-ğerler meydanıdır, dolayısıyla en er-demli yaklaşımları gerektirir' zihni-yetini esas alan komünal toplum an-layışı yatar. Politikacılığım, eğer tutarlı yürütülmek isteniyorsa, tarzını da ilkesine göre oluşturacaktı. Dıştan yaklaşanlar istedikleri kadar görevleri, çıkarları ve hevesleri gereği beni basit amaçları için kullanmak iste-sinler, ben toplum için bellediğim esas zihniyet yapıyla çalışmıyacektim. Şüphesiz bu karakterim bü-yük gelişmelere de yol açmış ve **benden bin kat daha güçlü binlerce yoldaşın etrafımda buluş-masının temel nedeni olmuştur.** Bir Kemal Pir ve Haki Karer gibi Kürtlükle hiç alakalı olmayan dev-rimcilerin sadece arkadaşlığının ola-ğanüstü etkileyciliğiyle hareketimizin en soylu, sadık ve kararlı yol arka-daşları olmaları da özünde bu ilkenin bir sonucudur. Yine olağanüstü kadın kahramanların bağlılıkları kaynağını bu ilkede bulur. Ama yine de gerek bilinçli, gerek kendiliğinden içten ve dıştan türeyen binlerce çıkarcının beni ve binlerce en değerli dost ve yoldaşı adeta kandırarak en trajik sonuçlarla karşı karşıya getirmeleri ve hak etmedikleri kayıplara uğrat-maları da bu ilkeden yararlanan söz konusu çevrelerin eseri olmuştur. Bu ilkesel savaş açık ki, 20. yüzyılın zihniyet yapısına karşı istisnaları ol-masına rağmen sürdürülmek durumundadır. Bu ilkeden vazgeçmemek kadar, duyarlı olmak da bir o kadar önemlidir. Aksi halde reel sosyalizm de dahil, birçok iyi niyetli kişi, hareket ve toplumsal düzenin başına gelen akıbeti paylaşmaktan kurtulamayız.

Atina girişimim Yunanistan'daki dostlar ve temsilcimizin oluruyla bu zihniyet temelinde olmuştur. Belki onlar da ilişkide bulundukları devlet başta olmak üzere, kurum ve kişileri fazla tanııyorlardı. İlişki anlayışları basit bir memur ilişkisinden öteye gitmediği için, her tür kandırılmaya müsait olması kaçınılmazdı. Kullanıldıkları açıktır. Birçok alandaki ilişki gerçeğinin de bu kapsamın dışına taşabilecek güçte olmadığı bir gerçektir. Özcesi, ayak basılan zemin her türlü kandırılmaya elverişlidir. Kayıp kaymamak

o anın koşullarına bağlı bir şanstır. Unutmamak gerekir ki, hayatın henüz aşılamayan bir gerçeği de bu yönlü akmasından ibarettir.

Savcılık iddianamesinde sanki Yunan devletinin istememesine, hatta engelleme çabalarına rağmen giri-şimimin gerçekleştirildiğine vurgu yapılarak böyle olduğuna özel önem verilmektedir. Temsilcimiz, dostlarımız ve ben bu nedenle suçlanmaktayız. Hukukla ilgili yanı bir tarafa bırakalım. Burada esas kullanılan bizlerin dü-rüstlüğüdür. Baştan itibaren içinde ihaneti gizleyen bir yaklaşımla ayak-larımızı kaydırıp kendi amaçları için mükemmel bir politik malzeme olarak değerlendirme söz konusudur. Tarih araştırmacıları, ileride bu tezgahın nasıl kurulduğunu bütün boyutlarıyla açığa çıkaracaktır. Dürüstlüğümüz, dostluk ve yoldaşlık anlayışımız, ABD ve Yunan devletinin en sorumlu yöneticileri tarafından 'politikanın ke-rizleri' olduğumuz biçiminde de-ğerlendirilerek kullanılmıştır. Alet olanlar ve sıradan uygulayıcıların çoğunun komplodan haberleri olmayabilir. Belki de çok az kişinin, ihanet yapıldı-ğından haberleri vardır. Açığa çıkarılması gereken en önemli bir husus, gerçek ve bilinçli hainlerdir.

Dostluğa, arkadaşlığa yatkınlığım bilinin

Özellikle dostluğu kullanarak kom-plonun bu biçimde gelişmesinde temel rol oynayan Binbaşı (NATO'da özel görevli, Yunan Milli İstihbaratına atan-mış) Savas Kalenderis'in tavrı çok iyi bilinmek durumundadır. Benimle ilk ilişki arayışından Kenyalı hainlere teslim edişine kadar en tehlikeli rolü oynayan kişidir. Ben bu konumumu biraz da tarihsel örneklerle kıyaslama gereği duydum. İsa olayında Yahuda İskaryot, Sezar komplosunda Brutus gibi. Eğer onun tavrı olmasaydı, bu kompo bu biçimde asla gerçekleş-mezdi. Kenya'ya yollandığımda (Savcı buna 'kovulma' diyor) aynen şunları söyledi: "Yunan devletinin onur sözünü size bildiriyorum: Orada Helenler var, güvenlik için en uygun yerdir. On beş gün içinde de bir Güney Afrika Cum-huriyeti pasaportu hazırlanıp verilecektir." Kenyalı haine teslim edildi-ğimde ise, "Dışişleri Bakanı Panga-los'tan özel talimat geldi. Hollanda'ya uçuyorsunuz" dedi.

Buradaki ihanetin temel özelliği dostluğun kullanılmasıdır. İnsan soyu içinde en gaddar düşmanlık türü bu-dur. Düşmanınızı kurşuna dizebilir, aslana parçalatabilir, idam edebilir, asabilir, savaş taktiklerine göre öl-dürebilirsiniz. Ama bir halkın kendisi için umut ve önder bellediği bir kişiyi, akla gelmesi bile insanı dondurabi-lecek böylesine bir tutumla, tasfiyenin her türüne açık bir biçimde postala-yamazsınız. Bir devlet adına böyle bir suçun işlendiğine dair sanırım ikinci bir örnek gösterilemez. ABD, kendi adına karar verebilir. Ama kendi devletine dostları vasıtasıyla iyi niyetlice gelmiş birisini asla böyle muameleye tabi tutmaz. Nitekim Rusya, İtalya ve Suriye dahil, hiçbir devlet bu tarzı aklına bile getirme-miştir. Peki, kendilerini, Helen Cum-huriyeti adına hareket etmekle görevli

sayan biri nasıl bu rolü oynadı? Bu nasıl bir akıl ve yürektir? Helenizm olgusunu, onun devletleşme gerçe-ğini bu soruya yanıt vermek için ta-nımlamaya çalıştım. Hatta kapitalist Avrupa uygarlığına nasıl sızdığını da bu soruyla bağlantılı ele aldım. Bu zihniyete yol veren bir kültür çö-zümlenmeyi gerektirir. Doğu kültü-ründe bu tür olguya yer yoktur. Başka tür kalışlıkları ne kadar yaygın olursa olsun, Ortadoğu'da düşmanın çadı-rına bile dostlukla girene el kaldırıl-maz. Düşman ne kadar güçlü olursa olsun, misafir teslim edilmez. Tabii politik anlaşmalardan bahsetmiyo-rum. Eğer Helen Cumhuriyeti adına bana, "Seni belli bir anlaşma karşı-lığında ABD'ye veya Türkiye'ye teslim edeceğiz; yasalarımız ve çıkarlarımız bunu gerektiriyor" denilseydi, bunu yine sorun yapmazdım; politikanın gereğidir, derdim. Dostluk adına ya-lanla sonuç almanın insanlık olgu-sunda çok ender rastlanan bir olay olduğu kanısındayım. Kalenderis ay-rıca fanatizm derecesinde hayranım geçinirdi. Dostluk açısından çıkar-mam gereken sonuç, bu kavramı derinliğine ele almaktır. Yüzeysel, rasgele ne dostlukların kurulması ve geliştirilmesi ne de kullanılması doğrudur. Dostluk, yoldaşıktan önce gelir. Belki de bu yönüyle yoldaşıktan da önemlidir. Dost seçip toplum iliş-kilerinde değerlendirmek, bütün ta-rihsel ve toplumsal boyutları içinde ele alınmayı gerektirir. Savunmala-rıma damgasını vuran 'toplumu ta-nımlama' çabamın altında da bu gerçeklik yatmaktadır. Dostluğa, ar-kadaşlığa çok yatkınlığım bilinin. Hatta tarihin ünlü destanlarında iş-lenen bir Gılgamış için Enkidu, Ak-hileus için Patroklos neyse, o tür dost arkadaşlar aradığım bilinin. Bir Kemal Pir arkadaşlığı bu örneklerden herhalde geride değildir. Felsefi yo-ğunluğumu derinleştirdikten sonra şunu daha iyi fark ettim: Her şey zıddını doğurur ve besler. Bilim artık madde karşı maddeden bahsediyor. Elektronun zıddı pozitron oluyor. Dostluk gücümün niteliği çapında, zıddının baş göstermesi olasıdır. Felsefeyi yaratan Helenizm'in zihniyet yapısında bu olguları yakalamak mümkündür. Fakat zıtlıklar olgusunda bu kadar kurnazlaşmak, bir kültürü fazla iflah etmez. Tarihte büyük He-lenizm'in trajik çöküşünün ve küçücük bir yarımadaya sığınışının altında bu gerçekliğin yadsınamaz ve önemli bir payı olsa gerek. Türklerin şöyle bir atasözü vardır: "Yunandan dost, domuzdan post olmaz." Bunda önemli gerçeklik payı var. Ama bunu tüm Helenizm gerçeğine ve halkla-rına mal etmemek gerektiğine dair inancımı da korurum. Tersine, Kürt-lerin saflığına ilişkin de çok şey söy-lenir. Belki de bu yüzden, devletsiz kalmışlardır. Açık belirtmeliyim ki, dostluğu bu denli kullanan bir kültüre, uygarlığa ve devlete sahip olmak-tansa, devletsiz ilkel komünal toplu-mun saf ve basit ruhu içinde kalarak, toplumsal özgürleşmeyi bin defa daha tercih ederim. Böylesi bir halk-tan olmayı da onur sayarım.

Toplumsal dayanışma yaşatır

21. yüzyılda bilginin, teknolojinin bu kadar geliştiği, neredeyse uzaydaki her türlü hareketin bilindiği bir çağda bu depremde neden bu kadar ağır bir tahribat yaşandı?

Neden yüzbinlerce insanın ölümü ve yüz binlerce insanın yaralanmasının önüne geçilemedi? Neden devasa, çok katlı, depreme dayanıklı olmayan binaların yapılmasının önü alınmadı? Neden yapılan binaların imara uygun olup olmadığı araştırılmadı? Bu sorulara doğru cevaplar verilmedikçe bu tür cinayet ve katliamların yeniden yaşanacağını bilmek gerekiyor. Özellikle Türkiye ve Bakur Kurdistan coğrafyasında yakın tarihte yaşanmış; İzmit-Düzce ve Wan depremleri göz önündeydi.

Bu depremlerde de binlerce insan yaşamını yitirmiş, ağır travmalar yaşanmıştı. Fakat devleti yöneten zihniyet, iktidarcı, devletçi yönetim erki bir türlü bunlardan doğru sonuçlar çıkarmamış, hata üzerine hata, suç üzerine suç işlemiştir.

Nedim Seven

İktidar, deprem enkazları altında kaldı. TC Devleti'ni yöneten AKP-MHP faşist, soykırımcı, sömürgeci rejim depremin altında kaldı, çöktü, tüm çıplaklığıyla yenilen bir yönetim oldu.

6 Şubat 2023 günü Kürdistan ve Türkiye'de 10 il, onlarca ilçe ve yüzlerce köyü yine Rojava Kurdistan, Suriye'de üç vilayet merkezini ve birçok ilçe ve köyü kapsamina alan yüzyılın en büyük felaketi olarak yaşanan büyük deprem 14 milyonluk nüfusu etkiledi.

Bunun adı tam anlamıyla bir katliamdır

On binlerce bina yerle bir oldu, yüz binleri bulan bina ve barınma merkezlerinde ağır hasarlar yaşandı. Şu ana kadarki verilere göre yüz bine varan ölü, yüz binlerce yaralı insan bu coğrafyada afetten etkilendi. 14 milyonu bulan nüfusun sağ kalanları da ömürleri boyunca unutamayacakları ağır travmalar yaşadı. Bunun adı kelimenin gerçek anlamıyla tam bir katliam ve soykırım olmaktadır. Bu depremde çok sayıda Arap, Türk, Kürt, Süryani, Ermeni çeşitli etnik, dini gruplara ait insanın yaşamını yitirmesi yaşanmıştır.

6 Şubat'ta yaşanan büyük felakette yaşamını yitiren başta Kürt, Arap, Türk, Süryani, Ermeni halkları ve bu coğrafyada yaşayan tüm halklara ve ezilen, sömürülen tüm inanç gruplarına ve bu insanların yakınlarına başsağlığı diliyoruz. Yaralanan kadim coğrafyamızın yüzbinlerce insanlarına acil şifalar diliyoruz.

Devlet ve iktidar değil; halkların toplumsal dayanışması, devlet ve iktidar dışı politik çevreler, sosyal-kültürel dernekler, sivil toplum örgütleri vb gibi esas olarak insanlığın sorunlarına bu kurumlar çözüm olacaktır. Büyük afetlerde dayanışma sosyal bir varlık olarak insan olmanın tek çıkış yoludur. İnsanlığı ve toplumsallığı ancak dayanışma ve komünal ilişki korur, geliştirir ve yüceltir.

Şüphesiz insanlık tarihinde çok çeşitli biçimlerde büyük afetler yaşanmıştır. Bu afetler canlı doğa kadar evrende yaşayan tüm canlıların yaşamını etkilemiş hatta coğrafik ve toplumsal açıdan adeta yön değiştirici düzeyde tarihi gidişatı etkilemiştir. Bunlar reddedilemez gerçeklerdir. Canlı doğa ve insanlık, tarihsel toplum gerçekliğinde bu süreçlerin tümünü yenilenerek aşma-

sını bilmiştir. Hem de en az tahribatla aşmayı başarmıştır.

21. yüzyılda bilginin, teknolojinin bu kadar geliştiği, neredeyse uzaydaki her türlü hareketin bilindiği bir çağda bu depremde neden bu kadar ağır bir tahribat yaşandı? Neden yüzbinlerce insanın ölümü ve yüz binlerce insanın yaralanmasının önüne geçilemedi? Neden devasa çok katlı, depreme dayanıklı olmayan binaların yapılmasının önü alınmadı? Neden yapılan binaların imara uygun olup olmadığı araştırılmadı?

Bu sorulara doğru cevaplar verilmedikçe bu tür cinayet ve katliamların yeniden yaşanacağını bilmek gerekiyor.

Özellikle Türkiye ve Bakur Kurdistan coğrafyasında yakın tarihte yaşanmış; İzmit-Düzce ve Wan depremleri göz önündeydi. Bu depremlerde de binlerce insan yaşamını yitirmiş, ağır travmalar yaşanmıştı. Fakat devleti yöneten zihniyet, iktidarcı, devletçi yönetim erki bir türlü bunlardan doğru sonuçlar çıkarmamış, hata üzerine hata, suç üzerine suç işlemiştir. İktidarcı, devletçi yönetim erkinin geçmiş deprem deneylerinden çıkardığı sonuç iktidar ve devlet erkine daha fazla sarılma, rantiye sistemiyle doğaya-insana-topluma değer vermeyip, rant peşinde koşmak olmuştur. Türkiyeli halkların yaşadığı bu katliamın sorumlusu bu devlet, bu iktidardır. Özellikle 20 yıldır Türkiye'yi yöneten AKP, son 7 yıldır da ortağı AKP-MHP faşist çete ittifakı halkların başına

bela olmuş; yürüttüğü bu kirli politikalar sonucunda asrın felaketi olarak nitelenen 6 Şubat 2023 depreminde yaşanan cinayetlerin baş sorumlusu olmuştur.

Tek Adam rejimi umutsuzluk ve kadcerciliği geliştiriyor

AKP-MHP faşist soykırımcı rejimi 6 Şubat 2023 depreminde yaşanan trajedilerinin baş sorumlusudur. 20 yıllık iktidar sürecinde özellikle de 2018 Eylül ayından itibaren ucubeleşmiş, herşeyin "tek adamda" birleştiği ve tüm kararların tek adamın iki dudağı arasında çıkan söze bağlandığı, adına Başkanlık Sistemi denilen Cumhurbaşkanlığı sisteminin sonucu bu kadar ağır bir trajedi yaşanmış, umutsuzluk ve kadcercilik gelişmiştir. Yani yüzbinlerce insanın ölümü, yüzbinlerce insanın yaralanması ve milyonlarca insanın yaşam boyu travma yaşaması tamamen AKP-MHP faşist iktidarı ve tek adam rejiminden kaynaklanmıştır. Baş sorumlusu bu güçlerdir.

AKP-MHP faşist iktidarı özellikle kendi yandaşlarına, çete-mafya çevrelerine rant sağlamak için "İmar Barışı", "TOKİ" projeleriyle şehirleri insanların katledileceği beton yığınlarına çevirdi. Gösterişli yalan ve talan dolu söylemlerle medya gücünü de kullanarak günlerce meydanlarda bu kartondan yapılmış projelerle kamuoyunu etkileyerek, manipölasyon ve dezenformasyon yöntemleriyle bir algı oluşturarak, kapitalizmin en

uç ambalaj ve kamuflej yöntemleriyle insanları güvencesiz beton yığınlarına hapsetti. Deprem sonrası ise insanları her türlü sosyal ilişkiden, dayanışma kültüründen uzaklaştırarak halkların katliamdan geçmesine seyirci kaldı.

Esasta afet altında kalan AKP-MHP faşist rejimidir

Özellikle son 7 yıldır AKP-MHP faşist iktidarı, Türkiye ve Kurdistan halklarının tüm değerlerini uluslararası sermayeye peşkeş çekmiş, işçi, emekçi ve halklardan topladığı vergileri tamamen yandaşlarının çıkarına ve esas olarak da Kurdistan halkına karşı yürüttüğü savaşa harcamıştır. Yine "özelleştirme" adı altında yeraltı ve yerüstü tüm üretim alanlarını bir avuç yandaş sermayelerin palazlanmasına açmıştır. AKP-MHP faşist iktidarı ihaleler adı altında yeni rant alanları açarak çözülmemiş alt yapı, imara uygun olmayan yerleşim yerleri, depreme dayanıklı olmayan binalar, yollar köprüler kısacası çarpık bir şehirleşmenin oluşturulmasına neden olmuştur. Dikkat edelim AKP-MHP faşist iktidarı sürecinde yapılan bütün binalar, ulaşım hatları, limanlar, su ve elektrik tesisleri 6 Şubat'taki depremde yerle bir olmuştur. Bu şu anlama gelmektedir; esasta afet altında kalan AKP-MHP faşist rejimi olmuştur.

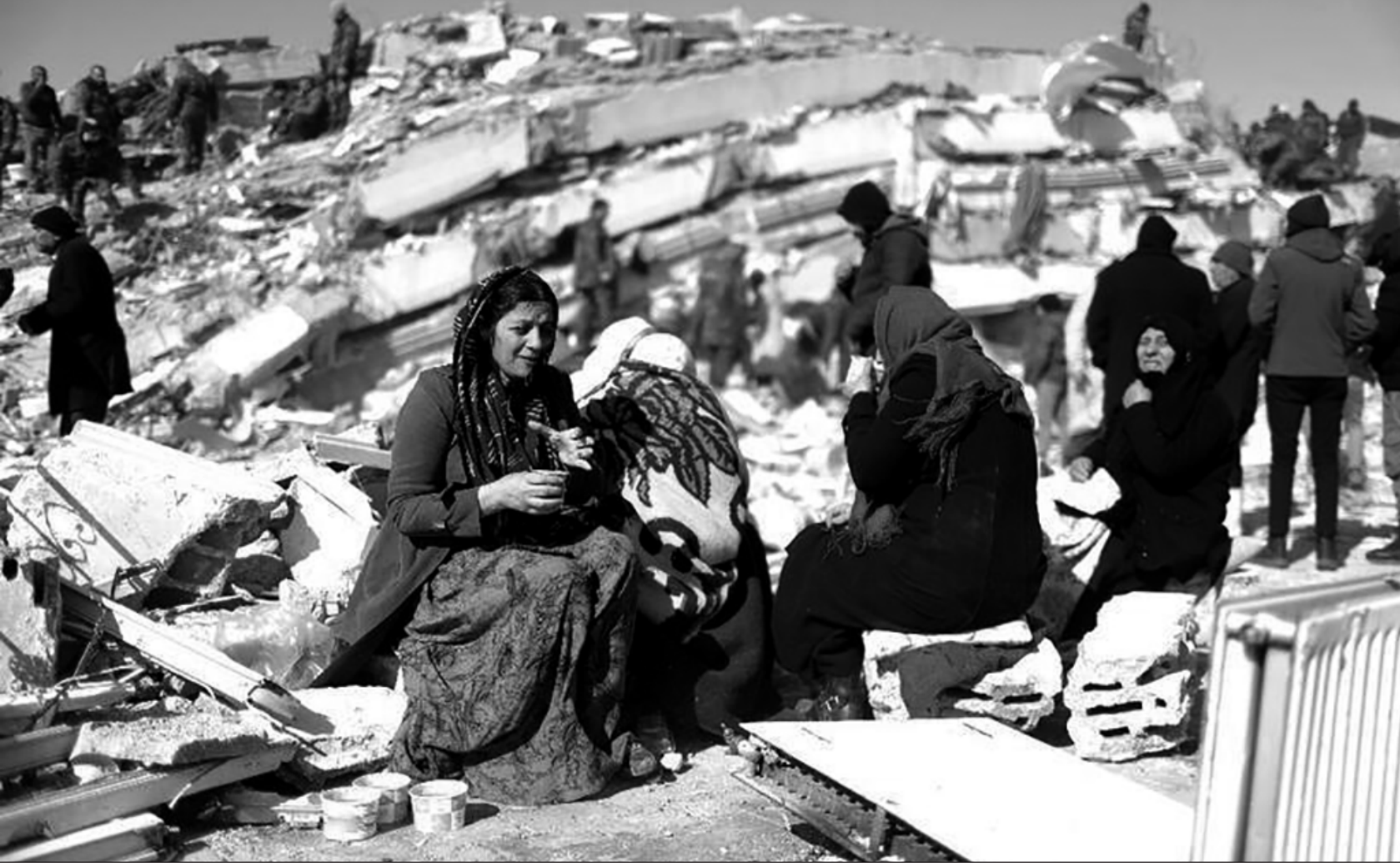
20 yıllık iktidar ve son 7 yıllık işgalci soykırımcı politikaların yürütücüsü AKP-MHP faşist iktidarı Tür-

kiye-Kürdistan'ın tüm değerlerine saldırmış, Türkiye bütçesini ağırlıklı olarak Kürt halkına karşı yürüttüğü soykırım savaşına harcamıştır. Savaş için harcanan paralar Türkiye'li halkların yoksullaşmasına ve Türkiye ekonomisinin dibe varmasına neden olmuştur. AKP-MHP faşist iktidarı döneminde milyonlarca doların halkın ihtiyaçları dışında salt kendi iktidar çıkarları için savaşa harcaması büyük bir suçtur.

Dikkat edilirse Türkiye Savaş Bakanlığının yıllık bütçesi diğer alanlarındaki bakanlıkların bütçelerinin çok çok üstündedir. Her yıl kirli, Kürtlerin soykırımında kullanılan savaş harcamaları yerine eğitim, sağlık, sosyal, yerel yönetimlerin ihtiyaçlarına harcarsaydı ve özelde de doğru şehirleşme yapılması esas alınsaydı bugün bu büyük trajediye yol açan ve yüz yılın afeti diye adlandırılan bu deprem bu kadar tahribata da yol açmazdı.

Kısacası depremde yaşananlar tam anlamıyla bir cinayettir. Bu cinayet de AKP-MHP faşist-soykırımcı iktidarının kötü yönetim politikası sonucu oluşmuştur. AKP-MHP iktidarı politik cinayetler işlemiştir, suçludur. Türkiye ve Kurdistan coğrafyasında yaşayan tüm insanlık bu ucube tek şef rejiminden gecikmeden hesap sormalı ve bu iktidardan bir an önce kurtulmalıdır.

6 Şubat 2023 büyük felaketinin başlangıcından bugüne kadar da tek şef yönetimi, Cumhur İttifakı yönetimi yüz kızartıcı politikaları ile yüz binlerce insanı göz göre göre ölümlerle yüz yüze bırakmıştır. Gün-

lerce deprem bölgelerine iktidarın hiçbir yetkilisi ve kurumu uğramamıştır. Ve bu durumda bile “nasıl iktidarımı ayaka tutabilir, çıkarlarımı koruyabilir ve bir dönem daha nasıl iktidarda kalabilirim” pişkinliği içinde olmuştur. Geçmişte Kasımpaşalı gururuyla “Millî ve Yerli Politika” adı altında böbürlenip milliyetçiliği körükleyen tutum ve politikalar geliştirirken, 6 Şubat sabahı yaşanan enkazla birlikte anında yan çizerek dost-düşman olarak nitelediği herkesin önünde el-pence durarak “4. seviye” çağrısıyla uluslararası güçlerden yardım dilenmiştir. Yine gelen yardımları da kendi politik iktidar çıkarları doğrultusunda kullanarak ranta dönüştürmüştür.

HDP'nin depremzedeler için topladığı yardımlara kayyum atamış, Rojava Yönetimi'nin göndermek istediği yardımları kabul etmeyerek geri çevirmiştir. Sivil kurumların, uluslararası güçlerin enkaz altında kalan insanları kurtarma çalışmasını tv'lerin önünde şova dönüştürmüş, bunu gören ve yardıma gelen bazı ülkeler bu duruma tepki göstermiş ve “güvenlik” gerekçesi ile geriye çekilmiştir.

OHAL ilanı ile hedeflenen demografik değişim ve bölgeyi Kürtleştirme politikasıdır

Bunlarla da yetinmeyen Cumhuriyet İttifakı ceberut bir tarzda deprem bölgeleri için 3 aylık Olağanüstü Hal ilan etmiştir. OHAL ilanı ile esasta hedeflenenin dayanışma gruplarını önleme, deprem sonrası nüfusta demografik değişimi gerçekleştirmek olduğu şimdiden anlaşılmıştır. Nasıl ki işgal politikaları ile Rojava Kürdistan'ında Efrîn, Serêkanî, Girê Spî'de demografik değişimi yapıp Kürt halkını topraklarından çıkarıp kendi politikaları gereği kimi çete gruplarını yerleştirdiyse, yine, 3 aylık OHAL sürecini de özellikle Hatay, Adıyaman, Antep, Kilis, Adana, Maraş, Malatya,

Urfa gibi yerlere de militarist çete gruplarını kaydıracağı, insanları topraklarından uzaklaştırıp insansızlaştırdıktan sonra da demografik yapıyı tamamen değiştirme planları yapacağı açığa çıkmış bulunuyor.

6 Şubat 2023 depreminin ilk gününden itibaren HDP ve DBP-TJA-DTK vb kimi parti, sivil toplum örgütleri ve çevrelerin anında dayanışmaya geçmeleri anlamlı olduğu kadar tarihsel sorumluluklarını yerine getirmeleri olumlu olmuştur. Dayanışma çağrısı ve tüm güçlerini depremzedelere yardıma ve deprem alanlarında bir fiil çalışmaya seferber olmaları halkların eşitlik-özgürlük ve dayanışma kültürünün en temel özelliğini açığa çıkarmıştır.

Tabi ki büyük felaketlerde dayanışma salt kimi parti ve sivil toplum örgütünün çabaları ile sınırlı kalmayacak kadar hayati önemdedir. Onun için tüm toplumsal dayanışmalar; çok güçlü komünal çalışma kültürü, bunun çabası, yaşam tarzı ve yine bunun sürekliliği insanlığın vicdanını rahatlatacak, depremzedelere ve halklara kalıcı çözüm üretmenin yolu da buradan geçmektedir. Onun için dayanışma yaşatır, dayanışma yüceltir ve dayanışma özgürleştirir. Halkların etnik ve tüm inanç yapıları dayanışma kültürü ile tam bir seferberlik ruhu ile 7'den 70'e kadar tüm toplum depremzedelerle birlikte olmalıdır.

Deprem sonrası 6'lı masanın daha önce yansıttığı ‘çözüm’ politikalarının tam tersine CHP dışındakiler de tamamen adeta iktidarın can simidi oldular. Büyük afetlerde dayanışma, birlik ve beraberlik önemlidir fakat ana muhalefet iktidarın bu çarpık, halklara zulüm yaşıtan politikalarına eklemlenmemeliydi. Önceden de 6'lı masada yer alan bazı partilerin iktidara yamacağı öngörülyordu, depremle birlikte bu kendini daha fazla dışa vurdu. OHAL yasasına karşı 6'lı masa hiç sesini çıkartmadığı gibi iktidarın arkasında durdu. Esasta birçok temel konuda iktidara destek verdiklerini de biliyoruz. Geçmişte

AKP-MHP faşist rejiminin, özelde de Tayyip Erdoğan'ın tek şef rejiminin garantörü durumuna düştüler ve bu faşist iktidarın bu kadar ömrünü uzatmasında sorumlulukları var. 6'lı masanın seçim politikasını bu tarzda sürdürmesi “tek şef” rejimini daha fazla güçlendirecektir. Oysa ki yapılması gereken yüzbinlerin yaşamına neden olan bu iktidarı daha fazla deşifre etmek, teşhir etmek, seçime dahi gitmeden AKP-MHP faşist rejimini tüm devlet yönetiminden men etmek, istifaya zorlamak hatta krizi doğru yöneterek Tayyip Erdoğan tayfasını Türkiye'de yargılanır hale getirmek olmalıydı. Bu yapılmadığı için AKP-MHP faşist rejimi daha da hırçınlaşarak hiçbir insani ve manevi ölçülere sığmayan bir sokak kabadayısı gibi depremzedelere ellerini uzatan, yardıma koşan sivil toplum kurumlarına, dayanışmacı gruplara, gazetecilere, muhaliflere kaba küfürler savurmakta, tehdit etmekte, hatta faşist rejimin polisi ve selefist kontra-çete grupları yardımlaşma-dayanışma gruplarına organize saldırılar yapmaktadır.

AKP-MHP, OHAL'i esasta iktidarın ömrünü uzatmak için planlamış ve yürürlüğe koymuştur

AKP-MHP faşist tek şef rejimi depremi fırsata çevirerek hiçbir dayanağı kalmadığı halde utanmadan, sıkılmadan meydanlarda bir yıl daha iktidarda kalmak için halktan izin istemektedir. Korsan iktidarda kalmanın planlarını yapıyor. Bu anlamda da OHAL'i esasta iktidarın ömrünü uzatmak için planlamış ve yürürlüğe koymuştur. Nasıl ki 7 Haziran 2015 seçiminde yenilgiye uğrayan AKP iktidarı siyasi darbe yaparak, zor ve cürüm kullanarak 1 Kasım 2015 seçimlerini lehine çevirmişse yine seçimleri ertelerek esasta 1 Kasım 2015'e benzer bir seçimi planlayabilir. Onun için kimi çevreler Tayyip Erdoğan

Cumhuriyet İttifakı sivil darbe peşindedir demektedirler.

Bir kez daha özellikle de 6 Şubat 2023 depremi ispatladı ki “Emek ve Özgürlük İttifakı” geleceğin gerçek temsilcileri olmaktadır. Esas olarak toplumcu ve dayanışmacı kültür, devletçi ve iktidarcı yönetimin panzehiri olmaktadır. İktidarcı devletçi güç zehirlenmesi ancak ve ancak gençliğin, kadının, emekçinin, işçinin ve tüm toplumcu grup ve kültürlerin yer aldığı “Emek ve Özgürlük İttifakı” ile aşılabilecek, demokratikleşme ve özgürleşmenin yolu açılacaktır.

Toplumsal dayanışma ruhu ve kültürüyle dayanışmak temel görevimiz olmalı

Bir daha tarih gösterdi ki; öz yönetim ve yerelerde demokratik ve özerk yönetimler günümüzün tüm toplumsal sorunlarına çözüm getirdiği gibi yaşanacak tüm sorunlara, doğal veya yapay tüm afetlerde de insanlığın can simidi olacaktır.

6 Şubat 2023 depremi üzerinden günler geçti. Geçen bu süreçte gençlik, kadın, inançlar, sivil toplum örgütleri, çevreciler, kültür-sanat grupları kısacası toplumsal dayanışma kültürü ve toplumsal gruplar insanlık ve çevre açısından en hızlı, en doğru, maddi olduğu kadar manevi olarak da en sorumlu davranışın sahibi olmuşlardır. Bu dayanışmada yer alan herkesi saygıyla, sevgiyle selamlamak gerekir. Seferberlik ruhu, toplumsal dayanışma ruhu ve kültürüyle daha fazla yoğrulmalı, sadece depremin yaşandığı bölgelerde değil Türkiye ve Kürdistan'ın tüm hücrelerine kadar ilmek ilmek örülmesi dönemin en temel öncelikli ve birincil görevi olmaktadır. Bu değerlendirmeler ve tespitler ışığında çözüm için gelecekte ne yapılmalı sorusuna da kısaca şu cevabı vermek mümkündür:

• Toplumsal dayanışma yaşatır, devlet ve iktidar öldürür dönemin en temel düsturudur. Bunu büyüt-

mek, geliştirmek ve yaymak gerekir.

• AKP-MHP faşist, soykırımcı ve sömürgeci iktidar ve yönetimi depremde yaşanan tüm ölümlerin, tahribatların ve yıkılmaların tek sorumlusudur, iktidarın politikaları buna yol açmıştır. Bu bilinçle hareket edip AKP-MHP faşist rejiminden hesap sorulmalıdır.

• AKP-MHP faşist rejimine asla ve asla yeniden devleti yönetme fırsatı verilmemelidir.

• Türkiye'deki genel ve yerel seçimlerde temel hedef AKP-MHP rejiminin tüm politika ve uygulamalarına son verecek ve bu rejimi halklara, demokrasi güçlerine hesap vermek zorunda bırakacak politika ve ittifaklarda ısrarlı olunmalıdır.

• Deprem sonrası yüzbinlerin yok olduğu il, ilçe, yerleşke ve köylere demografik değişimi yapacak AKP-MHP faşist rejiminin uygulamalarına karşı herkesi duyarlı kılmak, toprak sahiplerinin kendi topraklarında kalmasını yaşamsal bir şart olarak ele almak gerekiyor.

• Deprem sonrası yüzbinlerin hatıta milyonların yaşadığı travmaları giderici eğitim, moral motivasyon, barınma ve beslenme merkezlerini şimdiden toplumsal dayanışma öz örgütlülüğü ile geliştirmek önemli olmaktadır.

Ve esas olarak yaşananlar ve tarih şunu ispat etti ki demokratik modernite ve bunun toplumsal esaslarında ısrar etmek, demokratik ulus ve öz yönetimler tüm toplumsal, çevre ve evrenin yaşam ilacı olmaktadır. Yine merkezîyetçiliğin, tekçi yönetimlerin her türlü tahribata yol açtığını, yerelden öz yönetimlerin ise halkları ve toplumları yaşattığını kadar özgürlük sınırlarını genişlettiği kesinleşmiştir. Bunun mimarı da Önder Apo'nun Demokratik-Ekolojik, Kadın Özgürlükçü toplum paradigmasında yattığı tarihsel anlamda ispatlamış ve kanıtlanmıştır.

Bu duygu ve düşüncelerle Türkiye-Kürdistan-Suriye coğrafyalarında yaşanan ve asrın felaketi olarak nitelenen deprem bölgelerinde ilk andan bugüne kadar tüm benliği ve yüreği ile çalışan toplumsal dayanışma gruplarını saygıyla selamlıyoruz.

Yine ahlaki ve politik toplumun insani özünü yansıtan ve tüm kesimler açısından kolaylaştırıcılığı sağlayan, insan yaşamına kutsallık derecesinde değer veren KCK'nin tek taraflı eylem yapmama çağrısı ve HSM'nin saldırılar olmadıkça tüm alanlardaki gerilla eylemlerini durdurma çağrısı toplumsal dayanışmanın en temel ve cesaretlendirici radikal tutumu olmuştur. Tüm halklara ve insanlara yaşam hakkına saygının en önemli ve tarihsel örneğidir diyerek tekrardan “Toplumsal Dayanışma ve Komünalizm Yaşatır, Devlet ve İktidar Öldürür” sözünü herkeşe toplumsal dayanışma da seferberlik ruhu ile “Herin Ser Kar” diyoruz.

KÜRT SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ ORTADOĞU'NUN DEMOKRATİKLEŞMESİNİN ANAHTARI

3. Dünya Savaşı aslında ulus devletlerin kendi arasında ve bir de sosyalist, devrimci demokratik modernite güçleriyle ulus devletler ve bağlı oldukları kapitalist modernite arasında olmaktadır. Bugün 3. Dünya Savaşının merkezi Ortadoğu'dur. Bu savaşın Ortadoğu'da odaklandığı merkez ise Kurdistan'dır. Bu gerçekliği tarihsel geçmiş-gelecek ilişki diyalektiği de doğrulamaktadır. 1921-1922 yılında gerçekleştirilen Kahire Konferansının bir amacı da Kürt sorununun çözülmemesiydi. Bunun da anlamı Ortadoğu'da savaşın en az yüzyıl daha sürmesiydi.

Sabri Ok

Türk devleti ile Suriye devletinin ilişkileri her zaman sorunlu olmuştur. Şam'ın tarihte belirgin bir yere sahip olduğu tartışmasızdır. İslamiyet'in doğuşuyla birlikte bu daha da artmıştır. Türk devleti ise henüz yüzyıllık bile değildir. Fakat Türklerin Orta Asya'dan göç etmeleri, 1. Selçuklu devleti ve ardından bugünkü Türkiye topraklarına yerleşmeleri onları Ortadoğu'nun geleceğinin şekillenmesinde büyük rol sahibi yapmıştır. Osmanlı ve Türk devleti sadece Şam'la değil İran devleti ve Şia Fars halkıyla da tarih boyunca sürekli sorunlu, çelişkili ve çatışmalı olmuştur. Osmanlı'nın oluşum, gelişim ve yayılma durumu bilinmektedir. Bu, Türk egemen sınıflarında Arap, Fars ve Kürt halklarına karşı farklı bir kompleks yaratmıştır. Tayyip Erdoğan da bugün kendisini adeta 5. halife olarak görmektedir. AKP-MHP faşist zihniyetine göre "atalarımız üç kıtada at koşturmuştur. Ortadoğu ve Afrika'nın önemli bir kısmını biz yönetiyorduk. Bununla yetinmeyip İspanya'ya kadar uzanmak istedik. Viyana kapılarına dayandık. Yani dünyanın üç kıtasına hükmedecek kadar hedeflerimizi büyüttük, güç sahibi olduk. Ortadoğu ise zaten topraklarımızdı, her bir Arap ülkesi birer eyaletimiz gibiydi. Biz Türkler olarak bugün de böyle bir güç, hak ve kudrete sahip durumundayız". Dolayısıyla Osmanlı zihniyeti ve perspektifine göre Türkiye İslam dünyasının öncüsü ve Ortadoğu'nun yöneticisi olmak durumundadır. AKP-MHP zihniyeti bu denli üstenci, kompleksli Osmanlı'ya özenen türden

işgalci ve soykırımcıdır. Sömürgeci Türk devleti elbette bir ulus devlettir. Osmanlı enkazı üzerinde oluşmuş ya da şekillenmiştir. Birakalım Osmanlı İmparatorluğunun havasıyla Ortadoğu, Afrika ve uluslararası siyaset üzerinde etkili olmayı bilakis tam bir çürüme ve çöküş sürecine girmiştir. Ama böyle de olsa Türk devletinin oluşum genlerinde işgal, ilhak, katliam, talan ve soykırım karakteri çok güçlü olduğu için bu gibi hevesleri halen de çok diri ve rafine durumundadır. Bu zihniyetin en rafine temsilcisi ise kuşkusuz AKP-MHP faşizmi olmaktadır.

Diyalektiğin şu düsturu her şey için, herkes için AKP-MHP faşizmi ve Türk ulus devleti için de geçerlidir: Her nesne ve her varlığın bir oluşum, gelişim süreci, bir de nitelik değiştirme, dönüşüm süreci vardır. Burada kast ettiğimiz sadece AKP-MHP faşist iktidarının miadını dolduran 20 yıllık iktidarı değildir. AKP-MHP faşist iktidarı elbette son zamanlarını yaşamakta, mutlaka çözülecek ve çökecektir. Bunun da ötesinde artık yüzyıllık TC ulus devleti mücadele ile değişmek, dönüşmek, demokratikleşmek zorundadır. Daha doğrusu demokrasiye duyarlı olmak durumundadır. Zira çağ olarak ulus devletlerin dönemi büyük ölçüde tamamlanmıştır. Dolayısıyla gelişmeler artık her bakımdan bu minval üzerinde olacaktır.

Bilinmektedir; 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı adı üzerinde emperyalistlerin kendi aralarındaki bir pazar paylaşımı savaşı olarak çıkmıştı. Bu nedenle kapitalist-emperyalizm bir militaristleşme sürecine girmiş, buna ağırlık vermişti. 1. Dünya Sa-

vaşı patlak verdiğinde ise hiç kim- senin tahmin etmediği, emarelerinin bile görülmeyen yepyeni bir durum ortaya çıkmıştı. Osmanlı İmparatorluğu çözülmüş, dağılmış, Almanya büyük pazar kaybına uğramış, hedeflediği yeni hiçbir pazar kazanmamış, savaşta yenilgiyle çıkmıştı. Diğer taraftan tarihteki tüm devrimlerin özeti kabilinde olan bir Ekim Devrimi gerçekleşmişti. Bu önemliydi, tarihsel yeni bir durum ya da yeni bir gelişme olmaktadır.

2. Dünya Savaşı'nın ilk işaretleri aslında kapitalist emperyalizmin içine girdiği 1929 genel ve yapısal bunalımında ortaya çıkmıştı. 1929 bunalımı çok derin ve çok yönlü bir bunalımdı; ekonomikti, siyasi, toplumsaldı, hatta bu bunalımın psikolojik boyutları bile vardı. Dünya açıkça yeni tarihsel gelişmelere gebeydi. Almanya 1. Dünya Savaşı'nda zararlı çıkmıştı. Militaristleşmeye ağırlık vererek yeniden pazar kapmaya hazırlanacaktı. Diğer taraftan Japonya, İtalya ve İspanya devletleri de güç durumlarına göre bir arayış içerisinde homurdanan bir durum göstermekteydiler. Ama 2. Dünya Savaşı'na doğru giden sürecin ve bu güçlerin ve gelişmelerin başını çeken esasta Almanya olmaktadır. Hitler bunun için hazırlanmış ya da yeni durumun biçilmez kaftanıydı. Zira her süreç ve her toplum içinde bulunduğu durum ve koşullar itibarıyla kendisine ve söz konusu zamana denk düşen liderini ve öncüsünü ya da iktidarını karşısında hatta başında bulur. İşte Almanya'da Hitler, İtalya'da Mussolini, İspanya'da Franco tam da iki dünya savaşı arasındaki dönemin ve koşulların yarattığı olgular. Özünde hepsi de kapitalist moder-

nitenin birer yansıması, daha doğrusu gerçek yüzleriydiler. İttifak güçleri denilen devletler ise madalyonun diğer yüzüydüler. Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombası bunların ne kadar insancıl, demokratik olduklarını açıkça gözler önüne sermekteydi. Ulus devletlerin kuruluş aşamasında halkların birbirlerini nasıl boğazladığı bilinmektedir. Avrupa'da 6 Yıl, 7 Yıl, 30 Yıl savaşları olarak adlandırılan savaşları da kapitalist modernitenin gerçek yüzü ve marifeti olarak değerlendirmek durumundayız.

Sistem kendi içinde dünya ölçeğinde savaşları artık tercih etmiyor

2. Dünya Savaşı'nın insanlığa faturası büyük olmuştur. On milyonlarca insan hayatını kaybetmiştir. Birçok ülke harap olmuş, adeta yerle bir edilmiştir. Savaşın sonunda ortaya çıkan yeni durum ise var olan ulus devletlere yeni kurulan onlarca ulus devletin eklenmesi olmuştur. Bunlara kapitalist emperyalizmin en zayıf halkasında gerçekleşen ulusal kuruluş devrimleri denilmiştir. Böylelikle dünyanın üçte biri SSCB'nin öncülüğünde sosyalist blok olarak tanımlanmıştır. Bu da 20. yüzyılın ikinci yarısına doğru gerçekleşen nitel bir durum olarak tarihe geçmiştir.

Kapitalist modernite binlerce yılın direniş, bilgi, birikim ve tecrübelerini en iyi değerlendirip hizmetine sokmasını bilen bir sistemdir. 1. ve 2. dünya savaşlarını bu perspektifle değerlendirmiştir. Sistem, kendi içinde dünya ölçeğinde çıkacak olası yeni savaşları artık tercih etmemiştir. Her türlü rekabet ve çelişkilerini as-

keri sahadan uzak tutup siyasi ve ekonomik alanla sınırlandırmıştır. Avrupa'da kurulan ilk ticaret ve ekonomi iş birliği topluluğu sonra siyasi, hukuki ve ortak değerler alanında sağlanan birlikler nihayetinde bugünkü Avrupa Birliği oluşumuna kadar gelmiştir. Yani 1. ve 2. dünya savaşında çıkarılan dersler sonucunda kapitalist modernite güçleri kendi aralarında bölgesel ve dünya ölçeğinde büyük savaşlara girmeyecektir. Savaşlarını yeni tipte sömürge ülkeler, bağımlı manda rejimleri üzerinden vereceklerdir. Zaten olan da bu olmuştur. Ama daha da somutlaştırmak gerekirse 3. Dünya Savaşı aslında ulus devletlerin kendi arasında ve bir de sosyalist, devrimci demokratik modernite güçleriyle ulus devletler ve bağlı oldukları kapitalist modernite arasında olmaktadır. Bugün 3. Dünya Savaşı'nın merkezi Ortadoğu'dur. Bu savaşın Ortadoğu'da odaklandığı merkez ise Kurdistan'dır. Bu gerçekliği tarihsel geçmiş-gelecek ilişki diyalektiği de doğrulamaktadır. 1921-1922 yılında gerçekleştirilen Kahire Konferansının bir amacı da Kürt sorununun çözülmemesiydi. Bunun da anlamı Ortadoğu'da savaşın en az yüzyıl daha sürmesiydi. Nitekim gerek Ortadoğu'da gerekse Kurdistan'da tam yüzyıldır yaşanan bu olmuştur. Kürtler ve çözülmeyen Kürt sorunu nasıl ki Ortadoğu'da demokrasi ve özgürlük dışı bir yaşam ve savaş ise denklemi tersine çevirdiğimizde karşımıza çıkacak olan çözülen Kürt sorunuyla birlikte Ortadoğu'nun demokratikleşmesi ve barış olmaktadır. Bu iradi bir durum olmanın da ötesinde siyasi,

toplumsal, demografik, coğrafik bir gerçekliktir. Dört parçaya bölünen ve paylaşılan Kurdistan'da sömürgeci devletlerin Kürt halkıyla ilişki, çelişki diyalektığı vardır. Bu diyalektik şunu önümüze koymaktadır; Kurdistan, Kürtlerin özgürlüğü, demokratik Ortadoğu ve Demokratik Ortadoğu Konfederalizminin anahtarıdır. Ancak şu da vardır; tarih sonuçları itibarıyla bize birçok kez kanıtlamıştır ki Kurdistan'ın herhangi bir parçasındaki Kürtler o ülkenin halkı ve topluluklarıyla ortak demokrasi ve özgürlük mücadelesinde kader birliği yapmadan ne özgürleşir ne de demokratikleşirebilirler. Dolayısıyla çözüm Demokratik Ulus Paradigması'ndadır. Dolayısıyla çözümlenme ve aşılma sürecinde olan ulus devletler 21. yüzyılın şekillenmesinde kesinlikle olumlu rol sahibi olamayacaktır. Çünkü ulus devletin karakteri dogmatizmdir, esneklikten uzaktırlar. Demokratik açılımlar yaparak kendini yenileyen bir ulus devlet örneği yok gibidir. Bu gerçeklik Ortadoğu ulus devletleri için

tümünden aşılması olmaktadır. Yani Ortadoğu tarihin oluşumunda ya da ilk başlarında olduğu gibi bir kez daha insanlığın kökleriyle buluştuğu coğrafya olacaktır.

Bunları şunun için belirtiyoruz: Ulus devletler nasıl ki ilk oluşumunda (İngiltere'den sonra) 16. Louis'in şahsında görüldüğü gibi büyük direniş ve büyük bedeller pahasına gerçekleşmişse çöküş ve çözülme süreci de benzer biçimde olmuştur. Saddam Hüseyin bunun son örneği olmaktadır. Ancak ve ne var ki Ortadoğu'da Saddam türevleri ve benzerleri vardır. İşte faşist Erdoğan ve tam da ulus devlet karakterine uygun biçimde davranıp, batmak ve yıkılmak üzereyken bile asla esneme gereğini duymayan Suriye rejimi ve diğer birçok Ortadoğu ulus devletlerin gerçekliği de bu olmaktadır.

Önder Apo yakın geleceğin Ortadoğu'su belki de İran üzerinden şekillenecektir, demektedir. Elbette İran'ı iyi izlemek ve anlamak gerekmektedir. İran devleti ideolojik yayılmanın zirvesinden artık bir du-

liamlar, ne sert ne yumuşak güç saldırı ve politikaları sonuç vermemiştir. Güçleri Kürt halkını ne açıktan ne de özümseyerek yok etmeye yetmemiştir. Aksine özgürlük mücadelesi bugün sömürgeci, soykırımcı Türk devletini hiç olmadığı kadar zorlamaktadır. AKP-MHP sömürgeci, soykırımcı, faşist rejimi tam yüz yıllıktır. Önder Apo AKP-MHP bugünkü devletin adıdır, demektir. Yani AKP-MHP faşist rejimi Ergenekon ve Avrasyacı tüm güçlerin temsilcisidir. Tek amacı Kurdistan Özgürlük Mücadelesi'ni yok etmektir. Tarihe böyle geçmek istemektedir. Bunun için elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Bunda hiçbir ahlaki kural, ölçü tanımamaktadır. Önder Apo'nun üzerinde neredeyse

da seçim ve yıkım sürecinde olan AKP-MHP faşist rejimine can simidi işlevini göreceğiz adımlar atmasını beklemek doğru olmayacaktır. Rusya kuşkusuz Şam'ı baskılayacaktır. Sorun aynı zamanda Kürt sorunu da olduğu için İran da buna sıcak bakacaktır. Fakat açıktır ki AKP-MHP faşist rejimi Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de gerçekleşen acı depremden sonra daha da zayıflayan ve güç yitiren bir duruma düşmüştür. Hal bu iken ve seçimlere de üç ay gibi kısa bir zaman kalmışken Şam'ın AKP-MHP rejimine olumlu bir karşılık vereceğini sanmamak gerekir.

Bu faşist rejim son depremle birlikte kesin olarak yıkılacak ve altında kalacaktır

AKP-MHP faşizminin yaşanan bu depremden sonra (ki her açıdan maliyeti çok ağır olmuştur) Şam karşısında halen üsttenci davranması ya da olası bir Rojava saldırısı kolay olmayacaktır. Yaşanan bu son deprem şunu anımsatmaktadır; AKP aslında Gölcük ve Düzce'de gerçekleşen 1999 depreminden sonra iktidar olmuştur. Zaten çoktan miadını doldurmuş olan bu faşist rejim yaşanan bu son depremle birlikte kesin olarak yıkılacak ve altında kalacaktır. AKP-MHP faşist rejimi gerilla karşısında başarılı olsaydı her halükarda süreci göğüslemeye ve her türlü zorlukları aşmaya çalışacaktı. Ne var ki depremden önce esas büyük açmazı gerilla karşısında yaşamıştır. Tüm gücünü, her şeyini gerillaya karşı savaşa ayırmasına rağmen böyle olmuştur. İç siyasette tıkanmış, ekonomik ve siyasi bunalım zirveye çıkmış, dış dünyayla her açıdan çelişkili ve çatışmalı bir duruma gelmiştir. Bu son deprem bu rejimin çözülme ve çöküş sürecini biraz daha hızlandırmıştır.

Görüldüğü üzere 21. yüzyılın bu son çeyreğinde zorlanan ve aşılmakta olan sadece sömürgeci, soykırımcı TC Devleti olmamaktadır. Genel olarak ulus devletler böyle bir sürece girmiştir. Sömürgeci Türk devleti için bu süreç tam da kuruluşunun yüzüncü yılına denk gelmektedir. Bunun Türk devletinin oluşum genlerini zorlayacağı ve önemli bir gedik açacağı açıktır. Özgürlük mücadelesi gibi dinamik, devrimci bir gücün yanında ve beraberinde Türkiye toplumunda gelişen ve ortaya çıkan özgürlük ve demokrasi mücadelesi Türk devletini kesinlikle zorlayacak, demokrasiye duyarlı

hale getirecektir. Bu yüzyıllık sömürgeci, soykırımcı Türk devletinde tam bir zihniyet kırılması anlamına gelecektir.

Suriye rejiminin daha ne kadar ayakta durup dayanacağı belli değildir. Ancak açık olan şudur ki bu rejim fazlasıyla miadını doldurmuştur. Rojava Devrimi gibi dinamik ve dönüştürücü bir güç Suriye'deki tüm halkların ve kültürlerin ortak mücadelesi Suriye'yi mutlaka demokratikleştirecektir.

İran rejimi aslında artık uzatmaları oynamaktadır. Elbette bu bugünün yarının işi değildir. Tarihsel gelişim sürecinden bahsetmekteyiz. Bu bağlamda tüm gelişmeler İran ve Rojhilat Kurdistan'ında devrimsel düzeyde önemli ve tarihsel gelişmelerin yaşanacağını işaret etmektedir.

Dikkat edilirse Ortadoğu'nun değişim ve dönüşüm sancılarının yani Ortadoğu Devrimi ve Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi'nin doğum sancıları bir bütün olarak Kurdistan'da yaşanmaktadır. Burada bir kez daha bundan yüzyıl evvel gerçekleşen Kahire Konferansı'nı anımsamaktayız. Ortadoğu'da sorunlar çatışma ve savaşlar sürsün diye Kürt sorunu çözülmeyecekti; öyle de oldu. Ama yüzyıl sonra bugün demokrasi, özgürlük ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin anahtarı bir kez daha Kürt sorununun çözümüne kalmıştır. Kürt sorununun yakıcılığı da sorunun çözüm önemi ve etkisi de bu kadar tarihsel, bu kadar çoklu bir anlama sahiptir. Önder Apo Ortadoğu şahsında insanlığa böyle özgür, mutlu ve demokratik bir gelecek yaratmanın paradigmasını sunmuştur. Böyle büyük ve bir dünya insanı olan Önder Apo'nun emeği ve sundukları karşısında başta Kürtler ve Ortadoğu halkları olmak üzere çok şey borçlu olduğumuzu bilerek özgürlüğü için sürekli ve aralıksız bir mücadele vermenin, insan olmanın gereği olduğunu belirtiyoruz. Uluslararası Komünün gerçekleştiği Şubat ayında komünün 25. yılına girmekteyiz. Bu vesileyle bir kez daha komplo sahibi uluslararası güçleri, cümle tüm iblisleri lanetliyor, "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla bedenlerini ateş topuna çevirip ölümsüzleşen soylu direnişçiler şahsında tüm mücadele şehitlerinin önünde saygı ve minnetle eğiliyor, yollarının yolcusu olacağımızı belirtiyoruz.

Yaşanan bu son deprem şunu anımsatmaktadır; AKP, aslında Gölcük ve Düzce'de gerçekleşen 1999 depreminden sonra iktidar olmuştur. Zaten çoktan miadını doldurmuş olan bu faşist rejim yaşanan bu son depremle birlikte kesin olarak yıkılacak ve altında kalacaktır. AKP-MHP faşist rejimi gerilla karşısında başarılı olsaydı her halükarda süreci göğüslemeye ve her türlü zorlukları aşmaya çalışacaktı. Ne var ki depremden önce esas büyük açmazı gerilla karşısında yaşamıştır. Tüm gücünü, her şeyini gerillaya karşı savaşa ayırmasına rağmen böyle olmuştur. Bu son deprem de bu rejimin çözülme ve çöküş sürecini biraz daha hızlandırmıştır.

daha da geçerlidir. O halde bundan çok şimdiki 3. Dünya Savaşı'nın yaratacağı sonuçlar ve gelişmeler önemli olmaktadır.

3. Dünya Savaşı kapitalist modernitenin en zayıf halkası olan Kurdistan'da sürüyor

1. ve 2. dünya savaşının ne tür sonuçlara yol açtığını belirtmiştik. Peki, reel sosyalizmin çözülüşünden sonra bir biçimde başlayan merkezi Kurdistan ve Ortadoğu olmak üzere on yıllardır sürmekte olan 3. Dünya Savaşı ne gibi sonuçlara yol açacaktır; bu önemlidir. Açıktır ki 3. Dünya Savaşı'nın sonuçları da tarihsel önemde büyük olacaktır. Şimdiden yaşanmakta ve görülmekte olduğu gibi 3. Dünya Savaşı birçok bakımdan 1. ve 2. dünya savaşından farklı özellikler taşımaktadır. Bu savaş uluslararası hegemonik güçlerin dolaylı biçimde içinde yer aldıkları ve doğrudan karşı karşıya gelmedikleri halde süren bir savaş olmaktadır. Özünde demokratik modernite güçleriyle kapitalist modernite güçleri arasındaki bir savaştır. Birkaç yıl değil birkaç on yıl sürecek özelliklere sahiptir. Savaşın askeri boyutu kadar ekonomik, siyasi, ideolojik, kültürel hatta psikolojik boyutu daha belirgindir. Yumuşak güç denilen bu unsurlar 3. Dünya Savaşı'nda etkili biçimde kullanılmaktadır. 3. Dünya Savaşı'nın kapitalist modernitenin en zayıf halkası olan Ortadoğu'da onun da en zayıf halkası olan Kurdistan'da sürüyor olması anlaşılırdır. Burada ortaya çıkacak olan Kurdistan halkının özgürlüğüyle birlikte Ortadoğu'nun demokratikleşmesidir. Bunun diğer bir anlamı da ulus devletlerin tek tek ve giderek

raklama, tekrar hatta düşüş sürecine girmiştir. Tüm varlığıyla Şia milliyetçiliğine sarılmaktadır. İran'ın Şia milliyetçiliğini İslam Sünni milliyetçiliğine karşı geliştirdiği ve bunun da Önder Apo'nun belirlemesiyle atom kadar tehlikeli olduğu bilinmektedir. İran kuşkusuz siyasetnamenin yazıldığı, yaşandığı ve yayıldığı bir coğrafyadır. Siyaset yaratıcılığı ve esnekliği güçlüdür. Fakat mevcut İran rejimi de sonuçta bir ulus devlettir. Siyasal, toplumsal devrim karşısındaki esneklik ve yaratıcılığı da buna göre olacaktır. Kürt kadını Jîna Emîni'nin öldürülmesi Rojhilat Kurdistan'ında ve İran'da kadın öncülüğünde gelişen toplumsal ayaklanmanın adeta kıvılcımı olmuştur. Serhildanlar dört ayı aşkın bir süredir kararlı ve aralıksız biçimde sürmektedir. Açık olan şudur ki İran'da artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Yaşanan aslında bir devrimci durumdur. Tüm gelişmelerin bu minvalde olacağı görülmektedir.

Şam, AKP-MHP rejimine olumlu bir karşılık vermeyecektir

Tabi bir de sömürgeci, soykırımcı faşist TC'nin durumu vardır. Soykırımcı TC Devleti'nin karakteri bilinmektedir. Asimilasyon, entegrasyon, idam, sürgün, Şark Islahat Planı sömürgeci Türk devletinin Kürt halkı üzerinde uyguladığı temel taktik, politika ve strateji olmuştur. Önüne geleni ve önüne kattığı her şeyi çiğneme, yutma ve yok etmeyi hedefledikleri ve bu nedenle de "Sel hareketi" olarak adlandırdıkları soykırım operasyonu ise çok daha zalimanedir. Fakat Kürt halkının görkemli ve inatçı direnişi karşısında uyguladıkları ne kızıl ne beyaz kat-

on yıldır süren ağırlaştırılmış tecrit, akıl almaz ahlaksız baskı ve şantaj politikaları bunun içindir. Bunun içindir ki tam 7 yıldır Özgür Medya Alanları başta olmak üzere topyekun aratmayan cinsten aralıksız yoğun saldırılar sürmektedir. Medya Savunma Alanları'nda yaşanan savaşa yasaklanmış silahların kullanılması da dahil her türlü zehirli gaz ve kimyasal silahlar kullanılmaktadır. Toplumun üzerinde ise tam bir diktatörlük uygulanmaktadır. AKP-MHP faşizmi Efrin'den Rojhilat Kurdistan sınırına kadar yüz binlerce kilometre uzunluğunda 30 km derinlikte Irak ve Suriye topraklarına (Başûr ve Rojava Kurdistan) güç bulundurup işgal ederek PKK'yi ve Kurdistan Özgürlük Gerillası'nı imha etmeyi hedeflemektedir. Başûrê Kurdistan'ında işbirlikçi, ihanetçi KDP de bunun yerel ayağı olma rolünü oynamaktadır. Suriye ve Rojava'da ise durum daha farklıdır. İşgalci, sömürgeci Türk devleti gerilla karşısında oluşturduğu bu konseptinde kesinlikle başarılı olamamıştır. Bu görkemli tarihsel direniş sürecinde büyük bedeller verdiğimiz doğrudur. Büyük hesapların büyük bedellerle karşılanması gerektiği diyalektikliği belki de en çok bizim için geçerlidir. Süreç tüm önemiyle sürmektedir.

Soykırımcı, sömürgeci AKP-MHP faşist rejimi Rojava Devrimi ve halen ayakta olan giderek de toparlanan Şam rejimi karşısında oldukça zorlanmıştır. Özellikle Şam karşısında oldukça omurgasız, ahlaksız, ilkesiz ve son derece pragmatik bir politika uygulamaktadır. Emevi Camiinde namaz kılmak yerine şimdi bir an evvel sabırsızlıkla Şam'la görüşmeyi beklemektedir. Ancak Şam'ın tam

Başûrê Kurdistanê di nav lepên dagirkerî û nokeriyê de ye

Serdar Star

Bê guman ew êrîşên dagirkeran ên îro bi giştî li Kurdistanê heyf, ji ber vê yekê ye ku dixwazin di sedsala 21'an de heman politîkaya ku di sedsala 20'an de ku Kurdistan tune hat hesibandin, pêk bînin. Lewma dewleta Tirk a dagirker, her wiha dagirkerên din jî bi heman mantiqê nêzî pirsgrêka Kurd û Kurdistanê dibin, lê her yek ji wan di rewşeke wisa de ye ku nikare mîna dewleta Tirk çep û rast bi hemû rêbazan dijmînatiya topyekûn a gelê Kurd bike.

Eşkere ye ku gelê Kurd di sedsala 20'an de jî ev dagirkerî qebûl nekiribû, lê di mijara sekinandina li hemberî wê de xwe bi rêkûpêk bi rêxistin nekiribû, lewma temenê tevgerên siyasî û çekdarî piştî demeke kurt bê encam bi dawî dibûn. Di encama berdewamiya têkoşîn û guhertinên li herêmê de, gelê Kurd îro xwediyê gelek destkeftî û ezmûnên hêja ye ku em nikarin ji nedîtî ve bîn.

Rojhilata Navîn jî herêmeke ewqas zindî û guherbare ku dem bi dem tê de guherîn çêdibin, hin ji wan bi destên derve, piraniya wan jî bi dînamîzma navxweyî. Ya girîng ew e ku em wek gelê Kurd çiqasî di van guhertin û pêşketinên de li hespê xwe siwar bûne û wek derfet xistiye bin xizmeta xwe? Xuyaye ku yek ji rexneyên ku li tevgerên siyasî û çekdarî yên berê tê kirin jî ew bû ku di dema bûyer û guhertinan de xwedî amadekariyên pêwîst nebûn.

Dagirker Kurdên qels û bindest weke Kurdên baş bi nav dike

Dagirkerên Kurdistanê gelek caran ji nezaniya tevgerên siyasî yên Kurd di wê qonaxê û serdema civaka mirovatiyê de sîd wergirtine ku yan di bin navê diyalog û danûstandinan de hatine qirkirin, yan jî bi navê Kurdên baş û Kurdên xirab li hemberî hevûdu sorkirine û bi xwe jî bûne temaşevan ê navbeynkar. Ev kiryar jî weke "kûçik bi kûçik xeni-qandin" pêname kiriye. Di rastiye de armanca dagirkeran diyar bûye, xwestine Kurdekî qels û bindest hebe, dema ku karê wê bi wan re nemaye bi hêsanî ew têk birine. Ji ber vê yekê Kurdên qels û bindest, an jî weke ku dagirker wana "Kurdên baş" bi nav dike, ji aliyê gelê Kurd û tevgerên şoreşgerî ve wek noker, ças û xayîn hatine bi nav kirin, ji ber ku ji bo çend qurîşan bûye sedemê wêrankirin û tunekirina berxwedan û têkoşina azadiya gelê Kurd. Lewma dema ku her gelekî din ji bo welatê xwe bi komkirina berheman re mijûl bûye, Kurdên bindest û ças xizmeta dagirkeran kiriye, ji ber vê yekê Kurd bi rengê ku hebûna wan nebe ketin dîroka sedsala 20'an.

Bi destpêka sedsala 21'an ve guhertinên mezin çêbûn, bi taybetî ji domnekirina sîstema netewewewletê li Bakurê Afrîqa û Rohilata Navîn. Ev yek bi rûxandina rejîma Baas a Iraqê destpê kir û bi ketina Bin Elî, Qezafî û Mubarek re berdewam kir, ji bo ku rejîma Tirk a dagirker ji NATO'yê aciz nebe, lewma temenê

Beşar Esad heta niha dirêj kirin. Nexwe ti hêzeke wê ya bikare xwe li ser pê bigire nemaye. Ji ber ku bi ketina Esad re êdî statûyeke nû û bihêz ya bi navê Kurd derdikeve holê, ev jî wê hêzên hegemonîk ên cihanî bi biryareke mezin ya weke destpêka sedsala 20'an ango dariştina nexşeya heremê re rû bi rû dike. Ew jî nexwestin yan jî naxwazin xwe bixin bin barê giran û berjewendiyên xwe nexistin bin metirsiyê. Ji bona wê pêwîste gelên heremê proje û planên xwe ji bo çareserkirina pirsgrêkên netewî, ayînî, mezhebî, jin, ciwan û tevahî pirsgrêkên civakê diyar bikin û li bendê hêzên hegemonîk ên derve nebin.

Her çiqasê gelê Kurd di dawîya sedsala 20'an de bi komployeke navnetewî re rû bi rû bûye ê di encamê de Rêber Apo di 15'ê Sibata 1999'an de dîl hatiye girtin ê radestê dewleta Tirkîyê ya dagirker hat kirin, lê wê yekê nekarî mîna komployên din ên li ser tevger û rêxistinên siyasî û çekdarî, têkoşina gelê Kurd bi dawî bike yan jî bibe sedem ku dest ji xebat û têkoşinê berde. Belkî piştî demekê kurt a xwe komî serhevîkirinê, careke din bi hêz xwe domand. Ev jî bi stratejî û paradiğmayeke nû ku bikaribe hêj berfirehtir li ser armancên netewî û niştîmanî israr bike ye. Ev yek bû sedem ku gelê Kurd çî bi hilweşîna rejîma Baas li Iraqê û çî jî bi derketina hêzeke tarî û çete ya mîna DAÎŞ'ê, dubare bi hêz, plan û projeyeke topyekûn li qada siyasî û leşkerî de amade be.

Encama derketina DAÎŞ'ê û ew komkujî, reşkujî û wêrankirîya ku kir, lê ji ber ku gelê Kurd bi yek arasteyî li dijî wê şer kir, heya tinekirina wê domandin. Di encamê de bi destê şervanên Kurd û gelên azadîxwaz li Baxozê dawî li desthilatiya wan anîn. Êdî dem dema vê yekê bû ku gelê Kurd bi siyaseteke berfireh berhemên wê ked û xwêdana xwe kom bike, lê li Başûr bi xwendineke şaş a pêvajoyê û destgirtina teng ya di siyaseta demokratîk de bû sedem ku PDK bi fitneya dewleta Tirkîyê û Îsrailê bangawaziya cudabûyîne û avakirina dewletekê kir, weke yên piştî Şerê Cihanê yê Yekemîn ku piştigiriya ji nû ve avabûna Xîlafeta Osmanî kirin!! Ev jî bû sedem ku %51 ji xak û civaka Başûr jî dest bide. Piştî jî wê weke koleyekî hemû şert û mercên dewleta Iraqê ya hilweşiyayî û dagirkerên wek Tirkîyê û Îranê qebûl bike û hewara xwe bi hêzên hegemonîk ên cihanê bigihîne ku wî biparêzin û bikaribe hebûna xwe bidomîne. Ji ber wê jî dîmeneke gelek trajedîk û komedî derket holê ku tu eleqeya xwe bi hebûna projeyek netewî û avakirina dewletê re nebû, ji ber ku gel û neteweyên ku dixwestin dewlet-neteweyekê ava bikin, amade bûne ku bi salan wê biparêzin jî, lê PDK û rêveberiya wê nekarî mehekê jî referanduma ji bo avakirina dewleta xwe biparêzin.

Mêjiyê rêvebirinê ya PDK dewleta Tirk a dagirker e

Têkçûna PDK'ê di referanduma 25'ê Îlona 2017'an de, ji salên 90'î zêdetir xwe xist nav hembêza dew-

leta Tirk a dagirker, lewma eger em li hemû tevgerên wê yên siyasî û aborî û nêzîkbûna ji parçeyên din ên Kurdistanê û çawaniya nêzîkbûna wê ya li beramberî pirsgrêkên Iraqê binêrin, hemû li ser bingehe fikr û projeyên dewleta Tirkîyê ya dagirker e. Eger projeyek xizmeta Tirkîyê neke, ji bo wê hewldanê nade. Ev jî bûye sedem ku PDK bibe alîgir û bi tena serê xwe bikeve çepereka li dijî berjewendiyên netewî û niştîmanî yên gelê Kurd. Lewre tevî ku destkeftî û derfetên herî zêde li Başûrê Kurdistanê heye ku mirov dikare bixwe xizmeta tevahî gelê Kurdistanê, lê siyasat û projeyên PDK'ê ew veguhertine qeyran û geravekî ku kes nikare çareser bike. Lewma tê gotin ku temenê wî heremî wê zêde dom neke. Ji ber ku mejiyê rêvebirinê ya PDK û Herêma Kurdistanê dewleta Tirk a dagirker e, ne mejiyê demokratîk ê Kurd e. Eger em hinekî din pêde biçin, em dikarin bi hêsanî bibînin ku PDK çawa xizmeta proje û planên dagirkeriya li Başûrê Kurdistanê dike.

Dewleta Tirk a dagirker piştî serketinê gelê Kurd li Bakur û Rojavayê Kurdistanê dest bi komployek bi navê "çongdanîne" kir, ji bo vê projeyê pêwîstiya wî bi PDK'ê hebû, lewre eger em lê binêrin PDK bêtî ku hesabekê bike yekser li rex Tirkîyê cihê xwe girt. Weke mînak dema ku dewleta Tirkîyê ya dagirker payîza 2015'an li hemberî gelê Kurd şer da destpêkirin û encamên hilbijartinê qebûl nekir û di payîza heman salê de hilbijartin dubare kir, her wiha di dema yekemîn dagirkeriya Tirkîyê ya li ser Cerablûsê li bakurê Sûriyê, bi serokê PDK'ê û serokê niha yê Emerîkayê bi hev re biryara dagirkirina wê dan. Êdî jî wê demê û şûnde helwestên PDK'ê bi giştî guherîn û berevajî berjewendiyên desthilatiya AKP-MHP'ê tevnagere, êdî jî vê dîrokê û şûnde jî kiryarên wî yên dijmîntiyê ya li hemberî Rojava zêdetir bû, çî bi rêya nokerên mîna ENKS yan çeteyên Roj, çî jî bi girtina deriyê Sêmalî û pêşxistina sîxur û nokeran ji bo MÎT'ê. Ji bo wê jî eger em temaşe bikin heta niha PDK ê ragihandinên wê Tirkîyê weke dagirkerê Efrînê û cihên din ên dagirkerî pêname nakin. Dibêjin Tirkîyê Efrîn

kontrol kiriye, çeteyên ENKS'ê li Efrînê baregehên xwe ligel komên çete yên Sûriyê avakirîye. Di heman demê de sala 2019'an wexta ku Tirkîyê Serêkanî û Girê Spî dagir kir, serokê wê çaxê yê Herêmê û alîkarê serokê PDK'ê derketin û gotin: "Tirkîyê ne li dijî Kurd e", her wiha heta niha PDK û hikumeta wê ti kiryareke artêşa Tirk a li Rojava şermazar nekiriye, berovajî vê yekê bi qasî ku hêza wan têrê kiribe rewatî daye wan.

Li Şengalê kiryarên PDK û MÎT'ê

Têkildarê Şengalê jî, dewleta Tirk û PDK bi hev re dixwazin tiştê ku DAÎŞ'ê nekarî li Şengalê bi encam bike, jê re temam bikin. Ji bo wê jî 09.10.2020'an peymanek bi desthilatiya lewaz ya Mistefa Kazimî re îmzekirin, ev yek bi armanca ji nû ve dagirkirina Şengalê, her wiha Şengalê jî destê xelkê wê yê resen, Êzidiyên berxwedêr û çalakvanan derxînin û nehêlin ku civaka Êzidî ji bo kêliyê be jî xêr ji xwe bibîne. Ji bona wê jî tevî kiryarên sîxurî û çêkirina alozî û dijbertiyê bi rêya çend kes û komên ketî û noker ên xwe, her wiha bi domdarî komkirina agahî ji bo dezgeha sîxurî ya MÎT'ê, ji bo ku bi rêya balafirên bêmîrov û teqandina bombeyên hatine bicihkirin bikaribin pêşengên Êzidîxanê tune bikin, civaka Êzidî bitirsînin û nehêlin ku ezmûna Xwerêveberiya Demokratîk a Şengalê ser bikeve. Ew hemû kesayetiyên pêşeng ên ji aliyê dewleta Tirk û PDK'ê ve hatin hedefgirtin û şehîdkirin, hemû kesayetiyên ku di şerê li dijî DAÎŞ'ê de di çeperên berxwedanê de cihê xwe girtî bûn û nehiştin karesata 03.08.2014 mezintir bibe û di heman demê de di azadkirina Şengalê de xwedî roleke sereke bûn; lê ew pêşengane niha bûne armanca êrîşên MÎT-PDK'ê. Em hemû jî vê dibînin ku PDK heta niha sersaxî ji bo yek ji wan şehîdan re jî nexwastiye û ew kiryar jî şermazar nekiriye, ew kesayetiyane jî di qada siyasî ya Kurdistan û Iraqê de jî bi başî dihatin naskirin, mînakên wek şehîd Zekî Şengalî, Fermandar Zerdest Şengalî û Hevserokê Meclîsa Xwerêveberiya Şengalê Dijwar Feqîr. Di van rojane de jî Operasyona Tolhildanê ya hêzên

taybet ên YBŞ'ê ew rastiyan careke din piştrast kiriye, bê ka PDK-MÎT çawa bi rêya kesên lewaz û bê hêvî yên civaka Êzidî tovê dijbertî û dijmîntiyê biçîne û nehêle ku civaka ku bûye şahidê 74 fermanan xêrê ji xwe nebîne û bigihîje armancên xwe yên azadî û demokrasîyê.

PDK li şûna ku li dijî dagirkeran bisekine, li dijî hêzên şoreşger û netewî yên Kurdistanê çeper girtiye, ev yek tê zanîn ku dema Mesûd Barzanî di sala 2015'an de dema wî ya serokatîyê derbas bibû, pêwîst bû ji bo diyarkirina serokekî din hilbijartin bihata kirin. PDK û Nucêfiyan destê artêşa Tirk gihandin Başîqa û ew li wir bi cih kirin. PDK'ê dizanibû ku eger artêşa Tirk alîkariya wê neke, di qada siyasî de ti wateya wê namîne. Ji ber vê yekê jî li beramberî piştevaniya PDK û serokê wê ya ji bo dagirkirina Cerablûsê, bi rêya hêzê û bi rêya Emerîka, Bîrtanya û desthilatiya wan ango Neteweyên Yekbûyî re bê hilbijartin dema serokatîya Mesûd Barzanî dirêj kirin. Ji bihara 2017'an û vir ve PDK'ê careke din gav bi gav artêşa Tirk anîn Başûr, destpêkê jî herêmên Geliyê Reş û Xakurkê destpê kir û piştî li Heftanîn, Avaşîn, Zap û Metînayê berdewam kir. Di sala 2021'an de bi komploya hevpar a dewleta Tirk, DYE û PDK'ê bi artêşa Tirk re hewl dan bikevin Çiyayê Garê, lê rastî derbê Gerîlayên Azadiya Kurdistanê hatin û bi awayeke binketî paşve vekîşyan.

PDK'ê hemû herêmên sînor bi pereyan firotîye dewleta Tirk

Dagirkeriya ku artêşa Tirk li ser Herêmên Parastinê yên Medyayê li Bradost û Badînanê birêve dibe, bi hevkarî û piştivaniya PDK'ê tê birêvebirin, ji ber ku di dîroka Tirkîyê de heta niha heke PDK'ê piştivaniya wê nekiribe nekariye bi artêşa xwe ya hilweşiyayî bê Başûr. Ji ber wê jî eger em lê binêrin PDK û hikûmeta wê ti êrîşên bejayî û hewayî yên artêşa dagirker şermazar nekirine û ti helwesteke dijber nîşan nedaye, berovajî vê yekê bi domdarî hêzên şoreşger û parêzvanên welat weke sedem nîşan daye, ew hêz dorpêç kiriye û li pêşiya

wan kemîn daniye, di heman demê de bi dayîna îstîxbarat û çêkirina sîxuran ji bo MÎT'ê, hemû derfetên xwe xistiye ber destê MÎT'ê û artêşa Tirkîyê û ew jî bi dilê xwe li kuderê bixwazin êrîşan dikin. Ev jî eşkere bûye ku PDK'ê hemû herêmên sînor bi pereyan firotiye dewleta Tirk. Lewma jî bi asayî tîn ser Kurêjaro, Serê Metîna, Amediyê, Lêlkan û Bermîze, baregehên xwe çêdikin û bi dar, kevir, av û xaka wê derê wêran dikin, lê PDK dengê xwe dernaxe!!! Berovajî vê dest datîne ser alîkariya maskeyên dijî kîmyewî, çekên dijî tank û helikopter û kelûpelên leşkerî yên ku tê xwestin bigihînin destê gerîlayên azadiyê û bi figurekê di medyaya xwe de diweşîne. Di nava du salan de çekdarên PDK'ê çend caran li pêşiya gerîlayên ku dixwestin biçin herêmên şer û alîkariya hevalên xwe bikin kemîn danîne, di wan kemînan de heta niha zêdetirê 20 gerîla şehîd bûne, çend gerîla jî dil hatine girtin, lê ne cenazeyê şehîdan radestê malbatên wan kirine û ne jî yên dil girtinê berdane.

Herêma Behdînan ku PDK wê ke-leha xwe hesiband!! Lê serhildana xelkê Şêladizê ya di sala 2019'an de û destgîrkirin û girtina zêdetirê 100 çalakvan û rojnamevan li Behdînanê bi hinceta ku li dijî dagîrkeran sekinîne û piştevaniya şoreşgeran kirine, bi dadgeheke formalîte re bi qasê şeş salan cezayê girtîgehê li her yek ji wan hate birin. Her wiha serokê Herêma jî xelkê Şêladizê yê serî hildayî re got provokator. Yên ku pêşengiya xwepêşandanê dikirin hemû bûn he-defa êrîşên hewayî û şehîd bûn. Wana bi kiryarên xwe îspat kirin ku Behdînan ne tenê keleha nokeran nîne, di heman demê de herêma herî bi hêrs a li dijî dagirkerî û nokeriyê ye.

Planên PDK ya li ser YNK

PDK'ê ne tenê bi kişandina artêşa dagirker a li Badînanê re sînodar nemaye, ji aliyekê ve li herêma Silêmaniyê sîxuriyê ji bo MÎT'ê dike û li wir şoreşger û welatparêzan şehîd dike û bi rêya dezgeha îstîxbaratê ya Parastinê û asayîşa PDK'ê tîn rizgarkirin û dişînin Tirkîyeyê. Ew vê yekê ji bo du armancan dike: yekem; Dixwaze ev azadiya kêma ya li Silêmaniyê heyt nehêle û mîna Hewlêr û Duhokê lê bike. Duyem; Ji bo ku bi vê rêyê re YNK'ê bitirsîne û wisa YNK'ê kontrol bike, di vê hêlê de jî heta astekê encam bi dest xistiye, hinek kesayet û berpirsên YNK'ê ji PDK'ê zêdetir PDK'ê diparêzin û bi awayekî nerasterast dijî-minatiya xeta netewî û şoreşa azadiya Kurdistanê dikin.

PDK ev du sal in ji aliyekê ve destwerdana YNK'ê dike û dixwaze wê bê îrade bike û li gorî xwe wê tevger bike, ji ber ku piştî mirina Celal Talabani û Newsîrvan Mistefa, PDK bawer kir ku niha dikare Silêmanî kontrol bike û ji ber wê jî bi rêya sîxurên dezgeha Parastinê û MÎT'ê dezgeha Zanyarî û Asayîşê ya YNK'ê perçe kirin û hemû zanyariyên îstixbaratî birin. Di heman demê de bi gurrkirina agirê dijbertiyê di nava rêveberiya YNK'ê de xwestin bi carekê de wê perîşan bikin. Eger em bêjin serokatîya YNK'ê hinek ji kompoyên PDK'ê fêm kir, lewre kêma be jî lê hin tedbîr girtin, ji ber ku dorpeça aborî ya PDK'ê ev 4 salin daniye ser herêma Silêmaniyê, niyeta PDK'ê bi tevahî

derxistiye holê. Lewma serokatîya YNK'ê careke din fêm kir ku bêtir xeta netewî û welatparêzî ya Kurdistanê zehmet e li hemberî dijîminatiya PDK'ê bisekine. Ji bo wê jî PDK'ê di bin navê hikûmeta hevbeş û lihevki-rina stratejîk de ti tiştê ji YNK'ê re nehiştiye, eger YNK li ser helwestên li hemberî PDK'ê israr neke û hemû hêzên netewî û demokratîk ên li dora xwe kom neke, ne pêkane ku bikaribe xwe ji wê tevna pîrê ya PDK'ê jê re hûnandî rizgar bike.

Dewlemendiya Başûrê Kurdistanê tê dizîn

Li Başûr gelek derfetên aborî hene, ji ber ku ji aliyekê ve axeke wê ya pir bi bereket e û dikare bi hezaran hektarên wê bibe qada çandiniyê, her wiha xwezaya wê ya gelek baş ji bo sewalvaniyê heye, lê ji ber ku ji sala 1992'an û vir ve bi Tirkîyê û Îranê re lihevkiirin hatiye kirin da ku hemû pê-wistî û berhemên çandinî û yên se-walvaniyên xwe ji wan hawirde bike. Lewma heta niha nahêlin ku sektora çandinî û sewalvaniyê were pêşxistin, dema ku dibe demsala hilberîna navx-we, hemû bazar bi berhemên Tirkî û Îranî tijî dikin û ev yek jî cotkar û se-walvanan bê hêvî dike. Ji ber wê jî di pêvajoya 30 salên hikûmeta PDK'ê de, ne cotkarekê ji çandiniya xwe sûd wergirtiye û ne jî qadên se-wal-dariyê ji berhemên xwe sûdmend bûne, hemû wan ên ku dixebitin jî di encamê de îflas dikin. Piştî sala 2014'an bi rêya dewleta Tirk behsa aboriya serbixwe tê kirin. Di peyman-a 50 salî ya petrolê ya bi Tirkîyê re hatiye çêkirin, Herêma Kurdistanê heta 50 salan deyndar dibe, ji ber ku goşt spartine pisikê, her wiha 50 salin pirsgirêka darayî ya bi Bexdayê re çareser nabe, di heman demê de dixwazin heta 50 salan bi dewleta Tirk re dewlemendiya gelê Başûrê Kurdistanê bidizin. Ji ber vê yekê, di nav hemû dewlemendiya Başûr de, di pêvajoya 30 salên desthilatdariya wê de, zêdetirî 100,000 kes ji Başûr reviyane, bi hezaran ji wan li derya û rêyan jiyana xwe ji dest dan, bi sed-hezarên din jî di rewşeke bixwe û nemire de dijîn û bi milyonan jî kirine koleyên mûçexwar. Helbet ev yek bi zanabûn li ser civakê tê rêvebirin, ne ku nizanin yan jî tiştêkî ji wê zêdetir nikare bê kirin yan jî Iraq bûdce naşîne û li ser wan ambargo heye!!

PDK û Tirkîyê li ser bingeha par-çekirina civakên Iraqê û mezhebên wê, ji bo ku bikaribin ruhê mezheb-gerayî, etnîkî û neteweperestiyê kûr bikin, bi berdewamî wêneyekî wiha nîşan didin ku hemû pirsgirêk li na-venda Bexdayê ye û pirsgirêkên li Bexdayê jî çareser nabin. Bê guman hêzên Erebiyê û Şîa yên Iraqê ku bi şeweyeke sereke di bin bandora Îranê de ne û Îran wana araste dike, ji bona wê hê jî îradeya demokratîk a Iraqî derneketiye holê, di heman demê de Emerîka û hêzên navnetewî jî bi rêya Ereben Sûnî, PDK û beşek ji Sedir projeyên xwe birêve dibin. Emerîka wan siyasetan bi rengekî giştî bi rêya Tirkîyê birêve dibe. Heta niha yên na-kokî û gengeşeya li Iraqê araste dikin Îran û Emerîka ne. Lê divê bê zanîn ku Emerîka piraniya siyasetên xwe bi rêya Tirkîyê û welatên kendavê birêve dibe. Ev yek jî dibe sedem ku Emerîka çavê xwe li hemû êrîşên dagirkeriyê yên Tirkîyê re bigire.

Li dijî wargeha Şehîd Rustem Cûdî ya Mexmûrê siyaseteke dijîminane birêve dibin

Tirkîyê û PDK çawa ku enerjî û derfetên Başûrê Kurdistanê xistine bin xizmeta berjewendiyên xwe, bi heman şeweyê Sûriyê, li Iraqê jî si-yaseteke çeteyî li ser Ereben Sûnî birêve dibin û navendê wê jî Mûsil e. Ji bo wê jî ragihandina Sûnî ya weke TV Şerqî mîna ragihandina Tirkîyê û PDK'ê li dijî Tevgera Azadiya Kurdis-tanê dixebite. Her wiha Mûsil kirine navendeke sîxuriya li dijî Şengalê. Bi rêya Mûsilê re bermahiyên DAÎŞê birêve dibin û nahêlin DAÎŞ xilas bibe. Ev yek eşkere bû ku li Mexmûr û Guwêrê hêzên PDK'ê li dijî çeteyên DAÎŞ'ê şer nakin, ev çendîn carin ku berpirsê YNK'ê yê Mexmûrê ev yek piştrast kir. Bi heman awayî 3 sal in li dijî wargeha Şehîd Rustem Cûdî ya Mexmûrê siyaseteke dijîminane birêve dibin. Bi birçîkirin û dorpeçkirin û rêgirtina li çûn û hatina wan ber bi Herêma Kurdistanê ve, bi heman awayî bi rêya PDK'ê jî pêşxistina êrî-şên hewayî û fealiyetên sîxuriyê yên PDK'ê bi vê armancê ku Wargeha Şehîd Rustem Cûdî belav bikin, yan jî teslîmî Tirkîyê bikin, wate bêtir ku ti destkeftî û guhertinek çêbibe bi he-zaran Kurdên welatparêz yên ku zê-de-tirî 30 sal in li ser xak û axa xwe koçber bûne, îro bi siyasetek dijîminatî tê xwestin bi çarenûsa wan bê îstin.

Weke Mûsilê, PDK û Tirkîyê bi rêya çeteyên Eniya Tirkmenî li ser Kerkûkê siyaseteke şovenîst dime-şînin. PDK piştî şkestina 16'ê Cot-meha 2017'an êdî naxwaze carekedin parêzgarê Kurd ku alîgirê YNK'ê be bibe parêzgarê Kerkûkê. Ji bo wê jî ji bo ku dengê YNK'ê lewaz bike bi hemû şewazî xebitî. Bi der-xistina pêş a kurê serçeteyekê yê serdema Seddamê bi navê "Şaxevan Ebdula" li bendê bû ku dikare bi çeteyên Eniya Tirkmenî re wezîfeya parêzgar ji YNK'ê û aliyên demokratîk bigirin, lê ew plana wan bi ser neket, lewma li hev kirin ku Erebeke şovenîst wek Rakan Cibûrî bibe parêzgarê Kerkûkê.

Başûrê Kurdistanê çawa dikare ji dagirkerî û nokeriyê rizgar dibe?

Li Kurdistanê jî ber ku hêzeke ne-tewî û giştî ya wek PKK heye û 30 salin li hemberî wan êrîşên ji bo da-girkirina Başûr tîn kirin, parastina Başûrê Kurdistanê dike, di heman demê de ew ruhê welatparêzî ya ku li civaka Başûr jî heye, ev jî ji naverok ve pêre bûye yek û di oxira wê de bi hezaran jin û xortên Başûr tevî nav-refên PKK'ê bûne û zêdetirê 1000 kes şehîd bûne. Mînakên weke şehîd Dr.Sîrwan, Viyan Caf, Tuwana Hîranî, Geşbîn, Helwêst Partîzan, Helmet, Destîna Qendîl, Genco Xoşnaw û hwd di asta pêşengî de rola xwe ya di-rokî listine. Yanî divê civaka Başûr bi pêşengiya van pêşengan ber bi guhertin û çareseriyên demokratîk ve biçê.

Siyaseta ku li Başûr bûye kevne-şopîya 30 salên borî, yanî siyaseta "raye, paye û pere"; ji bo vê yekê jî yên ku di desthilatê de ne ji bo raye, paye û pereyan şer dikin, yên muxa-lefetê jî bêtir cudahiya di navbera rastgir û çepgir yan oldar û laîktiyê bi heman awayî şerê destxistina raye, paye û pereyan dikin. Ji ber vê yekê

hêz, kom û rêxistinên ku li hember desthilatdaran gelekî tund in û dax-waza guhertinê dikin û xwe pir radîkal nîşan didin, lê di esasê de hemû daxwazên wan ev e ku kê zêdetir pere û rayeyan bi dest bixe. Ji ber vê yekê, desthilatê nehêniya van hêz, partî û koman dizane, bi danîna wan di quncikekî desthilatê û bi dayîna pere, raye û payeyê, efsûnîtiya opozisyonê bê bandor dike, di dawiyê de yên xwe wek muxalefet pênase dikin ji desthilat kirêtir dibin. Ji ber wê jî yek ji sedem û xalên herî girîng ku desthilata PDK'ê tevî wan hemû nokertî, dizî, talan û gendeliya ku li ber çavê her kesî dikin, lê dikare berdewam bike ew e ku hemû hêz bi fikir û mantiqa PDK'ê difikirin.

Ew şewaza hizrî û arasteya hizrî ya li Başûr heye ji aliyê sîstema modernîteya sermayedarî hatiye plankirin, ji bo wê jî Başûrê Kurdis-tanê wek hêlîneke parastî, cihê ba-werî, keyfî û seyrana xwe dibînin, ew hêzane bi qasî ku planên xwe li Başûr pêk tînin ewqasî nikarin li we-latên xwe li ser civaka xwe pêk bînin. Ya ku sed sal in civaka Kurd aniye roja îro, model û pergala mo-dernîteya kapitalîst e. Ji ber vê yekê, heta ku civaka Başûr ji sîstema ne-tewe-dewlet û modela pergala ka-pîtalîst rizgar nebe, zehmet e ku guhertineke demokratîk di nava ci-vaka Başûr de pêk bê.

Civaka Başûr roj bi roj ji partî û rêxistin, di serî de ji partiye û desthilatê û yên din bê hêvî dibe

Hêz û komên çep ên li Başûr di çarçoveya hizra modernîteya serma-yedarî de tevdigerin, ew jî çareserîya pirsgirêkan di pêşxistina aborî de di-bînin. Ji ber ku ev yek programa Marksîzm e ji bo partî û rêxistinên çep; li Başûr pere zêde bû, aborî pêş-keft, lê partiyeke kevneperest, rastgir û noker a mîna PDK'ê civakê birêve dibe, yên xwe wek çep û niv çep pê-nase dikin ji YNK'ê û Hizbî Şûî bigire heta digihîje yên din, bûne yedeka PDK'ê û hişmendî û şewazê karkirina wê ku wana araste dike. Ji bo wê jî civaka Başûr roj bi roj ji partî û rêxis-tinan, di serî de ji partiye û desthilatê û yên din bê hêvî dibe. Her wiha parti-yên li derveyî desthilatdariyê jî roj bi roj ji hev belav dibin û biçûk dibin, ji ber ku asoya ramana wan ji ya dest-hilata noker wêdetir nîne.

Hêz û aliyên olî bi taybetî rêxisti-nên îslamî yên desthilatxwaz, ew jî ji hişmendî û zanîna îslamî dûr ketine û bûne beşek ji desthilatdariya wê, her wiha ji wê xerabtir ew e ku ew jî li ser welatên Îran, Tirkîyê û welatên Kendavê yên wek Erebi-tana Siûdî û Qeterê dabeş bûne. Desthilatdariya PDK'ê gelek caran ber bi hilweşînê ve çûye, lê wan di-san ew vejandine. Wek mînak Yek-girtiya Îslamî di salên 2015, 2016 û 2017'ê de her wiha di van rojane de careke din desthilatiya PDKê di-heje û ti tiştêkê wê nemaye, bi çûyîna Selaheddîn Behadîn gel Er-dogan û ketina lawan a ji bo anîna wê bi rêya Elî Qeredaxî û Îxwaniyên Kendavê, PDK'ê jî mirinê dizivirîne. Her wiha selefiyên şovenîst ên Erebi ku ji derveyî xizmetkirina ji bo şo-venîzma Erebi ya Sûnî ku di kiryar de DAÎŞ'î ne, ew jî bi hemû baskên xwe ve di hemû aliyên de dixebitin ku civakê bê hêvî bikin da ku li dora

wê desthilata kevneperest û mal-batgera kom bibin. Hevdiînen serokê koma Selefi Ebdulletîf Selefi ya bi serokê Hikûmeta Herêma Kurdistanê re, tê zanîn ku tenê bi armanca piş-tevanîkirin û berdewamkirina dest-hilata nokere. Ji partiye û din ên gi-rêdayî Îranê jî ewqas hêz didin ku tenê bikaribin bibin xwedî hebûneke rojane, perçebûna wan ew qas e ku nikarin bibin xwediyê rexne û projeyên mezin, ji ber ku desthilat bi hêsanî dikare wan bê bandor bike û wan neçar bike ku perçe bibin. Yanî cudahiya hêz, partî û rê-xistinên îslamî ji hêzên laîk tenê rih û pantorên wan ê kurt e. Ev jî bûye sedem ku naveroka Îslamê bibe desthilatî û pere. Wê çaxê pîrsa se-reke ev e ku îslam bi vî awayî çawa dikare roleke demokratîk bilîze? Eger Îslam weke ol û weke bîr û baweriyê di demokratîkkirina civakê de roleke manewî nelîze, wê çaxê weke niha ku hatiye bê watekirin, wê ti wateyek xwe namîne. Divê mamoste, kesayet, rewşenbîr û ke-sên xwedî zanîn û ramana îslamî li dora projeya îslama demokratîk kom bibin, nexwe wê ji aliyekê ve derbe li Îslamê bidin û ji aliyê din ve jî te-menê vê desthilata zordar, kevne-perest û nedemokratîk dirêj bikin.

Polîtîkaya li ser jin û ciwanên başûrê Kurdistanê

Jin û ciwan dînamîzma guhertin û veguhertinê ne, lê sîstema modernî-teya kapîtalîst Başûrê Kurdistanê ki-riye qesabxaneyê (mezbeheya) jinan. Desthilat, ji bo xweşîkkirina rûyên xwe jinan weke metayê bikar tîne û ji bo ku xwestek û ajoyên xwe yên qirêj tîr bikin bi sedan jin li malên taybet û giştî kom kirine, ji bo ku şevên xwe bi wan re derbas dikin. Jixwe komên homoseksuel û nex-weşiyên curbecur di nav civakê de belav kirine. Her nîşek ciwan ku me-zin dibe û digihîje astekê ku daxwaza mafên xwe dike û hêza guherînê di wan de çêdibe, desthilatdar bi rêya MÎT'ê rêya wan ji bo çûyîna Ewropayê vedike û wan dike xwarina masiyên deryaya Egeyê. Desthilatdarî ji bo ciwan bi hêz û bi biryar nebin, her tiştî dikin, ji ber vê yekê jî hizrandina ciwanan tenê li ser qezenckirina pe-reyan û xwe gihandina Ewropayê ye. Ger îro rêhevalên wek Berfîn Rê-baz, Delal Şoreş, Zerdest û Helmet li Zapê dikarin li hemberî dagirkeran bisekinin û ew jî jin û ciwanên Başûrê Kurdistanê ne. Ev tê wê wateyê ku jin û ciwanên Başûr ji bo jiyaneke cuda ya tijî nîrx, exlaq û wijdanê mirovî dikarin bibin xwediyê projeyên stratejîk ên li ser bingeha yekîtiya neteweyî û jiyana hevbeş a demo-kratîk.

Lewre em dikarin bibêjin ku dagir-kerî, nokerî û krîz û aloziya heytî ne çarenûsa gelê Başûr e, dibe ku bi zanebûn hatiye ferzkirin, lewma eger îrade û baweriyê rast pêşî bi rêya şehîdan, bi ruh, îrade û nîrxên de-mokratîk ên civakê hebe, bê guman ne tenê Başûrê Kurdistanê dikare xwe rizgar bike, dibe ku dikare pê-şengiya şoreşa azadiyê ya gelên Rojhilata Navîn jî bike.

AN'IN DEVRİMCİSİ ALİ TOLHILDAN

Ali Tolhildan arkadaşın hikayesi. Anlatmak kolay olmayacak. Ama böyle büyük bir komutanı anlatmak acı ve umutla dolu bir geleceğe ısıt tutan yaşanan tarihe hak-sızlık olur...

"Amara'da verdim gerilla saflarına katılmaya. Şehitlerin intikamını almaya o zaman söz verdim" diye başlıyordu gençecik yaşına sığdırdığı büyük yaşam serüvenini anlatmaya Ali Tolhildan. Yeni yaşamın habercisi Amara'da, devrimci yaşama doğru yürümeye karar vermişti. Örnek bir savaşçıydı. Ciwandı, kıpır kıpırdı. Kontrollüydü, tek seferde tüketmek istemiyordu enerjisini. Gerilla yaşamında mütevazı ve emekçiliğiyle öne çıkmıştı. Her türlü görevi büyük bir sorumluluk ve fedai bir duruşla yerine getirmeye çalışıyordu.

Türk devletin işgal saldırıları aralıksız devam ederken Ali Tolhildan arkadaş yerinde durmuyor, her çalışmaya büyük bir istek ve moralle katılıyor, koşturuyor, arkadaşlarına zor anlarda yardım ediyordu. Savaşın içinde iradesini çelikleştiriyor, kendini yetersiz gördüğü savaş tekniği alanında tüm gücüyle gece gündüz çalışıyordu. Sabotaj eğitiminden gelip hızla mevzi çalışmalarına dahil oluyordu. Okuyor, araştırıyor, hakikat gerçeği ile buluşmaya çalışıyordu. Aynı zamanda komutanlık görevlerini de yerine getiriyordu. Kavgacı, bir o kadar da mütevazı, alçak gönüllü ve özgürlük sevdalıydı. O, soluksuz bir serüvenin içinde, dağların sesine kulak veren, düşlerini özgürlükle süsleyen, yüreğini Güneş'in sevdasıyla ısıtan bir hakikat arayışçısıydı; bir gerillaydı.

Başarı ve zafer kişiliğine ulaşmak, kişinin kendiyi verdiği muazzam savaştan zaferle çıkmasıyla mümkün hale gelir. Bu yolla başlar anlam arayışı ve hakikat arayışlarının anlamlı savaşı. An'da neyin yapılması gerektiğini çok iyi bilenler, zamanın akışı içinde hakikati ararken durarak bilmeden yeniden doğuşun sancılarını çeker ve özgürlük onlar için paha biçilmez bir değerdedir. Bu hakikat en çok gerilla mücadelesinde dile gelir. En zor olanı başaran savaşçılarla özgür yaşam mücadelesine tanıklık etmekten daha anlamlı ne olabilirdi ki. Hakikat arayışçı-

lığında An'ın devrimcilerinden biri de doğallığı ve gerillacılıktaki profesyonelliğiyle yoldaşlarının yüreğinde yer edinen heval Ali'ydı. Zafer ulaşmak için bir an bile yerinde durmadı heval Ali.

Zafer için intikam sözünü genç yaşında veren gerilla komutanı Ali

Onurlu bir yaşam için kendilerini adayan insanlardan başka kim kazanabilir ki verilen amansız savaşı. Bu savaşın amansız savaşçıları, ki bir an dahi kendilerini düşünmeden büyük yaşam amacı için yaşar, bir halkın özgürlük savaşını omuzlar, sevdikleri için mücadele eder, bir an dahi tereddüt etmeden düşman mevzisinin üzerine yürürler. Bir değil binlercesi, on binlercesi gece gündüz durmadan savaş mevzilerinde insan üstü bir direnişin, özgürlüğün ve umudun tarihini yazar ve durmak nedir bilmezler. Eylemden eyleme koşar ve gül kokan gülümsemelerini yüzlerinden eksiltmez ve büyük bir umutla yürürler zafere. İşte gerilla komutanlarından Ali Tolhildan arkadaşın yaşamı tam da böyle tanımlanabilir.

Genç, yiğit ve savaşçı duruşu gerilla Ali'yi doruklarda büyütmüş, dağların bağrında güçlendirmiş, başarılı bir gerilla

komutanı haline getirmişti. Onun azmi, direngenliği, sevgisi, fedakarlığı yoldaşlarına her zaman ışık olmuştu. Enerjik, atılgan, gözü kara yapısıyla genç yaşta gerilla komutanı olmuştu. Sabırlıydı. Büyük düşünüyordu, büyük hamle için büyük adımlar atıyordu. Dağlardan öğrenmişti boyun eğmemeyi, dimdik ayakta durmayı. Agitlerin izinden yürümüş Avaşın'den, Metîna'ya kadar uzun patikalarda direniş tarihinin tarih yazıcıları içinde yerini almıştı. Avaşın'de, Metîna'da işgalci düşmanın kabusu olmuştu. Bu toprakların her karışında yoldaşlarının kanının döktüğünü, bunların intikamını almadan da huzurlu olamayacağını biliyordu. Onun öfkesi ruhunun derinliklerinden gecenin ayazına karışır, şafak vaktinde parmak tetikte düşmanın ensesinde patlardı. Her kalp atışında dolu dizgin, korkusuz yaşaması gerektiğini bilirdi.

Dağların Dervışı şehitlerin takipçisi

Avaşın gibi durgundu. Yılmaz bir devrimci, bir gerilla komutanı; büyük yaşam tutkusu, onu aynı zamanda büyük bir savaşçı yapmıştı. O dağların dervışı Atakan Mahir'in ve Kürdistan şehitlerinin izinde yürümeyi kendine hedef seçmiş ve asla o yoldan yürümekten bir an bile tereddüt yaşamamış cesur ve zamanın ruhunu iyi okuyabilen bir komutandı.

Xabûr Devrimci Hamlesinde yeni dönem gerillacılığındaki taktik ustalıklı işgalci Türk ordusunun ağır darbeler almasını sağlamış; hareketli timlerde komutanlık yaparak güçlü, çevik ve eylemci komuta duruşuyla halkının özgürlüğü için kendini yeniden yaratmada büyük bir çabanın sahibi olmuştu. Metîna'nın tüm alanlarından başlayarak Hakkari tepesine kadar savaşçı ve eylemci duruşuyla işgalcilere nefes aldırmanın, gerilla yaşamının her karesi onun için moral ve güç kaynağı olmuştu.

Ali Tolhildan yaşamın her anında 24 saat kendini eğiten bir duruşun sahibi oldu. Çünkü halkın onurlu davasında

coşkun nehirler gibi akmaya söz vermişti ve öyle de aktı. Fedaice yaşadı, savaştı ve yıldızların yoldaşı oldu. Ölümsüzleşti.

Nice yiğitlere bağrını açtı Kürdistan dağları. Her biri bir destan, her biri yitirilmiş bir ülkenin aşkının filizlendiği bir savaşçı, her biri ülke aşkıyla, özgürlük sevdasıyla buluşan, kendilerini devrim mücadelesine adayan birer kahraman, fedai, savaşçı... Ali arkadaş da komutan Agit'in ardıllarından biriydi. Gençti, tutkuluydu, komutandı, savaşçıydı, arkadaştı, candı yoldaştı. Her yerde ve her zaman varlığını belli eden, yüzündeki gülümsemesini hiç eksiltmeyen, tüm benliğiyle kendini adanmış, tükenmeyen enerjisiyle yoldaşları için güven kaynağı haline gelmiş, An'ın devrimcisi tanımına göre yaşayan kahraman bir gerillaydı.

Saygı ve minnetle anıyoruz. Emanet ettiklerinin takipçisi olacağımızın sözünü veriyoruz.

"Ey ekmek yerine düşle büyüyen çocuk,
Al gerçeği kucakla!
Koş kavgamıza büyüsün yüreğin...
Mevsimlerin en güzeldir DEVRİM
Zafer çiçekleri topla kucak kucak
Çocukluğunun hoyratça çiğnenmiş yıllarını
derin bir uçuşla fırlat!..
Sesini kat namluların senfonisine
Acıların kurşun kurşun
yağsın mavzerinden

İntikam sel olup taşıdığında
Alır götürür, zulüm adına ne varsa!
Tanıdığımızdır dağlar
Su ve toprak
Kan ve göz yaşıyla büyüyen başak
Boşuna ölmedi halkın çocukları
yıldız yıldız toprağa düştüler
Bu yüzden devrim ile randevusu
insanlığın
En kızıl anında olacaktır
ŞAFAĞIN..."

Mücadele arkadaşları adına

